

„Lorraine Heath
scrie din inimă,
și asta se vede!”
The Literary Times

Un rebel desăvârșit

Lorraine
Heath

COLECȚIA
*Iubiri
de poveste*

SERIA „REBELII DIN TEXAS”

Fiul nelegitim al unui duce, Grayson Rhodes, un adevărat rebel, părăsește mediul sufocant al înaltei societăți londoneze cu ambiția să-și dovedească valoarea făcându-și singur un rost în viață. Deși Texasul de după Războiul Civil pare mai degrabă un iad decât un tărâm al făgăduinței, Grayson nu dă înapoi când i se oferă ocazia să muncească pe pământurile lui Abbie Westland. Iar din clipa în care dă cu ochii pentru prima dată de frumoasa stăpână a locului, hotărăște ca ziua să-și folosească brațele pentru a munci la fermă, iar noaptea pentru a-i oferi alinare în îmbrățișarea lui fierbinte.

Cu dârzenia ei înflăcărată, Abbie este cu totul diferită de frumusețile fragile pe care Grayson le-a întâlnit la Londra. Dar sub exteriorul dur se ascunde o pasiune tandră și sinceră, cum el nu a mai cunoscut vreodată.

Poate însă iubirea lor tot mai aprinsă să supraviețuiască fantomelor trecutului, când acestea se întorc să îi bântuie?

„Una dintre cele mai puternice și mișcătoare povești de dragoste
pe care le veți citi.”

JILL BARNETT

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane, incluse pe listele de bestselleruri ale *USA Today* și *New York Times*, și a fost distinsă cu numeroase premii, inclusiv premiul RITA.

Traducție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-53-3662-9

9 786063 336629

Capitolul 1

Iulie, 1865

Grayson Rhodes auzise nu o dată de la tatăl lui că avea să sfârșească în iad, însă nu se așteptase să ajungă în acel loc al osândeii veșnice încă viu fiind.

Cocoțat în partea din spate a căruței, Grayson suferea de căldura sufocantă ce-i învăluia tot trupul. Muștele și țânțarii îi bâzâiau la urechi într-o veselie, în timp ce vehiculul se zgâlțâia pe drumul accidentat. Cum în drăcovenia ce le servea drept mijloc de transport erau îngrămădiți nu mai puțin de șapte bărbați, s-ar fi așteptat ca nenorocita de căruță să se țină mai bine pe drum. Grayson nu pricepea în ruptul capului cum reușea bărbatul din stânga lui – Christian Montgomery – să doarmă neîntors în ciuda hurducăturilor neîntreprupte, însă nu putea decât să admire această abilitate a lui Kit.

Spre deosebire de însoțitorii lui, Grayson renunțase de mult la orice efort de a se da drept un gentleman. Își aruncase cravata cât colo, se dezbrăcase de jachetă, își descheiase nasturii din partea de sus a cămășii de pânză albă și își suflecuse manșetele scrobite până deasupra coatelor. Chiar și așa, nimic nu reușea să reducă din căldura sufocantă.

Folosindu-și mâneca, își șterse sudoarea de pe frunte. În privința broboanelor ce îi șiroiau pe spate nu avea ce să facă.

Mijind ochii, îi aruncă o privire piezișă lui Benjamin P. Winslow, care era cocoțat pe capră alături de căruțaș. Ocupanții căruței erau tineri rebeli pe care insul durdului promisese să-i ducă în Texas pentru a face bărbați din ei, încasând în schimb câte cinci sute de lire de căciulă de la părinții acestora.

Grayson se foi, tresărind când o așchie îl înghionti în fese. Dacă avea să i se mai ofere vreodată ocazia de a călători cu poștalionul, avea să fie recunoscător pentru confortul oferit de acel vehicul.

Și chiar dacă începea să se îndoiască în privința șanselor de-a face cu adevărat avere prin părțile acestea, după acea călătorie prin iad, înțelegea că avea acum ocazia de a câștiga prin muncă asiduă ceea ce nu ar fi putut primi niciodată de-a gata de la tatăl său – respect.

– Ce zici de chestia aia? bombăni o voce gravă.

Grayson îi aruncă o scurtă privire lui Harrison Bainbridge, al doilea fiu al contelui de Lambourne, înainte de a-și aținti ochii în depărtare. Căldura se ridica în valuri din pământ, creând ziduri de flăcări albe tremurătoare. În spatele lor pluteau umbrele a două sau trei clădiri.

– O fi tronul Diavolului, poate? întrebă Grayson, arzându-i de glume.

Harry îi răspunse cu rânjetul relaxat care-l făcuse faimos.

– Pun rămășag pe cinci lire că-i un han și că vom avea în sfârșit paturi în care să dormim.

– Aș accepta rămășagul, doar că ai reușit deja să-mi șterpelești cei doi șilingi ce-mi zornăiau prin buzunare.

– Accept cu dragă inimă să-ți dau pe datorie. Știu că ești bun de plată – sau vei fi, odată ce vom fi sosit la destinație.

– Cum de ești atât de sigur? întrebă Kit.

Grayson își îndreptă brusc atenția spre bărbatul așezat lângă el.

– Credeam că dormi.

Kit îi oferă un zâmbet laconic, ochii lui de un albastru-deschis reușind să ascundă cu totul ce i se petrecea în suflet. Nu o dată femeile îl acuzaseră că avea ochi de diavol după ce căzuseră pradă farmecelor lui notorii.

– Nu făceam decât să reflectez la situația noastră, încercând să-mi amintesc cine naiba ne-a pus să ne cocoțăm în căruța asta după ce-am aruncat ancora în Galveston.

– Winslow și promisiunile lui de îmbogățire rapidă ne-au făcut să dăm buzna la-mbarcare, îi aminti Grayson. Ne-a ispitit gândul de-a deveni bărbați capabili să-și câștige singuri existența, ca să ne putem apoi mândri în fața părinților noștri.

– Farmecul acelei ispite scade pe zi ce trece. Poate ar fi cazul să abandonăm corabia, cum s-ar spune, și să facem cale întoarsă spre Galveston. Sunt sigur că am găsi pe undeva o tavernă sau două în care să ne desfătăm cu jocuri de noroc. Zâmbi nerăbdător. Plus niscaiva companie feminină.

– Și să renunțăm la bogății? îl întrebă Grayson. Nu prea cred.

Căruțașul mână vehiculul pe un drumeag de pământ mai îngust și mai desfundat decât cel pe care se aflaseră până atunci. Într-o parte, drumul era mărginit de lujeri de bumbac verde-închis întinzându-se spre soare. Pe parcursul călătoriei, Grayson mai văzuse ici-colo o mână de culturi similare. Era surprinzător cât de abundent creștea bumbacul în Texas.

Căruța își continuă drumul, iar Grayson începu să deslușească siluete de femei și copii muncind din greu printre rândurile plantate cu grijă. Aceștia își întrerupseseră activitatea și porniseră pe câmp spre căruță, venind la pas în urma ei.

– Winslow, n-ar fi cazul să-i luăm și pe ei? strigă Kit.

– Nu mai avem mult, îl asigură Winslow.

Când se apropiară de ceea ce Grayson luase drept tronul Diavolului, își dădu seama că era, de fapt, un simplu șopron. În apropiere se afla o casă modestă, îmbrăcată în dranițe, cu draperii de pânză cadrilată albastră fluturând la ferestrele deschise. Se îndoia că aveau să găsească acolo paturi pentru oaspeți. Se blestemă în sinea lui că nu acceptase rămășagul cu Harry.

Căruțașul smuci hățurile pentru a opri atelajul. Căruța se clătină când Winslow își ridică trupul rotofei de pe capră și se răsuci pe călcăie, gata-gata să cadă, asemenea unei jucării, până reuși să-și recapete echilibrul. Zâmbind larg, cu ochii întunecați sclipindu-i de sub jobenul negru, își închise degetele pe reverele redingotei de lână cafenie.

– Domnilor, am ajuns!

Grayson avu impresia că tocmai nimerise cu ochii închiși în mijlocul unui ring de box. Și, aparent, nu era singurul. Companionii lui de drum rămăseseră și ei cu gura căscată și cu ochii cât cepele. Harry se ridică greoi în genunchi.

– Unde anume am ajuns?

– La ogoarele pe care veți lucra.

– Vrei să spui că de fiecare dată când ne promiteai că ne-așteaptă bogății nemăsurate te refereai la faptul că ne vom speti pe ogoare?

– Exact asta voiam să spun, băiete.

– Fir-ar să fie, cine-ar fi crezut că intenționa să facă din noi simpli pâlmași? întrebă Harry.

– E limpede că nici unul dintre noi nu a crezut asta, îi răspunse Kit. Altfel nu ne-am afla aici.

– Haideți, băieți, jos din căruță! Vă așteaptă doamnele! exclamă Winslow.

Deși bănuia că nu era o idee bună, Grayson sări din vehicul, bocancii lui izbind pământul și stârnind un nor de praf. Trupul lui, chinuit de dureri, protestă când îl forță să se miște. Tânjea după un pat primitiv și după o femeie chiar mai primitoare. Din păcate se părea că și una, și alta lipseau cu desăvârșire în acea fundătură.

Se lăsă o tăcere grea când femeile se strânseseră în fața lor, multe dintre ele la fel de desculțe precum copiii ce se ițeau din spatele fus-telor lor jerpelite. Câteva dintre ele schițară zâmbete sfioase, însă privirile lor hăituite dezvăluiau mult mai clar ce simțeau cu adevărat. Grayson începea să înțeleagă cum se simțea o vulpe către sfârșitul vânătorii.

O femeie cu părul palid ca luna plină îi atrase atenția. Avea un aer epuizat, ca și cum toate visele pe care le-ar fi nutrit vreodată ar fi fost îngropate adânc în pământ, fără a avea șansa să înflorească vreodată.

Femeia veni spre el, apropiindu-se atât de mult încât Grayson fu nevoit să coboare privirea pentru a o susține pe a ei. Îi văzu trupul tresărind, ca și cum și-ar fi dat brusc seama că venise mai aproape decât intenționase, dar că a da înapoi acum ar fi însemnat să-și recunoască greșeala. Femeia ridică sfidătoare bărbia, iar Grayson își dădu seama că era genul de persoană capabilă să lupte pentru ea însăși, în loc să dea bir cu fugiții în fața primejdiei. Ochii ei violeti îl fixară provocator.

– Să-ți văd mâinile, îi ceru ea.

– Poftim?

Ea îi înșfăcă încheietura, întorcându-i palma în sus și acoperind-o cu a ei. Mâna ei asprită de muncă era plină de bătăături, uscată și crăpată, ceea ce îl făcu să rămână complet uluit în fața valului fulgerător de căldură ce-i străbătu tot trupul în clipa în care îl atinse. Își smulse privirea de la mâna aceea muncită, ațintind-o asupra ochilor ei sfidători, și văzu o expresie de nedumerire dansând în adâncurile violet.

Ea își întredeschise ușor buzele, aproape neîndrăznind să răsuflă, iar Grayson își dădu brusc seama că nici el nu mai trăsesese aer în piept de când îl atinsese. Ce avea femeia aceasta...

Ea îi eliberă mâna și se dădu înapoi ca și cum ar fi uitat de ce i-o luase mai devreme. Mângâierea ei nu avea nimic care să seducă un bărbat, și totuși, acum că nu se mai putea bucura de acel contact, îl încerca un sentiment acut că pierduse ceva prețios. Își strânse degetele în pumni ca și cum prin acel gest ar fi reușit cumva să recupereze senzația atingerii ei.

Ea clătină aproape imperceptibil din cap. Nedumerirea se risipi, iar expresia de sfidare reapăru cu toată intensitatea ei inițială, intrigându-l chiar mai mult decât înainte. Se întoarse furioasă spre Winslow.

– Ce dracu' a fost în capul tău când ai decis să mi-i aduci pe bărbații ăștia?

– I-am adus ca să aibă ocazia de-a învăța o meserie, de a-și câștiga pâinea cu sudoarea propriei frunți...

– Mâna lui pare de satin. O s-ajungă să sângereze în câteva ore...

– N-avem de ales, Abbie, interveni o altă tânără.

Părul îi era de același blond-deschis, însă în ochii ei nu se regăsea nimic din furia celeilalte femei. Își puse mâna pe umărul lui Abbie, într-un gest de alinare ce arăta că erau mai mult decât prietene. Grayson îl observase adesea și la Kit când interacționa cu fratele lui. În afară de trăsăturile similare, legătura intensă ce vibra între ele îi spuse că cele două erau surori.

– Mai e doar o lună și un pic până va fi de cules bumbacul, continuă blând cealaltă femeie. Am căzut toate de acord să-l lăsăm pe domnul Winslow să ne-aducă bărbați care să lucreze ogoarele.

Abbie schiță un cerc larg cu mâna.

– Dar uită-te la ei, Elizabeth. N-au lucrat în viața lor pe ogoare de dimineața până seara.

– Nici eu n-am făcut asta înainte de război. Pot să învețe. Mâinile o să li se obișnuiască, o asigură Elizabeth.

– Poate. Dacă vor rămâne suficient timp aici.

– Poate dacă le-am oferi o primire demnă de un texan, în loc să ne purtăm ca niște yankei bățăioși...

– Nu m-am purtat ca un yankeu bățăios, replică Abbie.

Grayson fu fascinat s-o vadă roșind. Nu mai cunoscuse niciodată vreo femeie ai cărei obraji să se îmbujoreze atât de aprins, însă, cei drept, femeile pe care le cunoscuse el fuseseră din categoria celor care roșeau la comandă, pentru a seduce un bărbat, niciodată pentru a-și dezvălui furia sau stinghereala extremă.

– Nici n-ai fost prea primitoare.

– Doar nu vrei să cred că sunt exact genul la care te așteptai, spuse Abbie.

– Nu, dar judecând după mutrele lor, nici noi nu suntem exact pe măsura așteptărilor lor.

Îndreptându-și atenția spre ogoare, Abbie își încrucișă brațele sub sâni. Avea sâni mici. Ceea ce nu era nicidecum pe gustul lui Grayson, și totuși, se trezi zăbovind cu privirea asupra lor, recunoscător că o făcuse când ea oftă din adâncul sufletului.

– Acum că sunt aici, nu știu dacă lui John i-ar conveni să vină străini să-i lucreze pământul.

– Cred că nu prea avem încotro, replică Elizabeth. Am pierdut prea mulți bărbați în război, și nu se știe când se vor întoarce acasă nici cei care sunt încă în viață.

Grayson văzu mușchii obrazului lui Abbie încordându-se pentru o clipă înainte ca aceasta să încuviințeze din cap cu un gest tăios. În mod evident acceptase, cu inima strânsă, că bătălia era pierdută. Surprinzător, îl fermeca la ea faptul că nu se dădea ușor bătută.

– Am căzut de acord să le asigurăm casă și masă, câte unul de câciulă. Soarele o să apună în curând, așa că ar fi bine să-i ducem acasă și să-i lăsăm să se instaleze. Pe care îl vrei? o întreabă Elizabeth.

Abbie clătină din cap.

– Eu iau ce rămâne.

Răsucindu-se pe călcăie, porni agale spre casă. Trei copii – doi băieți și o fetiță – o luară la fugă pentru a o ajunge din urmă.

Cu un zâmbet exagerat de radios, Elizabeth se întoarse spre Grayson și companionii acestuia.

– Domnilor, eu sunt Elizabeth Fairfield. Ne bucurăm că ați venit să munciți aici. Mă gândesc că am putea pune toate numele într-o pălărie și să stabilim prin tragere la sorți care și unde va ajunge.

– Excelentă idee! spuse Winslow. Sunt convins că, după ce veți ajunge să vă cunoașteți mai bine, totul va merge ca pe roate.

– Johnny! țipă Elizabeth, iar cel mai înalt dintre băieții care o urmau pe Abbie se opri și aruncă o privire peste umăr. Adu niște hârtie și-un creion.

Băiatul încuviință scurt din cap și-o luă la fugă spre casă.

Grayson își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor și porni agale spre ogoare. Din câte vedea el, culturile se lăfăiau în toate direcțiile. Lăsându-se pe vine, luă în pumn o mână de pământ negru și fertil, apoi îl lăsă să i se scurgă printre degete. Era greu, simbol al permanenței, și promitea bogății însemnate.

În Anglia, cei care dețineau pământuri se bucurau de un respect imens, chiar dacă nu aveau nici un titlu nobiliar. Grayson știa că nu avea să moștenească niciodată un titlu. Însă aici pământul stătea să plesnească de bogăție, întinzându-se la nesfârșit, dispărând dincolo de cât putea cuprinde el cu ochii. Tot ce avea de făcut era să identifice cea mai ușoară și mai profitabilă modalitate de a pune mâna pe acel pământ. Poate că atunci avea să reușească să lase în urmă cusururile ce îl bântuiau.

Ignoră complet vocea monotonă a lui Elizabeth Fairfield cât timp aceasta strigă numele companionilor lui. Nu-l interesa câtuși de puțin ce se alegea de ceilalți. Pământul, însă, era altă poveste. Îl fascina. Auzi pași grei apropiindu-se din spatele lui și se ridică.

– Ghinion, Gray. Te-ai ales cu scorpia, îl anunță Harry voios.

– Fac eu schimb cu tine, se oferi Kit.

– Nu-mi doresc să fac schimb.

– Cum dracu' nu? se minună Kit. E clar că femeia nu te place câtuși de puțin.

– Nu ne place câtuși de puțin pe nici unul dintre noi, dar am avut totuși impresia că ea e stăpână peste pământul ăsta.

– Și de ce-ar conta asta? întrebă Harry.

– Probabil nu contează, dar cântăresc diverse posibilități.

– Mă gândesc că n-ai chef să ne-mpărtășești acele posibilități? vru Kit să știe.

Grayson îi susținu privirea.

– Nu.

Kit încuviință din cap, iar Grayson înțelese că nu se simțise deloc ofensat de decizia lui de a nu se sfătui cu nimeni altcineva. În depărtare, soarele începu să coboare în spatele liniei orizontului.

-Trebuie să recunosc, găsesc apusurile de aici spectaculoase, murmură Kit.

Grayson i-ar fi dat dreptate, însă nu era înzestrat cu înclinațiile artistice ale lui Kit, prin urmare, alege să-și zăgăzuiască atent aprecierea, ținând-o sub lacăt alături de alte aspecte ale propriei persoane care l-ar fi putut face vulnerabil.

Harry îl înghionti ușor în umăr.

- Chiar crezi că părinții noștri aveau habar de ce pune la cale în privința noastră?

Grayson privi flăcările incandescente ale soarelui ce începea să apună proiectând dăre în nuanțe orbitoare de portocaliu și roșu pe cerul albastru tot mai întunecat.

- Nu mă îndoiesc că știau exact ce pune la cale - să ne poarte cu promisiuni viclene direct până în măruntaiele iadului.

Grayson se opri în prag, plimbându-și privirea peste noua lui locuință. Casa era mică, mai mult o colibă. Copiii erau așezați la o masă de stejar; cei doi băieți pe o parte, fetița în fața lor. Își spusese că cele trei uși de pe latura opusă a încăperii dădeau probabil spre dormitoare. Covoare care aduceau mai mult a cârpe erau aruncate ici-colo pe podeaua tăiată grosolan. În apropierea focului se odihneau două fotolii cu căptușeala roasă de vreme. O masă de scris cu sertare era lipită de unul dintre pereți.

Totul era marcat de simplitate. De soliditate. De permanență. Și, mai presus de orice, de o curățenie și o atmosferă călduroasă care n-avea nimic de-a face cu vremea caniculară din Texas.

Fără voia lui, se trezi ațintindu-și privirea asupra femeii îngenunchiate în fața focului ce ardea leneș în cămin. Chiar și de unde stătea acum, tot îi stârnea curiozitatea.

Abigail Westland se zgâia la tocana groasă ce clocotea și improșca stropi fierbinți. De ce acceptase acel plan nebunesc de-a aduce englezi să lucreze ogoarele?

Bărbații care se dăduseră jos din căruță nu ar fi avut cum să-i înlocuiască pe soții care truseră din zori și până în seară. Pielea lor nu era zbârcită de ani întregi de înfruntat natura. Nu aveau pieptul lat și brațe ce mai că nu făceau să crape mânecile cămășilor. Jumătate dintre ei aveau fețe care, fără îndoială, aveau să se umple de bășici după doar o zi de muncă pe ogoare.

De cele mai multe ori era extenuată pe când se lăsa întunericul. N-avea nici un chef să se împovăreze și cu grija de a se ocupa de un bărbat și de nevoile acestuia.

Un ciocănit ușor în perete o făcu să tresară. Se întoarse. În prag stătea un bărbat înalt, cu părul de culoarea spicului de grâu. Inima ei își accelera bătăile când își dădu seama că era exact cel căruia îi luase mâna, cel a cărui mână o făcuse să se întrebe cum ar fi fost să cunoască dezmiardarea a ceva ce era în același timp atât de puternic și de catifelat. Forța o surprinsese. Senzația de catifelare o tulburase la fel de mult ca gândurile ei nerușinate, gânduri pe care nu le nutrise niciodată față de soțul ei.

Își șterse energic mâinile pe șort, încercând să se scuture de acea amintire. Dumnezeu bun, ar fi trebuit să profite de ocazie când Elizabeth îi sugerase să-și aleagă ea pe cineva – numai pe el nu l-ar fi vrut.

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet, și o expresie împăcată îi luminează ochii, de un albastru intens ca al cerului înainte de furtună.

– Eu sunt ce a rămas, spuse el nepăsător, însă rostind cuvintele într-o cadență muzicală, lungind vocalele ca și cum ar fi oftat.

Abigail simți o stinghereală fierbinte încingându-i fața și se ridică în picioare. Nu voia să-și privească locuința sau pe ea însăși prin ochii unui bărbat care n-avea habar cum era să înduri lipsuri. Și își dădea seama după hainele lui atent croite că nu dusesese niciodată lipsă de nimic. Ce naiba căuta individul aici? Distracție? Provocare? Aventură?

Dădu scurt din cap.

– Îți poți lăsa ranița lângă ușă deocamdată. Vei dormi în șopron, dar nu-i cazul să te muți acolo până după cină. Se blestemă pentru tremurul vag din vocea ei. Eu sunt Abigail Westland.

Bărbatul se înclină ușor de la mijloc, iar zâmbetul i se lăți. Era un zâmbet plăcut, un zâmbet relaxat. Ea nu mai ținea minte când zâmbise ultima dată.

– Grayson Rhodes.

Smucind scurt din cap, Abbie arată spre masă.

– Johnny, Micah și Lydia sunt copiii mei. Întorcându-se ușor, se desfătă cu priveliștea celor trei care o motivau să muncească

pe brânci, cei de dragul cărora acceptase acel plan de doi bani de-a aduce bărbați care să le ajute. Ia loc la masă.

Pașii englezului făcură să răsune scândurile podelei când o traversă apăsând pentru a ajunge la masă. El nu era cocârjat de ani întregi de cărat poveri prea grele pentru umerii lui.

Văzu că fiul ei cel mare îl studia pe bărbat cu o expresie încrunțată. Chipul lui se crispă când bărbatul dădu să ocupe un scaun.

– Ți-a locului tată, scrâșni Johnny.

Englezul încremeni, mulțumindu-se să arcuiască vag o sprânceană.

– Unde e tatăl tău? întrebă el încet.

Abbie nu avusese habar că un bărbat putea vorbi cu atâta blândete, timbrul grav al vocii lui rămânând calm, liniștitor. Văzu pe buza de jos a lui Johnny că stătea să izbucnească în plâns.

– L-au omorât yankeii dracului!

– Johnny! îl muștră ea. Lasă înjurăturile.

– Tu tot așa le spui! insistă fiul ei, cu bărbia tremurând a plâns.

– Ei bine, n-ar trebui să o fac, replică ea, detestând să-l certe în fața unui străin.

Avea să discute mai târziu cu el despre ce era permis și ce nu – și despre înjurături. Aproape că tresări violent când Grayson Rhodes își drese vocea.

– Se pare că, în aceste circumstanțe, tu ești bărbatul în casă. Dacă mama ta n-are nimic împotrivă, eventual, ai putea sta tu pe scaunul tatălui tău, iar eu l-aș putea ocupa pe al tău, sugerează englezul.

Johnny suci gâtul atât de rapid pentru a vedea ce părere avea ea despre acea idee încât Abbie fu surprinsă că nu-l apucase amețea, făcându-l să cadă din scaun. În ochii lui căprui licărea speranța. La cei opt ani, era un băiat bine făcut, care semăna foarte mult cu tatăl lui și care muncea din răspuțuri pentru a suplini absența părintelui său. Până în momentul acela, Abbie nu-și dăduse seama că băiatul își dorea să ocupe locul tatălui său în capul mesei.

Înghițindu-și regretul ce i se pusese ca un nod în gât, încuviință scurt din cap, apoi se întoarse din nou spre foc. Auzi scaunele târșăite pe podea și lipăit de picioare.

– De ce vorbești așa ciudat? întrebă Lydia.

Având puțin peste șase ani, totul îi stârnea curiozitatea.

– De fapt, mie mi se pare că voi vorbiți ciudat, răspunse englezul.

– De ce-a zis mami că ești străin? vru Johnny să știe.

– Pentru că sunt străin. Vin dintr-o țară aflată dincolo de ocean.

– Cum ai ajuns aici? întrebă Lydia.

– Am călătorit cu o corabie mare până la Galveston, iar de acolo am venit în căruță.

– Cum a fost pe corabie? întrebă Johnny.

– Copii, nu-l mai sâcâiți pe bietul om, îi mustră Abbie, înfășurând o cârpă groasă pe mânerul ceaunului de fontă și luându-l de pe cârligul de deasupra focului.

Ar fi preferat să știe cât mai puțin posibil despre noul lor lucrător.

Băgând polonicul în fiertura groasă, porni spre masă.

Fiul ei stătea drept, cu umerii trași înapoi și o expresie de mândrie întipărită pe chipul lui tânăr. Simți lacrimi gata să-i încingă ochii. Poate că nu-i sugerase niciodată să ocupe locul tatălui său la masă fiindcă detesta ideea că băiatul ei devenea bărbat.

Se bucura că războiul se sfârșise înainte să apuce să mai crească. Anul trecut, însoțit de trei prieteni, Johnny fugise de acasă pentru a se alătura armatei confederate, sperând să devină toboșari. Abigail și sora ei, Elizabeth, îi găsiseră pe băieți instalați lângă râul Brazos. Intenționaseră să ajungă la Hempstead, un important centru de aprovizionare a armatei confederate. Abigail se cutremura când se gândea ce s-ar fi putut întâmpla dacă băieții ar fi încercat să traverseze râul.

Turnă tocană mai întâi în bolul englezului, remarcându-i din nou mâinile. Se odihneau relaxate de-o parte și de cealaltă a bolului, cu unghiile atent tăiate. Nu erau mânjite de pământ, nici pocite de muncă brută. Însă păreau mai puternice decât crezuse inițial – de-a dreptul capabile –, deși nu era sigură de ce anume erau capabile.

Făcu agale turul mesei, umplând toate bolurile și dorindu-și să nu fi simțit privirea englezului urmărind-o atent. Își înăbuși impulsul de a-și băga o șuviță rebelă înapoi sub plasa care îi strângea tot părul la ceafă. De ce i-ar fi păsă ce credea despre ea?

Își ocupă și ea locul și le dădu copiilor permisiunea să înceapă să mănânce. Aceștia se înfipseră cu poftă în tocană. Englezul își plimbă lingura la suprafața mâncării din bol, ca și cum n-ar fi fost tocmai sigur ce anume i se servise.

– Există cazare în oraș? întrebă el după o vreme.

– Ce înseamnă cazare? vru Johnny să știe din noua lui poziție de cap al gospodăriei.

– Undeva unde poți locui, îi explică Abigail înainte de a susține privirea englezului. Taverna are câteva camere disponibile, dar Ave-rea e la două ore de mers cu căruța.

Fruntea lui se încreți ca un ogor proaspăt arat.

– Averea?

– E cel mai apropiat oraș.

– Ne așteaptă averea, murmură el, ca și cum ar fi degustat acele cuvinte pe limbă.

Apoi zâmbi larg, își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs zgomotos, un sunet ce făcu inima lui Abbie să se strângă ușor. Trecuseră ani buni de când nu mai auzise un râs atât de vesel.

Copiii ei se zgâiau la englez ca și cum și-ar fi pierdut mințile. Poate chiar așa era.

– Domnule Rhodes? începu ea, întrebându-se dacă fusese înțelept din partea ei să primească în propria casă un bărbat pe care nu-l cunoștea.

Părând să întâmpine dificultăți considerabile, Grayson își înăbuși hohotele de râs.

– Bătrânul Wilson ne tot spunea că ne așteaptă averea. Dar în tot acest timp se referea la un nenorocit de oraș.

– Presupun că de asta arătați toți gata să cădeți de pe picioare la prima pală de vânt mai serioasă.

– Da, ne așteptam la ceva mai mult...

– Casa noastră e modestă...

– Nu mă refeream la casa voastră. Mă refeream la propriile așteptări.

Mâinile ei, ascunse sub masă, se încleștară în pumni peste șorț. Nu știa ce o făcea să se simtă ofensată de fiecare cuvânt pe care îl rostea străinul.

– Condițiile de trai din oraș nu-s cu nimic mai bune decât ce vei primi aici. În plus, timpul pe care l-ai irosi pe drum ar fi mai productiv să-l petreci lucrând pe ogoare. De asta am căzut de acord să vă asigurăm noi un acoperiș deasupra capului.

– Sunt recunoscător pentru această atenție.

Abbie îl privi mâncându-și tocana fără a mai spune nimic. Își scosese o batistă dintr-un buzunar al jachetei și din când în când

se ștergea în colțurile gurii. Abbie se simțea săracă și jalnică în contrast cu rafinamentul lui.

– Știu că nu-i deloc elegant, însă șopronul e curat. Punem mereu fân proaspăt în pod și...

– Mi-am petrecut o bună parte din anii tinereții dormind în grajd, așa că n-am nimic împotrivă să mă instalez în șopron. Am totuși impresia foarte clară că nu mă vrei prin preajmă...

– Ceea ce vreau și ceea ce-mi trebuie sunt de regulă două lucruri complet diferite, domnule Rhodes. Pe primul loc sunt nevoile copiilor mei. Trebuie să recoltez tot bumbacul și-am nevoie de o mână de-ajutor la asta.

– Și nu te deranjează dacă mâna aceea e fină?

Abbie își strânse propriile mâini în poală. Ar fi fost o neghiobie să-l insulte în continuare sau să-i dea motiv să plece. Un copil era capabil să recolteze câte patruzeci și cinci de kilograme de bumbac pe zi. Un englez – chiar și unul care nu mai muncise niciodată pe ogoare – ar fi trebuit totuși să poată realiza măcar cât un copil.

Își aminti cât de des sângeraseră propriile mâini la început, când se-apucase de muncit pe ogoare. Acum erau mai aspre decât pielea de vită.

– Dacă vei munci pe ogoare, mâinile tale vor sângera și se vor umple de bătăături. De asta te-asigur. La sfârșitul sezonului îți vei primi partea din profit. Însă doar tu vei ști în ce măsură ceea ce câștigi va compensa ceea ce pierzi.

Abigail coborî privirea spre bolul ei. Tocana se răcise. Își dădea seama și fără a gusta din ea și, exact așa cum dispăruse căldura, nu mai rămăsese nimic nici din pofta ei de mâncare. Nu-i plăcea gândul că avea să fie nevoită să se ocupe de el, nici cel de a avea un bărbat prin preajmă, însă era necesar. Întreaga ei viață consta din a face ceea ce era necesar.

Uneori, singură în liniștea nopții, se trezea tânjind după ceea ce nu era necesar...

– Sunt recunoscător pentru masă.

Cuvintele, rostite pe un ton muzical, o smulseră brusc din gândurile în care se cufundase.

– Am să te conduc la șopron, atunci, spuse ea, ridicându-se în picioare.

El îi urmă exemplul, mișcându-se cu o grație firească exersată probabil, după cum își închipuia ea, în cele mai elegante saloane din Anglia.

Înșfăcă un felinar de pe polița căminului și folosi tăciunii ce stăteau să se stingă în vatră pentru a-l aprinde.

– Johnny, pregătește-ți frații de culcare, îi ceru ea băiatului, pornind spre ușa la care aștepta englezul, deja cu ranița în mână. Pe aici, îi spuse ea, ieșind pe prispa cufundată în întuneric.

Luna abia dacă schița un zâmbet enigmatic pe bolta nopții. Stelele scânteiau ca niște diamante. Copil fiind, tânjise să aibă o astfel de piatră prețioasă luminoasă. Interesant că cei mici erau capabili să-și dorească lucruri atât de inutile.

– Am pregătit perne și pături în pod, îi spuse ea bărbatului care pășea tăcut în dreptul ei. Se opri la intrarea spațioasă și îi întinse felinarul. De-aici ar trebui să te descurci.

– Cum se face că Winslow ne-a adus aici?

– Sora mea, Elizabeth, ne-a pomenit de el. Zicea că știe în Anglia câțiva părinți dornici să le găsească un rost mezinilor lor, însă avea nevoie de finanțare pentru asta, așa că am strâns cât am putut și i-am dat banii.

– Despre ce sumă e vorba?

Ea ridică bărbia cu un aer sfidător.

– Trei sute de dolari, dar vom face mai mult de-atât dacă reușim să strângem toată recolta.

– V-a spus că bărbaii respectivi sunt niște derbedei?

Abbie simți o strânsoare în inimă, ca și cum cineva ar fi petrecut un laț în jurul ei. Ultimul lucru care îi lipsea era un bărbat în care să nu poată avea încredere.

– Nu. Ne-a spus pur și simplu că sunt tineri cu șanse mici de-a moșteni ceva și care au nevoie de un mijloc prin care să-și câștige existența. Ești un derbedeu?

– De cel mai rău soi.

Grayson îi zâmbi cald, cu ochii sclipind amuzați. Abbie își blestemă fiorii din stomac. Nu era o femeie inocentă care să se lase cu ușurință sedusă de atențiile unui bărbat atrăgător. Era o văduvă care înțelegea că nevoile unui bărbat nu se potriveau decât rareori cu dorințele unei femei.

Chiar și așa, se așteptase să nege acea acuzație. Își înclină capul într-o parte, încercând să-și dea seama de ce un bărbat cu reputație îndoielnică ar fi făcut efortul de a-i oferi fiului ei locul de drept în capul mesei din casa ei.

– Vreau să-ți mulțumesc că i-ai permis fiului meu să stea pe scaunul tatălui său.

El ridică nepăsător din umeri, un gest atât de vag încât aproape se pierdu în penumbră.

– În Anglia, toate privilegiile îi revin celui mai mare dintre băieți. Am presupus că principiul se aplică și aici. Mă bucur că nu ai găsit deplasat gestul meu de a sugera să ia loc pe scaunul tatălui său.

– Nu, mă bucur că ai făcut-o. Nu mi-am dat seama că ar însemna atât de mult pentru el. Doar că scaunul ăla rămăsese gol de atâta vreme în speranța că avea să se întoarcă John.

– Îmi pare rău că nu s-a întors.

Ea dădu scurt din cap, nedorind să discute despre soțul ei.

– Din moment ce te afli aici, presupun că ești unul dintre mezini.

În lumina palid aurie a felinarului văzu o tristețe profundă strecurându-se în ochii lui.

– Nu, doamnă Westland. Sunt fiul cel mare al ducelui de Harrington. Luă felinarul din mâna ei și îi întoarse spatele, ca și cum i-ar fi fost teamă că, aducându-și lumina mai aproape, risca să-i dezvăluie mai mult decât ar fi vrut. Intră în șopron și ridică felinarul, iluminând spațiul larg al construcției de lemn. Aveți dreptate. De aici mă voi descurca. Noapte bună!

Neavând decât luna să-i lumineze calea, Abbie porni agale înapoi spre casă, întrebându-se ce l-ar fi putut face pe bărbatul acela născut în puf să vină să muncească pe ogoarele ei... Și ce căuta aici dacă era fiul cel mare al unui duce.

Iadul nu se răcorise cu nimic odată cu venirea nopții. În schimb, întunericul adusese o atmosferă apăsătoare ce învăluise totul.

Grayson își lipi umărul de peretele lateral al șopronului și ridică privirea spre lună și stele. Cerul nu i se păruse niciodată mai întins, nici singurătatea lui mai sufocantă.

Femeia aceasta – Abbie – îl găsisese nevrednic. Ceea ce nu-l surprindea deloc. Tatăl lui nu pierduse nici o ocazie de a-i aminti toate cusururile cu care era înzestrat, dintre care cel mai mare era faptul că se născuse bastard.

Mama lui fusese una dintre cele mai apreciate actrițe din Londra. Cea din urmă performanță dramatică a ei fusese să-și dea duhul în timp ce-l aducea pe el pe lume. Se spunea că ducele își iubise cu adevărat amanta, însă Grayson se îndoia adesea de acele zvonuri. Căci, de ar fi fost adevărate, nu s-ar fi revărsat o parte din acea iubire și asupra copilului lor?

Se considera norocos că ducele îi recunoscuse existența. Ba chiar, spre rușinea soției sale, își adusesese acasă copilul din flori și îl crescuse, asigurându-i cele mai scumpe haine și cea mai aleasă educație. Însă nu-i oferise niciodată lui Grayson exact ceea ce-și dorise acesta mai mult: iubire.

Înveninat de darurile pe care tatăl său i le oferea din obligație, nu pentru că și-ar fi dorit să o facă, Grayson hotărâse să devină un fiu nevrednic, împlinind astfel așteptările dintotdeauna ale părintelui său. Irosise o avere pe jocuri de noroc și băuse suficient whisky cât să umple albia Tamisei, plus că se culcase cu toate femeile căsătorite care îi făcuseră vreodată cu ochiul. Cu femeile măritate avea măcar siguranța că, dacă ar fi lăsat-o grea pe vreuna dintre ele, aceasta ar fi putut pretinde că tatăl copilului era chiar soțul ei – iar astfel nici un copil zămislit de el nu ar fi fost nevoit să îndure vreodată eticheta de bastard. Deși, din câte știa el, măsurile de precauție pe care și le luase întotdeauna împiedicaseră apariția vreunui copil.

Și îi convenise de minune să fie considerat un netrebnic... până azi, când o femeie cu ochi violenți își pusese palma peste a lui, iar el simțise diferența dintre victorie și înfrângere.

Căci indiferent cât de epuizată păruse femeia aceea, indiferent cât de sărăcăcioase erau condițiile în care trăia, în ochii ei văzuse hotărârea fermă de-a supraviețui – cu orice preț.

Capitolul 2

Vacarmul îngrozitor începu înainte de ivirea zorilor. Era sunetul enervant al cuiva urinând pe un acoperiș de tablă.

Grayson deschise larg ochii. Podul era încă învăluit în întuneric, însă dincolo de el văzu un nimb palid. Câteva paie i se înfipseră în coaste când se întoarse pe-o parte.

Traversă în patru labe spațiul îngust și aruncă o privire peste marginea podului. Având lângă el un felinar ce proiecta o lumină ștearsă în jurul lui, băiatul cel mare era așezat pe un scăunel cu trei picioare, cu fața lipită de trupul vacii și cu ochii închiși. Grayson ar fi crezut că băiatul dormea dacă nu i-ar fi văzut mâinile storcând ugerul pentru a umple găleata cu lapte.

– Faci asta în fiecare dimineață? îl întreabă Grayson.

Băiatul îi aruncă o privire somnoroasă, deschizând un singur ochi, și dădu din cap.

– Da, domnule.

– Întotdeauna la ora asta?

– Nu, domnule. Azi am întârziat.

– Grozav, bombăni Grayson, înfigându-și mâna în buzunar și scoțându-și ceasul. Deschise capacul de aur decorat cu o gravură complicată și purtând blazonul ducelui de Harrington și întoarse fața ceasului spre geana de lumină. Era cinci și opt minute.

Își băgă ceasul înapoi în buzunar, își trase ghetetele în picioare și coborî pe scară. Mirosul celor câtorva cai și al vacilor cu care împărțea acel adăpost deveni mai puternic.

Sprijinindu-se de peretele grajdului, îl privi pe băiat lucrând.

– S-a trezit toată lumea? îl întreabă.

– Da, domnule, răspunse băiatul, fără a se opri din ceea ce făcea. Lydia strânge ouăle, iar Micah strânge vreascuri de foc.

– Și mama ta?

– Pregătește micul dejun. Mă gândesc că se-așteaptă să mâncați cu noi.

Își închipuia și el că da. Se întrebă ce avea să-i servească. Ceva gândit să cadă greu la stomac, fără îndoială – ceva care să-i asigure unui bărbat energia necesară pentru a se ocupa de fermă. Presupunea că, dacă rămânea acolo, avea să primească și el sarcini de îndeplinit de bună dimineată. Putea doar să speră că ale lui aveau să înceapă la o oră decentă – de preferat după răsăritul soarelui.

– Culegi și tu bumbac? îl întrebă pe băiat.

– Da, domnule. Am început de la șase ani. Mă gândesc că sezonul ăsta sunt destul de mare să pot strânge vreo patruzeci și cinci de kilograme pe zi.

Grayson își scotoci prin colțurile minții pentru a găsi măcar un moment din toată viața lui în care vocea și ochii să-i fi reflectat mândria pe care o vedea oglindită pe chipul băiatului. Însă nu găsi nici urmă de așa ceva.

– E greu să culegi bumbac?

Băiatul se strâmbă.

– Nu-i greu. Dar ți se face cald și obosești. Pe seară te dor toate și dormi apoi neîntors. Băiatul își luă găleata și puse scăunelul într-un colț. Ne vedem la micul dejun.

Îleși agale din șopron, fluierând un cântecel trist pe care Grayson îl mai auzise fredonat de cineva și pe chei în Galveston. Versurile pomeneau ceva despre dorința de-a trăi pe tărâmul bumbacului. Deși, judecând după primele lui impresii privind viața la fermă, nu înțelegea în ruptul capului de ce și-ar fi dorit cineva așa ceva.

Oftând din adâncul sufletului, Grayson recunoscuse în sinea lui că nu avea șanse să mai doarmă în dimineata aceea și decisese că avea nevoie să găsească puțină apă caldă. Îleși cu pași mari pe ușa șopronului și aproape se poticni în propriile picioare la vederea priveliștii ce îl întâmpină.

Nu era sigur la ce anume se așteptase. Însă cu siguranță îl surprinse vederea femeii care stătea în picioare pe prispa din față, cu o ceașcă ridicată la buze și privirea atintită în depărtare. Fără a-și lua ochii de la linia orizontului, întinse o mână să ciufulească părul băiatului când acesta trecu pe lângă ea în drum spre casă. Un colț al gurii ei se ridică într-un zâmbet ce se reflectă și în profunzimile violete ale ochilor ei. Arăta mult mai tânără decât cu o zi înainte, cu mult, mult mai tânără.

Grayson nu ținea minte să-i fi ciufulit cineva vreodată părul când era copil. Nu avusese nici mamă, nici nu se bucurase de atențiile servitorilor. Nu era moștenitorul de drept al tatălui său, cel căruia i s-ar fi cuvenit toate favorurile. Era pur și simplu un memento al imprudenței comise de tatăl său în tinerețe, având darul de a-i știrbi reputația.

Femeia își îndreptă atenția asupra lui.

– Domnule Rhodes, nu m-așteptam să te scoli atât de devreme.

Grayson n-avea chef să admită că n-ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost trezit de fiul ei când venise să mulgă vaca, așa că porni spre ea frecându-și bărbia țepoasă.

– Mă întrebam de unde-aș putea face rost de niște apă caldă.

Chiar și în lumina cenușie a zorilor păru să observe o ușoară roșeață strecurându-i-se în obraji.

– Soțul meu avea un loc amenajat pentru bărbierit pe prispa din spate. Servește-te liniștit de el. Pot să-ți încălzesc niște apă și să ți-o aduc acolo.

– Ți-aș fi recunoscător. Ezită o clipă înainte de a-i mărturisi. Îmi zicea fiul tău că se simte în stare să strângă câte patruzeci și cinci de kilograme de bumbac pe zi. E posibil?

Ea zâmbi blând, ochii ei reflectând aceeași mândrie pe care o văzuse mai devreme și pe chipul băiatului.

– Dacă Johnny al meu susține că va culege patruzeci și cinci de kilograme, atunci va culege patruzeci și cinci de kilograme. Nu-i genul care să-ți înșele așteptările.

Ceea ce nu se putea spune și despre Grayson. El excela la a înșela așteptările celorlalți.

– Un bărbat cam cât culege de obicei?

– Soțul meu reușea mai bine de-o sută patruzeci de kilograme pe zi, însă el avea în spate ani buni de experiență.

Grayson îi simți privirea măsurându-l din cap până în picioare și își dădu seama fără urmă de îndoială că pe el nu-l considera capabil de așa ceva.

– N-ai alte haine? îl întrebă ea.

– Am, dar cam sunt toate la fel. Și mai toate au nevoie să fie spălate temeinic.

– Aș putea să-ți împrumut o pereche de pantaloni de-ai soțului meu și-o cămașă de flanel veche. El era o idee mai masiv decât tine,

deci probabil o să te pierzi în ele, dar cel puțin nu-ți vei distruge hainele elegante. Îți poți lăsa rufăria murdară pe prispa din spate și-o să mă ocup eu s-o spăl.

– N-aș vrea să deranjez...

– Nu deranjezi. Face parte din înțelegere. Tu lucrezi pe ogoarele mele, iar eu mă ocup de nevoile tale.

Grayson nu putu să nu observe roșeața intensă ce îi încinse brusc obrajii.

– În limita rezonabilului, firește, îngăimă ea înainte de a fugi în casă.

Își spuse că o femeie care avea trei copii era probabil cât se poate de familiarizată cu nevoile unui bărbat. Însă el nu fusese niciodată un bărbat care să se lase mânat de nevoi. Poftele și dorințele îl împinseseră la păcat în repetate rânduri, însă nevoile niciodată.

Când ieși din nou din șopron cu lucrurile personale, găsi apă caldă așteptându-l într-un lighean pe prispa din spate. Dintr-un cui de pe perete atârna o oglindă mică. Luxul căpăta un cu totul alt sens.

Își curățase clăbucii de pe jumătate din față când auzi caii. Cu briciul în mână, se răsuci pe călcâie, nereușind să-și înăbușească zâmbetul ce i se lăți pe chip când îi văzu pe Harry și Kit strunindu-și animalele și descălecând.

– De unde ați făcut rost de ăștia? întrebă Grayson, coborând de pe prispă și trecându-și mâna peste umărul unuia din cai.

– Femeia care a tras la sorti numele meu are câțiva cai excelenți, spuse Kit. Arcui o sprânceană. Și mi-a permis, totodată, luxul de a mă bărbieri înăuntru.

Întinzând o mână, Harry culese un fir de fân din părul lui Grayson.

– Ce-i asta?

Grayson ridică din umeri.

– Am dormit în șopron. Voi nu?

– Nu, răspunseră Harry și Kit deodată.

– Noi am primit cameră și pat, adăugă Harry.

– N-a fost prea rău nici în șopron, spuse Grayson, întorcându-se pe prispă și ațintindu-și privirea în oglindă.

Își înclină capul într-o parte și își trecu briciul peste obraz. Într-un colț al oglinzii îl văzu pe Kit încrucișându-și brațele pe balustrada prispei.

– Eu și Harry am decis să ne întoarcem la Galveston, spuse Kit. Voiai să vii cu noi?

Curățându-și restul de clăbuci de pe față, Grayson se întrebă cum de nu sârise să răspundă afirmativ.

– Am fost de acord să venim aici – ca să ne facem un rost.

Harry chicoti.

– Ascultă, Gray, părinții noștri l-au plătit pe Winslow să ne aducă aici. Ca niște fii ascultători ce ne aflăm, ne-am supus dorințelor lor și-am venit. Dar acum am văzut ce ne-așteaptă: muncă asiduă și femei obosite. Nu mă tentează nici una, nici alta. În ciuda a ceea ce cred părinții noștri, avem minți agere și un cap zdravăn pe umeri. Țara asta a fost sfâșiată de război. Acum războiul s-a sfârșit și se deschid o grămadă de oportunități pentru oricine gândește suficient de limpede să știe să profite. Însă nu aici. Nu e nimic valoros aici.

În afară de un pământ fertil ce trebuia muncit.

– Femeile astea i-au plătit lui Winslow trei sute de dolari ca să ne-aducă aici, argumentă Grayson. Ca să le muncim ogoarele.

– Harry se scaldă în bani, spuse Kit. Le poate da acea sumă înapoi dacă asta te supără.

– Și cine le va strânge recolta?

– Nu țin deloc să-mi văd mâinile sângerând, replică Harry. După cum a zis și Kit, am fondurile necesare pentru a ne lansa în orice domeniu am alege să ne încercăm norocul. Așa că ne vom întoarce la Galveston, vom explora posibilitățile și vom decide unde vrem să mergem și ce vrem să facem.

Grayson nu-și putea explica nici lui însuși de ce nu se grăbea să-și facă bagajele încă din clipa aceea.

– Eu rămân, spuse.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? vru Kit să știe.

– Un bărbat poate culege câte o sută patruzeci de kilograme de bumbac pe zi. Dacă noi trei am pleca, ar însemna ca în fiecare zi să rămână neculese aproape cinci sute de kilograme.

– Dar asta nu-i problema noastră, remarcă Harry.

– De ce? întrebă Grayson, din voce răzbindu-i furia și frustra-rea. Pentru că n-avem nevoie de bani în ciuda a ceea ce cred părinții

noștri? Pentru că nu noi l-am plătit pe Winslow? Pentru că nu vrem să ne aflăm aici? Își trecu degetele prin păr, făcând să cadă alte câteva fire de fân. Am să vin după voi odată ce va fi strânsă recolta.

– În regulă, spuse Harry fluturând din mână. Îți vom da de veste dacă vom pleca din Galveston pentru a merge altundeva.

– Neapărat s-o faceți, fiindcă voi veni după voi, le făgădui Grayson.

Îl privi pe Harry încălecând și dând pinteni calului, pornind alene în pas săltăreț. Kit nu se clintise de unde stătea, sprijinit de balustrada prispei.

– Care-i adevăratul motiv pentru care vrei să rămâi? întrebă el încet.

Privirea lui Grayson se opri asupra hainelor pe care i le pregătise Abbie. Frecă între degete materialul țesut în casă. Era aspru, asemenea oamenilor din localitatea aceea. În același timp, însă, țesătura vădea o tărie pe care nu putea să n-o admire.

– Ai făcut vreodată eforturi pentru a-ți atinge un țel? îl întrebă Grayson, apoi se strâmbă. Adică în afară de-a prinde în mreje o femeie anume.

Kit rânji.

– Pot să pun la socoteală eforturile de a-l enerva pe tatăl meu?

Grayson clătină ușor din cap.

– Băiatul cel mare al familiei... nu poate avea mult peste opt ani... s-a sculat înainte de ivirea zorilor, să meargă să mulgă vaca.

Kit ridică din umeri.

– Fiindcă n-au servitori...

– E mai mult de-atât. A făcut-o fiindcă era ceva ce trebuia făcut. Intenționează să culeagă câte patruzeci și cinci de kilograme de bumbac pe zi și se va bucura s-o facă. L-am privit în ochi și am deslușit acolo ceva ce nu mai văzusem niciodată. Mândrie. Nu genul de satisfacție pe care o văd în ochii lui Harry când câștigă la un joc de noroc sau ce văd pe chipul tău după ce seduci o femeie. Era un respect pur față de propria persoană. Clătină frustrat din cap. Nu-ți pot explica. Știu doar că vreau să cunosc și eu sentimentul acela.

– Și dacă nu vei reuși?

Grayson pufni disprețuitor.

– Ce voi fi pierdut? Câteva luni din viața mea, când uneori am impresia că mi-am irosit toți cei douăzeci și opt de ani?

Kit își frecționează cicatricea de pe obrazul drept și încuviință lent din cap.

– În regulă. Rămânem să vedem ce și cum, dar odată strânsă toată recolta, ne vom îndrepta spre Galveston.

– Nu e nevoie să rămâneți și voi. În plus, nu cred că Harry ar fi de acord cu decizia ta.

– Va trebui pur și simplu să-l conving că are ceva de câștigat rămânând.

Grayson găsisese dintotdeauna regretabil că, printr-un accident al sorții, Kit venise pe lume la două minute după fratele său. Conte de Ravenleigh luase un vâtrai înroșit în foc și-l folosisese pentru a însemna obrazul celui mai mic dintre gemeni, pentru a nu permite să fie confundat vreodată cu cel căruia i se cuvenea să moștenească totul.

– Nu mă îndoiesc că vei reuși. Se zvonește că ai fi în stare să convingi și-un înger să păcătuiască, spuse Grayson.

Kit râse cu poftă.

– Știm amândoi că Harry nu-i nicidecum un înger.

Haina îl făcea pe om – cel puțin așa auzise Abigail mereu. Însă chiar purtând hainele soțului ei, englezul își păstrase același aer nobil pe care-l avusese și în propriile veșminte. Nici măcar pălăria de paie zdrențuită a soțului ei nu-i știrbea cu nimic din rafinament.

Plimbându-se de-a lungul brazdelor, de cele mai multe ori urmat îndeaproape de Johnny, examina culturile și puneă întrebări ca și cum i-ar fi păsat cu adevărat. Alți doi englezi îl flancau dintr-o parte și cealaltă. Cel cu părul de culoarea chihlimbarului șlefuit părea la fel de interesat de ogoare. Cel al cărui păr scânteia ca pana corbului părea plictisit, adresându-se când și când prietenilor săi câte un zâmbet indulgent. Abigail nu se îndoia că pielea celui de-al treilea bărbat avea să se bronzeze sub razele soarelui, în timp ce tenul prietenilor lui avea să se ardă.

Șapte englezi sosiseră cu totul. În timp ce aceștia trei hoinăreau, restul deja foloseau săpăligi pentru a reteza buruienile.

– Ce zici de ăia trei? o întrebă Elizabeth.

Abigail clătină din cap.

– Nu-s sigură, dar domnul Rhodes n-o să primească nimic la cină dacă nu pune și el mâna pe o săpăligă până să apună soarele. Îi aruncă o privire surorii ei mai mari. Tu pe cine ai ajuns să găzduiești?

– Băiatul ăla care ciopârțește buruieni, cel mai tânăr dintre toți. Elizabeth arată spre un tânăr zvelt al cărui chip era scaldat de sudoare și schimonosit de efort. Jerome Black. E de-a dreptul entuziasmat că taică-său l-a trimis aici. Pe de altă parte, are nouășpe ani mari și lați, iar la nouășpe ani toți sunt entuziaști. Ție cum ți-a mers cu domnul Rhodes aseară?

Abigail ridică din umerii înguști.

– N-a protestat când i-am cerut să doarmă în șopron. Și mi-a spus că-i derbedeu.

Elizabeth zâmbi larg.

– Pun rămășag că așa e. Are un aer ce-l trădează.

– Ce fel de aer? vru Abigail să știe.

Se căsătorise la șaisprezece ani și nu îndrăznise s-arunce nici măcar o privire, oricât de nevinovată, în direcția altui bărbat odată ce devenise soția lui John.

– Aerul unui bărbat care nu ia în serios nimic din viață.

– Aseară zâmbea și hohotea ca un om lipsit cu totul de griji. Credea că Winslow îi făcuse un fel de farsă.

– Winslow mi-a spus că se va întoarce în Anglia. M-a întrebat dacă vrem să ne mai aducă oameni. I-am zis că nu.

Abigail își aruncă privirea peste pământul pe care reușise să-l păstreze doar prin dârzenie pură.

– Bun. Tot nu-s convinsă că lui John i-ar fi convenit ca ogoarele lui să fie lucrate de străini.

– Nu poți să te frământă în continuare cu gândul la ce și-ar fi dorit John. El e mort, îi spuse Elizabeth. Trebuie să te gândești la ce vrei tu.

Ca de fiecare dată când cineva îi amintea de moartea lui John, Abigail fu năpădită de vinovăție. Gândurile legate de dispariția soțului ei erau întotdeauna însoțite de vinovăție – niciodată de durere.

Părăsindu-și soția, familia și ogoarele, John plecase să lupte în bătălii în celălalt capăt al continentului. Se lăudase că nu avea să lipsească decât pentru puțină vreme. Promisese că avea să se întoarcă acasă.

Abigail descoperise rapid că promisiunile neîmplinite lăsau în urmă amintiri amare.

Elizabeth își puse mâna pe umărul lui Abigail.

– Știu că e greu. Nu trece zi să nu-mi arunc privirea pe drum, sperând s-apară Daniel. Dar el nu se va mai întoarce acasă, iar eu am trei copile de crescut. Nu am avut încotro – fie aduceam alți bărbați aici, fie ne mutam noi altundeva. Am ales să aducem bărbați. Nu cred că soții noștri ne-ar reproșa dorința de-a rămâne pe pământurile pe care altădată le lucrau ei. Gândește-te la asta ca la un nou început, Abbie, cu bărbați neatinși de război.

Bărbați neatinși de război. Dumnezeuule, nici măcar nu-și putea închipui ce însemna să fii neatins de un război. Cum supraviețuiseră femeile din locurile în care războiul chiar făcuse ravagii? Aici nu avuseseră altceva de îndurat decât lipsuri, muncă asiduă și singurătate.

– De ce n-ar fi putut să-i trimită acasă, chiar morți fiind? rosti ea cu voce tare întrebarea ce îi bântuia mereu gândurile. Poate că atunci aş reuși s-o cred.

– Pur și simplu nu s-a procedat așa. I-au îngropat unde-au murit.

– John ar fi detestat să fie îngropat altundeva decât în Texas.

– Nu te gânde la asta...

– Cum să nu mă gândesc la asta când a fost soțul meu? Am de crescut trei copii zămisliți cu el și de întreținut ferma rămasă de la el.

– Motiv pentru i-am adus pe englezii ăștia aici. N-ai să te măriți cu nici unul dintre ei, spuse Elizabeth încet. Tot ce vor face va fi să-ți muncească ogoarele.

Abigail își șterse mâinile bătătorite pe șorțul ros de vreme.

– A fost ciudat s-am un bărbat prin preajmă azi-dimineață.

– Abbie, nu toți bărbații sunt ca John.

– Știu. Am văzut cum se purta Daniel cu tine.

Elizabeth își ronțai buza de jos și își dădu la o parte din ochi șuvițele subțiri de păr blond.

– Aș putea să-mi fac loc în casa mea pentru englezul tău...

– Nu, dacă e să muncească pe ogoarele mele, atunci eu sunt cea care va trebui să se ocupe de el.

Elizabeth zâmbi.

– Bun, bravo. Și cine știe? Poate că avându-l pe domnul Rhodes să-ți dea o mână de ajutor pe-aici, îți va rămâne timp să te ocupi și de tine.

Abigail era întotdeauna uluită că, în ciuda greutăților, Elizabeth reușea să privească mereu partea bună a lucrurilor. Clătinând din cap, îi zâmbi la rândul ei surorii sale.

– De îndată ce vor da de muncă grea o să-și ia rapid tălpășița înapoi de unde-or fi venit.

– Nu știu ce să zic, Abbie. Domnul Rhodes pare să fi decis că vrea totuși să cineze diseară.

Abigail întoarse brusc capul în direcția ogoarelor. Îl văzu pe Grayson Rhodes ascultând atent instrucțiunile lui Johnny despre cum să taie corect buruienile. Își îngustă ochii.

– Ce naiba poartă pe mâini?

– Par a fi mănuși, răspunse Elizabeth.

– Cine-a mai văzut mănuși de lucru albe?

Elizabeth se încruntă nedumerită.

– Nu știu. Poate că așa arată mănușile de lucru ale englezilor.

– Sunt bizari de felul lor, Elizabeth, dar din moment ce ne-am pri-copsit cu ei, mă gândesc că ar fi bine să pregătim masa de prânz.

Fermierii din acele părți nu avuseseră niciodată destui bani să-și cumpere sclavi, prin urmare, pământurile fuseseră lucrate prin rotație, muncind la comun la câte o altă fermă în fiecare an. Ceea ce însemna că, sezonul acesta, răspunderea de a-și hrăni toți vecinii cădea pe umerii lui Abigail. Însă ea nu avea nimic împotriva. Prefera de departe să gătească în loc să muncească pe ogoare.

Așezat pe prispa din spate, Grayson își dezlipi cu grijă de pe mână rămășițele mănușii, crispându-se când materialul îi smulse bucățele de piele. Nu-și închipuia că avea să participe la vreun bal elegant cât se afla în zonă, prin urmare i se păruse o idee bună să folosească acele mănuși pentru a-și proteja mâinile – chiar și atunci când Kit și Harry râseseră de el. Însă acum mănușile erau distruse – iar mâinile lui la fel.

Își studie palmele nenorocite. Cel puțin nu sângerau. Se umpluseră de bășici, iar câteva dintre acele bășici se spărseseră, mânjindu-i mâinile cu o substanță lipicioasă, însă aveau să se vindece. Iar băiatul avusese dreptate. În noaptea aceea avea să doarmă ca mort. Cu puțin noroc, poate chiar reușea să moară în somn.

Lăsându-și mâinile să-i atârne deasupra coapselor, își îndreptă privirea spre soarele ce asfințea. În ciuda bășicilor, „hăcuitul

de buruieni“, cum îl numise băiatul, îi oferise lui Grayson un fel de satisfacție pe care n-o mai cunoscuse până atunci. Ceea ce făcea avea un rost. Curățase locul de buruieni, ca rădăcinile să poată respira în voie și muncitorii să poată păși printre brazde la vremea recoltei.

Soarele fusese nemilos, revărsându-și constant dogoarea peste toți. Acum însă începea să se retragă, ca și cum ar fi fost mulțumit de ce isprăvisese în ziua aceea.

Grayson auzi scârțâitul ușii din spate și aruncă o privire peste umăr. Abigail Westland se strecură prin deschizătură cărând o găleată mare. Grayson se ridică lent în picioare, trupul lui istovit protestând la cea mai mică mișcare.

– Ți-am încălzit niște apă. Mă gândeam că poate vrei să te speli.

Puse găleata lângă lighean și își șterse mâinile pe șorț.

Grayson se forță să zâmbească.

– Sunt recunoscător. Îmi închipui că duhnesc.

Aplecându-se, ea luă una dintre mănușile pe care tocmai le aruncase. Strâmbă din nas în fața obiectului murdar și plin de pete.

– Astea nu-s mănuși de lucru, murmură ea.

– Nu, dar erau singurele pe care le aveam. Mă gândeam că tot sunt mai bune decât deloc.

Ea ridică brusc capul, cu ochii violeți luminați de un foc scânteietor.

– Să-ți văd mâinile.

Grayson făcu un pas în spate.

– Mâinile mele sunt în regulă.

– Nu știu cum ar putea fi în regulă – la cum izbeai pământul...

– Nu procedam corect, deci? întrebă el, detestând gândul că poate își consumase energia în eforturi zadarnice.

– Nu, doar că nu m-așteptam să faci asta deloc.

Un zâmbet aproape imperceptibil îi înflori pe buze, iar Grayson fu năpădit brusc de dorința irațională de a-i simți degetele jucându-se în părul lui.

– E ceva ce trebuie făcut, nu?

– Da, e ceva ce trebuie făcut.

– Bun, deci, mă voi strădui să am grijă să fie făcut.

Zâmbetul ei se lăți milimetric.

– Folosești niște cuvinte atât de prețioase.

– Voi în schimb parcă înghițiți cuvintele. De când am pus piciorul în Galveston parcă n-am mai auzit mai deloc cuvinte netrunchiate.

Zâmbetul ei dispăru fulgerător, iar gura i se strânse într-o dungă aspră.

– La cât e de lucru, n-avem timp să ne cultivăm.

– N-am spus-o în sens rău, se grăbi el să se explice.

– Îți aduc niște alifie pentru mâini și niște fâșii de pânză să ți le bandajezi. Ai grijă să fie tot timpul curate. Prin părțile astea, de la o infecție riști să-ți pierzi toată mâna.

O privi dispărând în casă. Categorie o insultase. Se întrebă dacă se simțea stingherită că nu-i putea oferi condiții de cazare mai confortabile decât cele din șopron. Dacă nu cumva îi făcuse impresia de individ disprețuitor și arogant. Dumnezeu îi era martor că ambele epitețe i se potriveau de minune.

Instinctul de autoconservare îl determinase să se înconjoare cu un zid, construit treptat, cărămidă după cărămidă, dincolo de care se ascundea cel care era cu adevărat, un om pe care-l ținea departe de ochii iscoditori ai celorlalți.

Însă când își aminti zâmbetul femeii, fu cuprins de teamă că descoperise în ea ceva capabil să distrugă mortarul care îi ținea cărămidile laolaltă.

Era frânt de oboseală. Ar fi trebuit să adoarmă imediat ce pusese capul pe pernă. Nu ar fi trebuit să poată simți paiele înțepându-l prin pătură, nici căldura ce-l învăluia.

Însă era profund conștient de tot ce se petrecea în jurul lui și în special de usturimea constantă din palme. Și-ar fi dorit să-și fi adus alifia în pod cu el. În schimb, o lăsase lângă lighean pe prispa din spate.

Trecuseră ore întregi de când se tot foia agitat, însă somnul se dovedea la fel de eluziv ca visele lui. Poate că un strat suplimentar de alifie aplicat pe palme avea să-l ajute să alunece într-un somn adânc.

Folosindu-se doar de lumina lunii, ieși din șopron. Pășind agale pe lângă casă, își dădu jos bandajele de pe o mână și începu să le desfacă și pe celelalte. Cum stătea cu ochii în pământ, imediat ce dădu colțul, coapsa i se izbi de ceva tare. Cu una din mâini se prinse de o margine de lemn, însă înainte să apuce să-și recapete echilibrul

cealaltă mână îi căzu în apă fierbinte și se lipi de o bucată de carne foarte plăcută, atât de mătăsoasă și de fină încât palma lui chinuită de usturime găsi în acea atingere mai multă alinare decât i-ar fi putut oferi vreodată orice fel de unguent.

I se tăie răsuflarea și, incremenind, se zgâi la femeia a cărei față era învăluită de întuneric. Auzi un țipăt mărunț și un pleoscăit zgomotos, apoi simți un picior mic izbindu-l cu forță în stomac. Se dădu în spate clătînându-se și, încolăcindu-și un braț în jurul brâului, se chinui să tragă aer în piept.

– De ce nu ești în șopron, dormind adânc? vru ea să știe.

– Îmi... pare teribil de rău, icni el. Nu... nu reușeam să adorm. Mă ustură... Mă gândeam că mai multă alifie...

– Dispari! șopti ea cu asprime.

– Mi-aș vinde sufletul pentru o baie fierbinte. Rânji. Uite ce-ți propun. Am să te spăl pe spate dacă mă lași să fac și eu o baie.

– Nu!

Auzi oroarea răzbătând din tonul ei și îi văzu silueta întinzându-se după prosopul atârnat pe balustrada prispei. Însă înainte să apuce să-l înșface, i-l luă el.

Ea se cufundă și mai mult în apă.

– Ce faci?

Vocea îi devenise timidă, speriată, nicidecum vocea unei femei care supraviețuise unui război de câțiva ani fără a-l avea pe soțul ei alături.

– N-am să-ți fac nimic rău, Abbie.

– Sunt doamna Westland pentru tine.

– Mă tem că de-acum te cunosc mult prea bine pentru atâta ceremonie.

– Dă-mi prosopul.

– Nu. Nu vreau să-ți întrerupi baia doar fiindcă am dat eu peste tine.

– N-aș fi venit să mă-mbăiez afară dacă n-aș fi fost convinsă că dormi dus, îi mărturisi ea cu vocea pierită.

Grayson era conștient că o prinsese la strâmtoare și că, dacă ar fi fost un gentleman, i-ar fi dat prosopul și s-ar fi retras. În schimb, își aruncă pe umăr bucata de pânză moale.

– Și într-adevăr asta ar fi trebuit să fac.

Ocoli agale cada și auzi apa pleoscăind când ea își suci trupul pentru a-i urmări mișcările.

– Ce faci? vru ea să știe.

Grayson se așeză pe treapta de sus a prispei și își întinse picioarele.

– Te privesc, spuse el încet.

– Nu poți face asta!

– Ah, ba pot.

Abigail se zgâi la bărbatul care tocmai se instalase pe prispa ei din spate ca și cum ar fi fost la el acasă.

– E scandalos să te afli aici cât timp mă-mbăiez.

– Cine-o să ne vadă? Dacă ai fi crezut sincer că exista riscul să apară cineva pe neașteptate, nu ai fi venit să faci baie afară.

Abbie fu cuprinsă brusc de dispreț la adresa bărbaților care gândeau logic.

– Ești... ești...

Nu-i venea în minte nici o insultă suficient de gravă încât să i-o poată aplica lui Grayson sau purtării lui. La lumina lunii îl văzu rânjind scurt.

– Un derbedeu?

– Ești nevrednic de titlul de gentleman! izbucni ea.

– N-am pretins niciodată asta. M-am considerat dintotdeauna o adevărată haimana. Cam singuratic de felul meu și cu o oarecare înclinație spre prostii, însă inofensiv.

Ea întinse mâna.

– Dă-mi prosopul.

– Termină-ți baia și am să vin să te usuc.

– Nu!

Își blestemă tremurul din voce.

– De ce ți-e teamă? întrebă el încet. N-am să-ți fac nimic necuviincios – cel puțin nu fără permisiunea ta.

– M-ai atins!

– Acela a fost un accident. Probabil unul dintre cele mai plăcute accidente din câte mi s-au întâmplat vreodată.

Cu mâinile cufundate în apă, Abigail își încleștă degetele în pumni. Știa că fusese o neghiobie din partea ei să vină aici să se spele, însă era o experiență care îi oferise întotdeauna un răgaz de pace și fusese absolut convinsă că străinul avea să fie cufundat într-un somn

adânc după ce muncise pe ogoare aproape toată după-amiaza. Acum era goală pușcă și vulnerabilă și îi simțea privirea ațintită asupra ei, urmărind-o, studiind-o.

– Mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să fac baie afară, dar probabil că e relaxant să simți apa caldă dezmiardându-ți pielea în timp ce stelele te privesc din văzduh.

Ea ridică brusc capul pentru a privi cerul nopții. Îi plăcuse întotdeauna să poată număra stelele în timp ce se îmbăia. Nu se gândise niciodată că stelele o priveau. Iar acel gând nu-i plăcea câtuși de puțin.

– Ar fi ceva mai relaxant fără prezența ta, îl repezi ea.

El avu tupeul să râdă, vesel și zgomotos.

– Șșșșt, îl muștră ea. Ai să-i trezești pe copii.

Îl auzi înăbușindu-și hohotele de râs.

– Îmi pare rău, spuse, însă ea nu-l crezu nici pentru o clipă.

– Dacă ți-ar părea cu-adevărat rău, ai pleca, să mă pot spăla.

– Nu te împiedic eu să te speli. Ești doar o umbră în întuneric, Abbie.

Dumnezeule, detesta felul în care îi rostea numele, melodios și liric precum un cântec.

Pipăi fundul căzii până găsi săpunul, pe care îl scăpase când mâna lui Grayson o mângâiasse accidental pe sân. Amintindu-și acea atingere, obrazii îi fură încinși de o stânjeneală fierbinte. Închizându-și degetele în jurul săpunului, îl ridică și începu să și-l plimbe în sus și în jos peste sân, însă nu părea să reușească să alunge senzația palmei lui dezmiardându-i carnea...

– Povestește-mi despre soțul tău, îi ceru el încet.

Vocea lui o făcu să tresară, iar săpunul îi alunecă printre degete.

– E mort.

– Da, știu. Cum era?

Ea își relaxă umerii, sprijinindu-i de peretele căzii, căută săpunul și începu să se spele pe brațe.

– Era precum bumbacul, rezistent și puternic.

– Câți ani ai, Abbie?

Stomacul ei fu din nou înfiorat de emoție când își auzi numele pe buzele lui.

– Douăzeci și cinci.

– Băiatul cel mare, Johnny, e fiul tău?

– Firește că da. Ce-ți veni să întrebi asta?

– Înseamnă că erai doar o copilă când l-ai adus pe lume.

– Aveam șaptesprezece ani. Cu John m-am căsătorit la șaisprezece.

Adăugă acel detaliu ca el să înțeleagă clar că nu era o femeie ușuratică, care să-i permită unui bărbat să se culce cu ea fără a o fi luat de soție mai întâi. Nu putea spune același lucru și despre sora ei. Primul copil al lui Elizabeth venise pe lume la doar opt luni după căsătoria părinților săi. Pe de altă parte, Elizabeth îl iubise pe Daniel nespus de mult, iar din câte susținea Elizabeth, era o cu totul altă poveste când iubeai un bărbat.

– Copiii tăi par să se fi născut unul după altul. Nu cred că-s prea mulți ani între ei.

– Zece luni. Soțul meu nu era un bărbat răbdător. Acea mărturisire o făcu să-și simtă tot trupul cuprins de flăcări. Întinse mâna. Te rog dă-mi prosopul.

– Eu nu sunt ca el.

Vocea lui, caldă precum tăciunii unui foc trezindu-se la viață, îi stârni fiori pe șira spinării.

– Cine anume?

– Soțul tău. Spre deosebire de el, eu am toată răbdarea din lume. Se ridică și petrecu prosopul peste balustradă, suficient de aproape ca ea să-l poată ajunge, dar totodată suficient de departe pentru a o forța să-și dezgolească o parte din trup în fața lui dacă voia să pună mâna pe el. Va veni odată și-odată și noaptea în care să-ți țin eu prosopul, Abbie.

Ea îl privi dispărând în întuneric, amenințarea lui delicată rămânând suspendată în aerul înfiorat de briză.

Capitolul 3

În dimineața următoare, Grayson se trezi în clipa în care primul firicel de lapte țâșni în găleata zincată. Nu și-ar fi închipuit că era posibil ca un om să fie chinuit de dureri în atât de multe părți ale corpului, și totuși, să fie încă în viață.

Un zâmbet vag îi înflori pe buze când și-o aminti pe Abigail Westland îmbăindu-se la lumina lunii. Nu încercase să fie seducătoare, însă el fusese pe deplin și cu desăvârșire sedus. Faptul că un bărbat cu reputația lui se mulțumise să stea tolănit pe treapta de sus a prispei când în realitate își dorise să se dezbrace la piele și să se arunce în cadă lângă ea era de-a dreptul inexplicabil.

Nici Kit, nici Harry n-ar fi crezut că-și refuzase provocarea de a o convinge pe doamna Westland să iasă din apă pentru a se cuibări în brațele lui. Pe neașteptate, își dădu seama că nici nu avea de gând să le pomenească despre acea întâlnire. Nu fiindcă era dezamăgit că nu se încheiase cum s-ar fi convenit – anume cu femeia strigându-i numele în extaz. Nu avea de gând să le spună pur și simplu fiindcă nu voia ca acele momente atât de tandre și duioase să devină ceva sordid.

Se chinui să se ridice în capul oaselor, schimonosindu-se când palmele i se apăsară pe pătură. Ajunse cu greu la capătul podului și coborî încetișor pe scară. Noaptea trecută nici măcar nu se obosise să se mai descalțe.

Cu mâinile strângând cu blândețe ugerile vacii, băiatul întoarse brusc capul într-o parte și-l fixă cu privirea.

– Ești bine?

– Cred că încep să înțeleg cum se simte bunicul meu.

– Ai bunic? Întrebă băiatul, vădit impresionat.

Grayson se apropie șontâc-șontâc de grajd. Fiind un copil din flori, era considerat al nimănui, fără familie. Însă tatăl mamei lui fusese la fel de neconvențional ca ea și, în rare ocazii, îi permisesese lui Grayson să îl viziteze.

– Da, tu nu?

- Nu. Au murit toți. Cum e să ai bunic?

- Ei bine, presupun că depinde de bunic. Eu n-am fost prea apropiat de al meu.

- Ezra Jones are un bunic. A primit de la el o pușcă pe când avea doar șase ani. Băiatul făcu ochi mari. Și-un cuțit!

- Chiar așa, murmură Grayson, spunându-și că la șase ani era puțin prea devreme să înarmezi un copil până în dinți.

Băiatul dădu din cap cu atâta entuziasm încât își făcu părul brunet să-i joace pe frunte.

- Maică-sa a zis că n-are voie cu pușcă, dar bunicul lui i-a făcut cu ochiul și i-a dat-o oricum. Și ție ți-a dat bunicul o pușcă?

- Nu, însă mi-a dat câte o palmă peste fund din când în când.

- Ce-ai făcut să meriți bătaie? vru Johnny să știe.

Grayson îi zâmbi trist.

- Nu sunt tocmai sigur.

Johnny făcu o grimasă.

- Aveam de gând să-ți fac o undiță, să poți veni la pescuit cu mine și Micah, dar mami a zis că te muți la tușa Elizabeth.

Năucit, Grayson se zgâi la băiat.

- Când a zis asta? îl întrebă el cu un calm de moarte.

- Azi-dimineață.

- Și unde e acum?

- În spate, spală rufe.

- Pregătește-mi un băț, îi ceru Grayson, după care se răsuci pe călcâie și ieși cu pași mari din șopron.

Auzi un chiuit răsunând în clădire când păși în aerul cenușiu al dimineții. Trecu valvărtej pe lângă peretele lateral al casei și dădu ochii cu Abbie frecându-i de zor cămașa pe-o scândură de spălat rufe. Haina avea să fie complet roasă pe când termina cu ea.

- Ce-am făcut? vru el să știe, oprindu-se suficient de aproape cât să simtă parfumul apei de trandafiri pe care și-o turnase în cadă cu o seară în urmă.

Ea se răsuci pe călcâie, cu obrazii dogoriți de-o roșeață intensă.

- Nimic, îngăimă ea.

- Atunci de ce mă alungi?

Ea clătină din cap.

- Nu te alung, la drept vorbind.

Băgă cămașa înapoi în apă, apoi o stoarse.

- Johnny zicea că mă voi muta la sora ta.

Abbie încuviință scurt din cap și îi puse cămașa pe o funie întinsă între doi copaci.

– De ce? Întrebă el.

– Elizabeth are mai multe camere. Vei putea dormi într-un pat.

El o atinse pe umăr, iar ea se întoarse fulgerător, cu ochii cășcați larg și răsufierea găfăită.

– M-am plâns de dormitul în șopron? vru el să știe.

– Nu?

– Atunci de ce? Își repetă el întrebarea.

– Nu te vreau!

– Nici tatăl meu nu m-a vrut. Dacă mi-aș fi petrecut toată viața doar unde eram dorit, aș fi putrezit în vreun șanț. Refuz să plec.

– Dar eu vreau să pleci.

– Ți-am făcut vreun rău de când sunt aici?

– Da! Azi-noapte. M-ai pus într-o situație rușinoasă, încăpățânându-te să stai să mă privești. Ochii i se umplură de lacrimi. Aveam nevoie doar de puțin timp pentru mine, de câteva momente în care să m-abandonez visurilor, iar tu mi-ai răpit asta. Încerc din răspuneri, dar nu reușesc în ruptul capului să mă spăl de atingerea ta...

Își puse brusc o mână peste gură.

Grayson fusese convins până în clipa aceea că era obișnuit ca femeile să se ferească de atingerea lui, tinerele de familie bună și șansa de-a încheia o partidă avantajoasă temându-se ca nu cumva statutul lui de bastard să le contamineze cumva și pe ele. Junghiul neașteptat pe care îl simți în mijlocul pieptului îl surprinse.

Se întinse să-și înșface pantalonii din grămada de rufe.

– Mulțumesc că mi-ai spălat hainele. Într-adevăr, voi dori să am haine curate pe când mă mut la sora ta, dar am să mă descurc eu cu restul.

– Am să le calc după-amiază...

– Nu va fi cazul.

Își înmuie pantalonii în apa fierbinte, scrâșnind din dinți când palmele îi fură cuprinse de-o usturime intensă.

– Îți aduc niște apă fierbinte să te poți bărbieri...

– Din nou, nu va fi cazul. Îmi va ajunge apa asta.

– Îți va fi mai bine acasă la Elizabeth.

– Da, sunt cât se poate de sigur de asta.

Își stoarse pantalonii și îi aruncă pe frânghie.

Ea făcu un pas în spate.

– Trebuie să m-apuc de micul dejun.

Se îndepărtă în grabă, parfumul de trandafiri rămânând să plutească în aer în urma ei. Grayson scufundă o altă cămașă în apă și își pune capul în pământ. Știa mai bine decât oricine că puteai răni un om și fără a recurge la lovituri.

Pur și simplu nu-și dăduse seama că dorința lui de a petrece câteva clipe alături de Abbie la lumina lunii ar fi putut s-o rănească.

Abbie scoase tava de fursecuri de pe polița din cămin. Erau rumenite frumos, într-un auriu-închis, exact așa cum îi plăcea lui John. Făcuse totul în viață exact așa cum îi plăcea lui John. Și, chiar și așa, rareori fusese de ajuns.

Se obișnuise să nu aibă bărbat prin preajmă, să facă lucrurile după cum o tăia capul. Să gătească mâncărurile care îi plăceau ei și să țină casa așa cum voia ea să fie ținută.

Să se relaxeze în cadă în singurătatea deplină de la miezul nopții.

Măcar dacă englezul ar fi plecat atunci când îi ceruse ea, dacă nu ar fi făcut-o să se simtă incredibil de vulnerabilă, dacă nu i-ar fi stârnit în stomac tresăriri ce aduceau cu freamătul unei păsări demortîndu-și aripile în aerul primăverii...

– Micah! Cască ochii! strigă Lydia.

Abbie se întoarse la timp pentru a o vedea pe Lydia îmbrâncindu-și fratele mai mic.

– Lydia, nu-l împinge pe fratele tău, o muștră ea.

– Dar s-a izbit de mine! Nu cască niciodată ochii și e mai împiedicat decât dacă ar avea două picioare stângi.

Văzu lacrimi scânteind în ochii lui Micah. Se întinse spre el, însă băiețelul țâșni pe ușă înainte s-apuce să-l aline. Își îndreptă privirea spre fiica ei.

– Nu-i vina lui că-i atât de stângaci.

– A făcut-o intenționat, spuse Lydia, răsfrângându-și buza de jos într-o expresie bosumflată.

– Sunt convinsă că nu, o asigură Abbie.

– Mereu îi iei apărarea, fiindcă-i mititel, iar lui Johnny îi iei apărarea fiindcă-i cel mai mare...

Abbie își încolăci brațele în jurul Lydiei și o strânse la piept.

– Iar ție îți iau apărarea fiindcă ești singura mea fiică. Își strecură un deget sub bărbia fetiței și îi ridică fața. Vă iubesc la fel de mult

pe toți, însă din motive diferite. Acum termină de pus masa până mă duc să-l caut pe Micah.

Grayson îl văzu pe mezinul familiei năpustindu-se de după colțul casei și izbindu-se de stâlpul prispei. Aproape râse de expresia surprinsă care apărură pentru o clipă pe chipul băiețelului înainte să cadă la pământ. Grayson sări de pe prispă și se lăsă în genunchi lângă el.

– Ești bine, băiete?

Băiatul se grăbi să se ridice în picioare.

– Da. Doar că nu l-am văzut, spuse el cu o voce spartă.

Grayson se uită la băiat. Nu-l mai auzise niciodată până-atunci să vorbească. Avea o voce de parcă în gâttelejul lui s-ar fi cuibărit un broscoi. Se ridică și el.

– Nu mă mir că nu l-ai văzut, la cum alergai.

– Nici pe Lydia n-am văzut-o.

Ochii i se umplură de lacrimi și se șterse la nas cu dosul palmei.

– Ai o dimineață proastă? îl întreabă Gray.

Băiatul încuviință din cap.

– Cam așa și eu. Dar de obicei mă simt mai bine după un bărbierit scurt. Ce zici? Ai vrea să te bărbierești?

– Dar n-am mustați.

– Ei, eu văd câteva firicele. Haide.

Îl conduse pe băiat pe prispă și luă un scaun șubred pe care cineva îl pusese în colț. Așeză scaunul în fața oglinzii, după care îl instalează pe băiat pe el. Avea părul brunet, moștenit probabil de la tatăl lui. Însă ochii îi erau întocmai ca ai mamei lui.

– Ei bine, Micah, îți lăsăm mustață?

Băiatul miji ochii violeți și se studie atent în oglindă înainte de-a încuviința cu un gest scurt din cap.

– Prea bine. Grayson amestecă spuma de ras înainte de a-i da ceșcuța băiatului. Pune-ți puțin din asta pe față. Își înăbuși un zâmbet când băiatul se atinse delicat cu pământul pe obraz, lăsând un punct de spumă ce începu să i se scurgă de pe piele. Își luă înapoi ceșcuța și puse mâna pe brici. Până te înveți ce și cum, ar fi bine să m-ocup eu de bărbieritul propriu-zis.

Folosind partea boantă a lamei, trecu atent briciul peste fața băiatului. Micah făcu ochi mari și rotunzi când îl văzu îndepărtând spuma. După ce termină, Grayson susținu privirea copilului în oglindă.

– Ce părere ai?

Băiatul se răsuci pe călcâie.

– Mami, m-am bărbie-erit.

Grayson întoarse brusc capul într-o parte. Abbie era încremenită lângă prispă, cu ochii scânteindu-i de lacrimi.

– Văd.

Băiatul sări de pe scaun, căzu în genunchi și se ridică în fugă.

– Trebuie să-i spun lui Johnny.

Punându-și rapid picioarele în mișcare, dispăru după colțul casei.

– Mă întreb de ce-o să se mai ciocnească acum, murmură Grayson.

– Toți copiii sunt împiedicați la început. O să-i treacă după ce mai crește. Își mușcă mărunț buza de jos. Mulțumesc că i-ai acordat câteva minute din timpul tău.

Grayson ridică din umeri și se întoarse să-și strângă ustensilele de bărbierit.

– Ți-am găsit băț! strigă Johnny.

Grayson se răsuci pe călcăie și-l văzu pe Johnny ȝopăind spre el, agitând prin aer o creangă lungă și subțire.

– Ce-i cu aia? vru Abbie să știe.

Johnny smuci entuziast din cap spre Grayson.

– A zis că rămâne și să-i fac undiță.

Abbie își îndreptă atenția spre Grayson. El îi susținu privirea cât timp îi răspunse lui Johnny.

– De fapt, ți-am zis doar să-mi faci undiță. De rămas, nu rămân, dar sunt sigur că putem merge la pescuit împreună la un moment dat. Nu-i obligatoriu să locuiesc aici ca să fac asta, nu?

Fruntea lui Johnny se încreți a încruntare.

– Nu, mă gândesc că nu-i. Am putea merge duminică dimineață.

– De-abia aștept.

– Îți rezolv și sfoară, și cârlig de-aici, spuse Johnny înainte de-a se îndepărta.

– I-ai spus că vei rămâne? întrebă Abbie.

– Poate că i-am sugerat asta, însă am făcut-o înainte să discut cu tine. N-ai de ce să-ți faci griji, doamnă Westland. Nu rămân. Te vei putea bucura de toată solitudinea pe care ți-o dorești.

Grayson înfîgea săpăliga în pământ cu toată forța de care era în stare, ignorând durerea ce-i sfâșia mâinile și tot restul corpului. De a doua zi avea să înceapă pregătirile pentru a se întoarce la Galveston. Fusese o neghiobie din partea lui să-și închipuie că-și putea lăsa

amprenta asupra acestui loc, că poate găsisse un colțișor din lume în care să se facă util. Toată viața, oriunde s-ar fi aflat, nu fusese nici dorit, nici util.

Când tatăl lui îi împărtășise planurile de a-l trimite în Texas, Grayson se năpustise asupra acelei idei asemenea unui câine căruia tocmai i se aruncase un os. Aici spera să găsească oportunități care să nu fie știrbite de prejudecățile născute din statutul lui de copil din flori.

Însă Abigail Westland, fără să fi avut ocazia de a-l cunoaște în profunzime, îl considerase nevrednic de a o atinge și încerca să se desotorosească de el ca de un fruct stricat. Înainte să plece, poate că avea să-i dezvăluie adevărul despre obârșia lui ilegală, iar atunci chiar că ar fi avut motiv să se simtă oripilată la gândul că o atinsese.

– O să omori plantele alea, spuse Harry.

Grayson se răsuci pe călcăie, ținându-și cu greu nervii în frâu.

– De unde naiba știi?

– Știu pentru că, dintre noi trei, eu sunt cel mai atent...

– Ești cel mai leneș, plimbându-te agale printre brazde ca un boier, când e atât de mult de lucru.

Din ochii verzi ai lui Harry țâșniră flăcări.

– Am fost de acord să rămân. Nu și să muncesc.

– Prin urmare, ai un acoperiș deasupra capului, un pat moale în care să dormi și mâncare în stomac, fără să faci însă nimic pentru a merita toate astea, îl batjocori Grayson.

Harry își trase umerii în spate.

– Nu sunt un ticălos fără seamăn. Îi plătesc frumoasei și tinerei văduve Denby câte un dolar pe zi pentru a mă primi în casa ei.

Grayson pufni disprețuitor.

– Și cât îi plătești frumoasei văduve Westland pentru prânzul pe care ți-l pregătește?

– N-am considerat-o niciodată pe văduva Westland ca fiind frumoasă, interveni Kit, oprindu-se din ceea ce făcea și încrucișându-și relaxat brațele pe coada săpăligii.

Grayson îi aruncă o privire furioasă.

– Poftim?

– Mi s-a părut că seamănă mai degrabă cu o cârpă zdrențuită, îi explică Kit.

— Și tu ai arăta zdrențuit dacă te-ai trezi înainte de ivirea zorilor ca să faci de mâncare, să speli rufe și să te ocupi de nevoile a trei copii și un bărbat...

— Din cauza ei plecăm atât de brusc? Mereu ai fost genul care cade rapid în mrejele iubirii.

— Nu am căzut niciodată în mrejele iubirii. Am căzut în cele ale infatuării, în cele ale dorinței — însă niciodată în cele ale iubirii. Și nu, nu din cauza ei plecăm, minți el. Ci din cauza lui Harry.

Harry își smuci capul în spate.

— A mea? Dar ce-am făcut?

— Nimic! Tocmai asta e problema! Tu nu faci niciodată nimic.

— Probabil te-a respins, remarcă Kit încet. Respingerea îți atâță mânia mai mult decât orice.

Grayson disprețuia felul în care îl privea Kit, ca și cum i-ar fi scor-monit în adâncul sufletului, deslușind acolo tot ceea ce simțea, tot ceea ce-l înspăimânta.

— Nu m-a respins. Munca în căldura asta infernală e ceea ce-mi atâță mânia. Doar că aș vrea să-l văd și pe Harry punând osul la treabă înainte să plecăm.

— Oasele mele sunt în permanență la treabă, replică Harry. Cu atât mai abitir de când am pus piciorul în Galveston.

— Dacă vrei să-l vezi pe Harry muncind, va trebui să-i forțezi mâna cu un rămășag, spuse Kit.

Chipul lui Harry fu luminat de un rânjet larg.

— N-am mai avut parte de un rămășag pe cinste de câteva zile deja. Își strecură mâna în buzunar și scoase un pachet de cărți. Dacă tragi cartea câștigătoare, îmi voi petrece restul zilei scrijelind pământul cu sapa. Dacă trag eu cartea câștigătoare, îmi vei servi drept valet pe drumul spre Galveston.

Grayson zâmbi. Stătea să plesnească de furie și de frustrare acumulate în timp și știa exact cum să le descătuseze și să profite de pe urma lor.

— Nu sunt prost, Harry. N-aș avea niciodată încredere într-un pachet de cărți aflat în mâinile tale, însă sunt dispus să accept rămășagul dacă accepți o provocare ceva mai sportivă.

— Accept bucuos provocare, anunță Harry falnic.

— Iar eu aștept cu nerăbdare să-ți încredințez sapa mea, îl tachină Grayson.

Abbie hăcuia de zor buruienile, blestemându-și ochii ce o trădau adesea căutându-l pe Grayson Rhodes. Nu putea uita imaginea de mai devreme, cu băiatul ei cel mic cocoșat pe un scaun pe prispa din spate, sprijinit de umărul lui Grayson în timp ce acesta curăța cu delicatețe spuma de ras de pe obrazul catifelat al fiului ei. Încercă să și-l imagineze pe John oferindu-le la fel de multă atenție copiilor săi, însă nu reuși nicidecum.

Pentru John, ferma fusese întotdeauna pe primul loc. Nu că i-ar fi reproșat acest lucru. El era considerabil mai în vârstă decât ea, iar întreaga tinerețe și-o dedicase fermei. Se căsătorise cu el cu speranța de a-i da o mână de ajutor. În naivitatea ei de copilă de șaisprezece ani, visase că devotamentul pe care îl acorda fermei avea să se mute asupra ei.

John îi hrănise trupul, însă niciodată și inima, niciodată și sufletul. Era măcinată de remușcări, fiindcă, în ciuda tuturor eforturilor ei, nu ajunsese să-l iubească vreodată. Îi admirase hotărârea cu care lucrase pământul, însă admirația fără iubire nu-i alinase cu nimic singurătatea din timpul nopții.

Ridică privirea de la ceea ce făcea și o îndreptă în direcția unde îl văzuse ultima dată pe Grayson Rhodes izbind cu sete pământul, însă acesta dispăruse. Nu-i plăcea faptul că, mânată de dezamăgire, se trezea lungind gâtul pentru a descoperi unde plecase.

– Cauți pe cineva? întrebă Elizabeth de lângă ea.

Abbie își privi posomorâtă sora.

– Aruncam doar un ochi peste ogoare.

– Nu s-au schimbat cu nimic de-acum cinci minute când te-ai uitat ultima dată.

Îi venea să-i dea surorii ei o palmă pentru a-i șterge de pe față rânjetul cu subînțeleș. În schimb, continuă să înfigă săpăliga în pământ.

– Aș vrea să-mi spui cum de-ai decis să-l trimiți să locuiască la mine, spuse Elizabeth.

Abbie strânse din dinți și înfipse lama săpăligii în pământ, dispusă să mărturisească doar cel mai mărunț dintre motive.

– Își permite să-mi spună Abbie.

– Abbie? Și ce-i rău în asta? Așa te cheamă.

– Sugerează o anumită... intimitate... o apropiere...

– Bătaie!

Abbie suci brusc gâtul în direcția opusă și îl văzu pe Johnny venind în fugă dinspre casă și îndreptându-se spre ogor, agitând frenetic din brațe.

– Se bat! țipă copilul. Veniți repede! Se bat!

Abbie îi aruncă o privire surorii ei.

– Probabil sunt băieții lui Madeline Mercer. Pe cuvânt, sar la bătaie din orice.

Elizabeth încuviință scurt din cap, apoi își ridică fustele și o luă la fugă spre casă. Bucuroasă că Johnny nu era și el prins în încăierare, Abbie o urmă. Pur și simplu nu înțelegea cum ajungeau băieții să se ia la pumni.

În spatele casei ei se strânsese o ceată de oameni. Auzi sunele grețos al loviturilor atingându-și ținta, urmat de un horcâit și un geamăt.

– De ce nu-i desparte cineva pe băieții ăia? întrebă ea, croindu-și drum prin mulțime.

Dar apoi rămase cu gura căscată – atât de tare, încât mai să-i sară ochii din orbite. Încăierarea nu era nicidecum între băieți – ci între bărbați. Bărbați în toată firea.

– Vrei să pui un rămășag?

Suci vijelios capul și se trezi în fața ochilor albaștri, înecați de veselie, ai unuia dintre prietenii lui Grayson.

– Poftim?

Acesta își dădu la o parte părul din ochi.

– Vrei să pui rămășag cine o să câștige? Eu aș merge pe Grayson. E cu fundu-n sus...

– Ar trebui să-i desparți! porunci Abbie.

El chicoti încet.

– În nici un caz. E un sport nobil. Nu va avea nimeni de suferit.

– Un sport nobil? Luatul la pumni?

Aruncă din nou o privire spre Grayson și spre celălalt bărbat. Cum îl chema? Harry și încă ceva. Se dezbrăcaseră amândoi de cămăși. Într-adevăr, Grayson nu era atât de făcut încât să riște să rupă la cusături cămașa soțului ei, însă Abbie fu surprinsă să constate că era totuși mai solid decât i se păruse ei inițial. Sudoarea ce-i lucea pe spate umezise firicele de păr care îi îmbrăcau pieptul. Cu pumnii ridicați, țopăia în jurul celui alt bărbat ca și cum ar fi știut ce fel de mișcări avea să facă adversarul.

Celălalt bărbat lansă un pumn rapid. Grayson se feri fulgerător și se dădu imediat în spate, după care începu să se legene pe vârfuri. Abbie nu se-așteptase să fie atât de sigur pe el și-atât de grațios. Nu se așteptase ca mușchii lui să se umfle și să se contracte și să arate atât de puternici.

- Nu uita să respiri, Abbie, îi șopti Elizabeth la ureche.

- Nu uit, o repezi Abbie, trăgând aer în piept cu senzația că, fără îndoială, uitase cu totul să o facă timp de câteva minute.

Celălalt bărbat lansă un nou atac, pe care Grayson îl evită cu ușurință.

- De ce nu lovește și el? vru ea să știe.

- Răbdarea e punctul forte al lui Grayson. Va aștepta până la momentul potrivit, îi explică bărbatul de lângă ea.

Văzu că femeile urmăreau scena cu gura căscată, iar băieții strigau și aplaudau. Ce fel de exemplu li se oferea copiilor?

- Nu tolerez bătaie pe proprietatea mea, spuse ea sec.

Făcu un pas spre cei doi bărbați care se învârteau unul în jurul celuilalt. Apoi totul se întâmplă fulgerător.

Simți degetele cuiva înșfăcând-o de braț și trăgând-o în spate.

- Nu te apropia, dădu să spună bărbatul.

- Ia mâna de pe ea! țipă Grayson și făcu un pas spre ea, moment în care celălalt bărbat îl lovi.

Grayson simți durerea cruntă provocată de pumnul lui Harry înfigându-i-se în obraz. Întoarse brusc capul. Se dădu înapoi clătănându-se, însă genunchii îi cedară și se trezi lățit pe pământul tare. Harry îngenunche lângă el.

- Ești bine? îl întrebă Harry.

Grayson își frecționează obrazul.

- Mi-ai rănit mândria mai mult decât orice altceva. Ai avut mereu pumnii moi.

- Moi sau nu, am câștigat, se umflă Harry în pene.

Grayson o văzu pe Abbie smulgându-se de lângă Kit și parcurgând în fugă cei câțiva metri până la el. Se aruncă în genunchi.

- Ce naiba încercai să faci? îl întrebă ea.

- Încercam să-l conving pe Harry să lucreze pământul.

Abbie lăsă să-i scape un hohot de râs complet lipsit de delicatețe și îi luă una din mâini.

- Neghiobule! Palmele tale erau deja pline de bătăături, iar acum ți-ai crăpat și pielea de deasupra...

– Și ce-ți pasă ție, doamnă Westland?

Se schimonosi de durere când Harry îl luă de mână pentru a-l trage sus.

Abbie se ridică și ea încet, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, însă nu-și găsea cuvintele.

– Îți aduc niște alifie...

– Nu e necesar...

– Ba e necesar, fir-ar să fie!

În ochi îi ardea o expresie pătimașă și, a naibii treabă, Grayson se trezi întrebându-se dacă acea pasiune îi mocnise în priviri și noaptea trecută, când făcuse baie.

– Mami?

Grayson coborî ochii și o văzu pe Lydia smucind de fusta mamei ei.

– Stai puțin, Lydia, îi ceru Abbie ferm, însă cu blândețe. Trebuie să m-ocup de mâinile domnului Rhodes.

– Dar mami...

– Stai puțin...

– Cine-i bărbatul ăla? întrebă Lydia, pe un ton care îi aminti în mare măsură lui Grayson de felul în care ceruse Abbie să-i vadă mâinile.

Auzi oftatul frustrat al lui Abbie.

– Ce bărbat?

Lydia arătă cu degetul ei mititel spre drum.

– Ăla.

Grayson își îndreptă și el privirea în aceeași direcție ca Abbie. Pe drum apăruse un bărbat care abia se târa. Pălăria îi ascundea fața aproape cu totul, iar Grayson nu reuși să deslușească mare lucru la el în afară de faptul că hainele cenușii și ponosite purtau vizibil amprenta timpului. Își mută atenția asupra lui Abbie.

– Cine e?

Ea clătină ușor din cap.

– Nu știu. E prea slăbănog să fie de prin părțile astea.

– E tati al meu? întrebă Lydia, ținând nerăbdătoare.

– Tati al tău e mort, spuse Abbie distrată, rămânând cu privirea ațintită asupra bărbatului care avansa pe drum. Apoi, ca și cum și-ar fi dat seama cât de seacă fusese replica ei, se lăsă în genunchi în fața Lydiei și își puse mâinile pe umerii ei. Mai ții minte că ți-am spus că tati nu se mai întoarce acasă?

- Fiindcă e printre îngeri?

- Așa e.

- Atunci cine-i ăla?

Abbie își îndreptă din nou atenția spre bărbat. Acesta lungise pasul, ieșise de pe drum și venea spre casă. Grayson văzu pe chipul lui Abbie că îl recunoscuse pe bărbat și era uluită să îl vadă. Se ridică lent, apăsându-și mâna pe buze.

- O, Doamne, șopti ea cu răsuflarea întretăiată.

- Cine e, mami?

- Unchiul vostru James. Își mută brusc privirea asupra lui Grayson, cu ochii înotând în lacrimi. E fratele meu.

Grayson nu mai auzise în viața lui o asemenea fericire. Îl stingeri ușurarea ce îl năpădise la gândul că nu era soțul ei. Ce treabă ar fi avut el dacă soțul ei s-ar fi sculat pe neașteptate din morți și s-ar fi întors acasă?

O femeie mărunțică lăsă să-i scape un țipăt spart și porni în fugă spre bărbat. Apoi Elizabeth își ridică fustele și o urmă.

- Ar trebui să mergi să-l întâmpini, spuse Grayson încet.

Abbie îi studie când ochii, când mâinile.

- Dar mâinile tale...

- Mă descurc eu cu mâinile mele.

Ea încuviință scurt din cap și se grăbi s-ajungă la bărbatul care acum o strângea în brațe pe femeia cea mărunțică și-o învârtea prin aer. Tot restul localnicilor, femei și copii, li se alăturară rapid.

Grayson luă cămașa pe care i-o întinse Kit și și-o îmbrăcă.

- Crezi, începu Kit pe un ton solemn, că există în toată Anglia măcar o singură persoană care s-ar bucura la fel de tare să ne vadă apărând pe drum?

Era o întrebare la care nimeni nu-și putea permite să răspundă cu voce tare.

Cu coada ochiului, Grayson îl văzu pe Harry punând mâna pe săpăligă și pornind spre ogor.

- Unde mergi cu săpăliga mea? îl întrebă Grayson, traversând agale curtea și ajungându-l din urmă?

- Să lucrez pământul.

- De ce? Ai câștigat.

O umbră de tristețe apăru pentru o clipă în ochii lui Harry înainte de a-i întoarce spatele lui Grayson.

- Atunci de ce naiba am impresia că tocmai am pierdut cu toții?

Cu brațele încrucișate la piept, Grayson stătea în prag, privind ceva ce nu mai văzuse niciodată: torentul de iubire pe care o familie îl revărsa asupra cuiva care făcea parte din ea.

Nu se mai întorsese nimeni pe ogoare. James Morgan fusese îndopat cu mâncare, îmbrățișat călduros, apoi pus din nou la masă. Hainele îi erau la fel de zdrențuite cum îi fusese și spiritul când puse-se pentru prima dată piciorul în casă.

Însă, după o vreme, începu să zâmbească mai des. Grayson află în scurt timp că pe soția lui James o chema Amy. Aceasta izbucni nu o dată în lacrimi mute, atingându-și mereu soțul pe umăr ca și cum i-ar fi fost teamă să nu dispară. Grayson nu-și putea inchipui că ar fi fost cineva bucuros să-l vadă pe el întorcându-se acasă.

– Îmi pare rău pentru John, spuse James încet.

Grayson o văzu pe Abbie roșind înainte de a-și feri privirea.

– Am pierdut o mulțime de bărbați buni, spuse ea șoptit.

– Așa e, răspunse James. O privi pe Elizabeth. Îmi pare rău și pentru Daniel.

Ochii lui Elizabeth fură inundați de lacrimi.

– Mă tot gândesc că o să apară și el în drum, cum ai apărut și tu. Bărbia îi tremură ușor. Dar nu se mai întoarce acasă, așa-i?

James își încolăci brațele în jurul ei, ținând-o strâns.

– Nu.

Grayson se întrebă dacă în dimineața când o văzuse pe Abbie studiind linia orizontului de pe prispa din față fusese și ea cu gândul la soțul ei, dacă-i simțea lipsa, dacă tânjea să-l vadă întors acasă.

Elizabeth se desprinsese din îmbrățișarea fratelui ei și se șterse la ochi cu tivul șorțului. Peste capul ei, James îl privi pe Grayson.

– Domnule Rhodes, n-am cuvinte să-ți spun cât sunt de recunoscător că ai venit cu prietenii tăi să ne-ajutați la recoltă. Am văzut prea multe ogoare în paragină pe drum încoace. Mi-era teamă că avea să ne aștepte o iarnă grea.

Stânjenit de recunoștința bărbatului, Grayson se foi unde stătea.

– Mă bucur că am putut da o mână de ajutor, murmură el, întrebându-se dacă aveau să se arate la fel de recunoscători și în dimineața următoare, când aveau să afle că trei dintre ei intenționau să plece.

– Lui Abbie nu i-a plăcut niciodată să fie singură, spuse James.

– James! exclamă Abbie, plimbându-și fulgerător privirea între Grayson și fratele ei, cu obraji încinși de roșeață.

– Este adevărat, Abbie. Nu-i nimic rușinos în a nu-ți plăcea singurătatea.

Ea îl plesni peste umăr.

– Ține-ți gura!

Elizabeth aruncă o privire spre ușă.

– Doamne, uite ce târziu s-a făcut. Ar fi cazul s-o întindem spre casă.

Grayson se desprinsese din cadrul ușii.

– Dacă-mi lași o clipă, mă duc să-mi iau lucrurile.

Ieși din casă fără a-i păsa dacă avea sau nu să-i lase o clipă. Probabil ar fi fost mai bine să-și strângă pur și simplu lucrurile și să meargă pe jos până în oraș, pentru a-și închiria o cameră la tavernă. Kit și Harry l-ar fi găsit destul de ușor acolo.

Privirea îi alunecă spre ogoare. Muncise pe acele pământuri doar două zile, dar deja simțea că o parte din recoltă îi aparținea. Nu se îndoia că aveau să obțină bumbac de pe peticul udat cu sudoarea frunții lui. Într-o bună zi, avea să cumpere o cămașă țesută din bumbacul pe care-l îngrijise el. Era ciudat că găsea alinare în acel gând – că avea să rămână ceva, oricât de mic, de pe urma muncii lui.

Intră agale în șopron. Undița lui era sprijinită de scara de urcat în pod. Avea să facă în așa fel încât să nu plece înainte de-a apuca să meargă la pescuit cu băiatul cel mare, cum îi făgăduise. Spera că băiatul știa tot ce era de știut în materie de pescuit, fiindcă Grayson nu înmuiase în viața lui vreun cârlig în apă.

Urcă pe scară pentru a ajunge în pod și se duse în colțul unde-și făcuse culcușul. Începu să-și pună cele câteva lucruri personale în singura lui raniță. Uitase de haine, însă avea să-i fie destul de ușor să le înșface de pe frânghia pe care erau întinse și să le îndese în bagaj.

Auzi lemnul scârțâind și gemând când cineva urcă pe scară. Mâinile îi încremeniră.

– Domnule Rhodes? spuse Abbie încet.

Grayson își îndesă cartea favorită în bagaj.

– Spune-i surorii tale că vin imediat.

– Nu trebuie să pleci.

Grayson își întoarse ușor trupul spre ea și o privi. Chipul abia dacă i se ițea peste podeaua mansardei.

– Poftim?

Îi văzu mâinile încleștându-se pe treapta aflată chiar sub bărbia ei.

– Ei bine, m-am... m-am mai gândit și poate că m-am cam pripit reproșându-ți ce s-a întâmplat noaptea trecută. Nu ar fi trebuit să ies pe prispă știind că aveam un bărbat în șopron, chiar dacă mă așteptam să doarmă. Și băieții, ei bine, mă gândeam că n-ar fi rău să aibă un bărbat prin preajmă, chiar dacă știu că vei pleca după strângerea recoltei, cel puțin o vreme. Le prinde bine s-aibă pe cineva care să-i poată învăța chestii precum bărbieritul și pescuitul...

– Nu știu absolut nimic despre pescuit.

– Știe Johnny...

– Înseamnă că n-are nevoie de mine, nu? întrebă Grayson, surprins că încerca să i se împotrivească, deși își dorea cu disperare să rămână.

– Dar nu știe să se bată, sugeră ea.

Grayson își frecționează obrazul învinețit.

– Se pare că nici eu nu știu.

– Ba eu cred că da. L-ai fi învins pe domnul Bainbridge dacă nu ți-ai fi luat ochii de la el pentru a-mi sări mie în ajutor.

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet. Halal ajutor.

– Firește, acasă la Elizabeth ai avea un pat...

– M-am plâns vreodată de dormitul pe paie?

Abbie clătină din cap.

– Tocmai de asta m-am gândit că poate vei rămâne.

– Cu o singură condiție. Să nu renunți la băile făcute la lumina lunii, spuse el încet.

Obrajii ei fură încinși de roșeață, iar buzele îi tresăriră, formând cuvinte mute.

– N-am să mai ies din șopron în timpul nopții, dar nici nu vreau să te lipsești de ceva ce-ți oferă plăcere.

– Și n-ai să vii să mă privești? întrebă ea șovăitoare.

El îi rânji obraznic.

– Nu fără a fi invitat.

– N-aș face asta niciodată. Clătină din cap. Am s-o anunț pe Elizabeth că vei rămâne la mine.

Dispăru din fața lui.

– O, ba da, o vei face, doamnă Westland, șopti Grayson. Va veni și noaptea când nu doar că mă vei chema să te privesc, ci și să intru lângă tine în cadă. Derbedeul din mine va insista.

Capitolul 4

Fir-ar să fie de treabă!

Cu privirea ațintită prin deschizătura largă a podului, Grayson studie cerul nopții ticsit de stele. Încercase să numere oi, apoi în câte locuri îl înțepau paiele, iar acum se oprise la stele. Nici unul dintre acele eforturi nu-l adusese cu nimic mai aproape de somn. Probabil fusese nebun când își spusese că prefera să doarmă într-un pod urât mirositor mai degrabă decât într-un pat moale. Era doar din cauza nenorocitei lui de dorințe iraționale de a se simți dorit.

Se ridică brusc în capul oaselor și își încălță ghetete. Promisese că nu avea să iasă din șopron. Ei bine, avea să se-asigure că frumoasa văduvă Westland nu afla nimic. Coborî pe scară și ieși cu pași mari. Dacă numărutul a mii de stele nu reușise să-l adoarmă, poate că o mie de pași aveau să o facă.

Aruncă o privire rapidă înspre casă și fu tentat, preț de câteva clipe, să se furișeze mai aproape pentru a arunca o privire după colț, cu speranța de a o întrezări pe femeia ce se scălda în umbrele nopții, însă ceea ce-l împiedică fu posibilitatea de a fi prins cu mâta în sac. Alese în schimb să încetinească și să asculte satisfăcut sunetele nopții.

Nu auzi nici o privighetoare, nici vreo altă pasăre, ci doar un baraj de insecte, glasul lor, un zumzet grav, cadențat. Apropiindu-se de marginea ogorului, desluși o umbră desprinzându-se dintre brazdele de bumbac. Se opri brusc, ținându-și respirația. Simți privirea lui Abbie oprindu-se asupra lui și blestemă lumina lunii pentru că nu era suficient de puternică să-i dezvăluie limpede chipul.

– Parcă mi-ai promis că nu vei mai ieși din șopron pe timpul nopții, spuse ea încet.

Grayson făcu un pas șovăitor spre ea.

– Dar ți-am mărturisit și că sunt un ticălos.

Desluși umbra unui zâmbet în lumina lunii.

– Dacă ai fi cu-adevărat un ticălos, te-ai afla acum în spatele casei, încercând să mă privești pe furiș făcând baie.

– Poate că am verificat deja prispa din spate...

– Te-am văzut când ai ieșit din șopron. Te-ai îndreptat direct spre ogoare.

– Dar am fost tentat să văd dacă nu cumva faci baie. Sunt genul de bărbat care de regulă cedează tentațiilor. Nu mi-e prea clar de ce în noaptea asta n-am făcut-o.

– Poate fiindcă știi că, dacă te prind, te-așteaptă un pat moale în casa surorii mele.

Grayson râse.

– Da, fără îndoială așa se explică. Amenințat cu un pat moale, chiar și cel mai mare derbedeu s-ar cuminți.

Îi văzu zâmbetul pâlind și îi făcu impresia unei stele căzând din văzduh și stingându-se.

– Am început să cos o saltea în seara asta. Când termin, am s-o umplu cu pene de gâscă. Ar trebui să te protejeze cât de cât de paiele înțepătoare.

El se gândi să-i spună să nu-și facă griji pentru el, însă adevărul era că i-ar fi prins bine ceva cât de cât mai moale pe care să doarmă în pod.

– De unde faci rost de pene de gâscă?

– Elizabeth crește găște. Și păstrează întotdeauna penele.

– O femeie înțeleaptă. Primesc cu dragă inimă acest plus de confort în umilul meu sălaș.

Ea clătină din cap și își îndreptă privirea spre ogoare.

– Vorbești atât de sofisticat. Mă faci să mă simt ca un urcior de lapte acru ciobit la gură stând lângă un pocal de argint plin cu smântână.

– Îmi pare rău. E efectul anilor întregi în care m-am străduit să ascund ce sunt cu adevărat.

Ea îi aruncă o privire piezișă.

– Un derbedeu?

Grayson înghiți un nod.

– Un bastard.

Se așteptase să vadă o expresie de oroare apărându-i pe chip. Însă ea se mulțumi să-l studieze. Se lăsă o tăcere grea. Grayson își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor și își îndreptă atenția asupra

ogoarelor, dorindu-și să își fi ținut gura sau, și mai bine, să nu fi părăsit refugiul pe care i-l oferea șopronul.

– Înseamnă că părinții tăi n-au fost căsătoriți? întrebă ea într-o șoaptă ca o mângâiere.

El râse sec.

– Mama mea a fost o actriță extravagantă. Nicidecum o partidă potrivită pentru un bărbat care urma să devină duce.

– De-asta te-a trimis tatăl tău aici?

Grayson ridică ochii spre stele. Auzise cândva că unii oameni aveau obiceiul trivial de a-și pune dorințe legate de ele. Ceva îi spunea că Abigail Westland s-ar fi numărat printre aceștia.

– Da. Se gândea că aș fi putut lăsa în urmă circumstanțele nefericite ale venirii mele pe lume, că aici acele detalii nu aveau să conteze.

– Nu contează.

El își aținti ferm privirea asupra ei și arcui o sprânceană, deși se îndoia că ea ar fi avut cum să deslușească gestul.

– Nu te simți cu nimic mai ofensată de faptul că te-am atins acum că știi adevărul?

– Nu, iar dacă detaliile legate de venirea ta pe lume sunt ceva de care să te rușinezi, nu-i nevoie să le împărtășești nimănui. O grămadă de oameni care vin în Texas lasă la graniță chestii dezagreabile din trecutul lor.

– Dar ce chestii dezagreabile ai fi putut avea tu de lăsat la graniță?

Ea îi oferi un zâmbet șovăitor care îl făcu să-și dorească să vadă mai mult.

– Eu aici m-am născut. Nu am fost niciodată la graniță să pot lăsa ceva acolo.

– Cu-atât mai bine. Nu-mi închipui că ar fi ceva la tine ce să-ți dorești să ascunzi.

Ea își încolăci brațele în jurul taliei și își îndreptă din nou atenția asupra ogoarelor.

– Sâmbătă, când vom merge în oraș după cumpărături, o să-ți luăm o pereche de mănuși de lucru așa cum trebuie.

Abbie se îndepărtă în pas vioi, ca o arătare plămădită din umbre în întunericul nopții, iar Grayson își înăbuși impulsul de a merge după ea. Poate că statutul lui de bastard nu conta pentru ea, însă pentru el conta enorm – îl făcuse să devină ceea ce era acum, în loc de ceea ce și-ar fi dorit să fie.

– Astfel de momente sunt cele care dau farmec vieții, murmură Harry.

Pe deplin de acord cu el, Grayson își lăasă trupul chinuit de dureri să alunece și mai adânc în uriașa cadă de lemn și savură aburii ce îl gâdilau pe față.

Aparent, sâmbăta era ziua în care toată lumea venea în orașelul Averea, iar când se intersectase întâmplător cu Kit și cu Harry, nu ezitase să li se alăture într-un tur al localității, pe care îl începuseră cu o oprire la baia publică.

Auzi un chicotit sfios și întredeschise ochii. În prag se afla o tânără cu un teanc de prosoape în brațe.

– Bună, dulceață, spuse Kit, scoțându-și dintre buze trabucul subțire.

Ea chicoti din nou și ridică din umeri până-i ajunseră în dreptul urechilor.

– Da' știi că-mi place cum vorbești.

– Mie-mi place cum zâmbești, răspunse Kit.

Grayson închise ochii ca să-și ascundă exasperarea. Auzi câțiva pași și o bufnitură surdă, ceea ce-l făcu să presupună că femeia puse-se jos prosoapele.

– Băieți, dacă mai aveți nevoie de ceva, strigați-mă.

Îi auzi chicotul, apoi sunetul pașilor retrăgându-se rapid.

– Frumoasă fetișcana! murmură Kit.

– E o copilă, remarcă Grayson, deschizând larg ochii.

– Nicidecum. Eu aș zice că are vreo șaptesprezece ani. Tu ce părere ai, Harry?

– Pe puțin.

– Tot e prea tânără pentru tine, spuse Grayson.

Kit ridică din umeri.

– Asta nu înseamnă că nu pot aprecia faptul că va deveni o femeie superbă. Își înclină capul într-o parte și-l privi gânditor. Tu în continuare te lovești de refuzuri?

– Nu mă lovesc de nici un refuz. Doar că nu înțeleg de ce nu te poți abține să nu vânezi orice purtătoare de fustă.

– Dumnezeu bun, ce mai faci pe sfântul în ultima vreme, spuse Harry. Începe să mă irite. Kit a făcut o remarcă inocentă...

- Nu era nimic inocent în privirea pe care a ațintit-o asupra fetei, spuse Grayson.

- Nu mai știu ce-i aia inocență de când eram băietan. Kit își sprijini capul de marginea căzii. Din câte am înțeles, mâine e zi de odihnă, de dimineața până seara. Slavă Domnului! Ce ziceți, după ce terminăm aici facem o plimbare până la tavernă? Mi-ar prinde bine o băutură pe cinste.

Grayson se gândi la Abbie. Se simțea oricum vinovat că stătea și se lăfăia în apa caldă în vreme ce ea umbla să cumpere cele de trebuință. Ea îi spusese să meargă liniștit să se distreze cu prietenii - însă deocamdată nu se întâmplase nimic distractiv.

- Mie-mi convine, spuse Harry. Poate ne învârtim și de ceva jocuri de noroc.

- Nu-mi închipui că în buzunarele bărbaților din orașul ăsta găsești mare lucru în afară de scame, spuse Grayson.

- Au alte lucruri valoroase, spuse Harry.

Grayson își îngustă ochii și își studie prietenul.

- Cum ar fi?

- Cai zdraveni, pentru început. O scânteie de nerăbdare îi luminează ochii. Căruțe solide. Un acoperiș nou pentru șopron...

Grayson se ridică în capul oaselor, improșcând apă în jurul lui.

- Acoperiș pentru șopron?

Harry făcu brusc o față ca și cum ar fi fost prins furând din buzunare. Flutură o mână prin aer într-un gest de nepăsare.

- Văduvei Denby i-ar prinde bine un acoperiș nou deasupra șopronului, iar chestia aia pe care ea o numește căruță este o monstruozitate - putredă și mâncată de rugină. Se încruntă spre Grayson cu o expresie aspră. Nu-ți face griji. Nu voi lua de la cineva care să nu-și permită să piardă.

Kit chicoti.

- Și-astfel ajunge Robin Hood în Averea din Texas.

- Nicidecum, replică Harry. Noi trebuie acum să ne concentrăm eforturile pe găsirea unei activități lucrative care să ne permită să ne îmbogățim fără să ne spetim pe ogoare. Nici nu-i de mirare că Sudul s-a luptat să mențină sclavia.

- Din câte am văzut până acum în statul acesta, spuse Grayson, nu cred că se poate obține nimic fără trudă.

Se ridică în picioare, cu trupul șiroind de apă.

- Ești gata să mergem la tavernă? îl întreabă Kit.

- Nu, mă tem că va trebui să refuz invitația. Trebuie s-o ajut pe doamna Westland să încarce în căruță tot ce a cumpărat.

- S-a descurcat să le încarce și singură înainte să apară tu, remarcă Kit.

Grayson luă un prosop și se frecționează viguros.

- Da, ei bine, după cum spuneai, asta era înainte să apar eu.

Abbie își plimbă degetele peste bucata de stambă. La zece cenți iardul, era o extravaganta pe care nu și-o putea permite sau justifica pentru ea însăși, însă pentru copii da.

Își ronțai gânditoare unghia de la degetul mare. Dacă ar fi cumpărat câțiva iarzi, ar fi putut să-i coasă o rochiță Lydiei; dacă ar fi luat ceva mai mult, ar fi putut să le confecționeze cămași băieților; iar cu mult mai mult i-ar fi ajuns de o cămașă pentru domnul Rhodes. Închise brusc ochii. De unde apăruse acel gând de la urmă? Cu hainele lui elegante de pânză fină, probabil nu ar fi îmbrăcat nici mort ceva țesut de mână. Nu avea nimic împotriva să ia cămașile lui John când muncea pe ogoare, însă când venea la cină era întotdeauna îmbrăcat în propriile haine. Abbie nu și-l putea imagina purtând o cămașă pe care i-o cususe ea.

Auzi ușa magazinului universal deschizându-se și aruncă o privire peste umăr. Grayson Rhodes intră agale. Îi adresă un zâmbet cald, iar ea își simți stomacul strângându-se precum petalele unei flori închizându-se peste noapte.

- N-aveam de gând să stau atât de mult, însă tentația unei băi fierbinți s-a dovedit irezistibilă. Sper că n-am ajuns prea târziu pentru a te ajuta să încarci lucrurile în căruță.

Abbie îi văzu părul auriu călătorindu-se la capete, unde era încă umered. Își spuse că ar fi fost cu adevărat cazul să-i asigure și acasă condiții de făcut baie. Acel gând stârni în ea o fierbințeală ce îi dogori obraji și se grăbi să își îndrepte din nou atenția asupra bucății de stambă. Se întreabă dacă ar fi putut face baie îmbrăcat. Ar fi scutit-o astfel de efortul de a-i spăla rufe.

- Ăăă, nu, n-ai ajuns prea târziu.

- Hei, domnule Rhodes!

Întorcându-se, Abbie îl văzu pe Micah luând-o la fugă spre ei, piciorușele lui străbătând cât de repede puteau podeaua magazinului

universal. Copilul se izbi de o grămadă de săpăligi expuse spre vânzare la capătul rândului, trântindu-le la pământ – și aterizând în mijlocul lor.

Abbie se grăbi să meargă la el, îngenunchind lângă copil. Acesta se uită în jurul lui ca și cum nu ar fi priceput în ruptul capului cum ajunsese acolo.

– Micah, trebuie să caști ochii, îl muștră ea cu blândețe.

– Cred că-i cască, spuse Grayson încet, lăsându-se pe vine lângă Micah.

Abbie suci gâtul spre el.

– Poftim?

Îl privi pe englez studiindu-l pe băiețelul ei ca și cum ar fi căutat o umbră eluzivă.

– Micah, uită-te la mama ta, îi ceru acesta. Apoi o privi pe ea. Iar tu uită-te la el.

Micah rămase complet nemișcat, cu ochii ațintiți asupra ei. Din colțul ochiului, Abbie îl văzu pe Grayson fluturând din degete lângă obrazul stâng al lui Micah. Ea tresări, însă Micah nu se clinti. Grayson își mută privirea asupra ei.

– Cred că nu vede.

Abbie fu năpădită de oroare amestecată cu durere.

– Vrei să zici că-i orb? Nu poate fi orb.

– Nu complet, spuse Grayson pe un ton calm. Dar l-am urmărit alergând înapoi și încolo și singura dată când se ciocnește de lucruri e când apar din stânga lui.

Punându-și mâinile pe umerii lui Micah, Abbie se aplecă spre el, studiindu-i ochii de un violet perfect.

– Micah, nu vezi bine?

– De unde să știe el? Întrebă Grayson. Dacă vederea lui a fost dintotdeauna mai slabă decât normalul, n-ar avea cum să știe că ceva e în neregulă.

Teama și remușcărilor își înfipseră colții în Abbie. Cum fusese posibil să-i scape faptul că fiul ei nu vedea? Clătină din cap.

– E doar împiedicat. Toți copiii au două picioare stângi la vârsta de cinci ani. Mereu aleargă unde are de mers și nu cască ochii...

Grayson își închise palma peste umărul ei, surprinzând-o cu forța pe care o simți în acea strânsoare.

– Există vreun medic în oraș?

Ea dădu din cap fără un cuvânt. Ce fel de mamă putea să nu observe că micuțul ei nu vedea?

Abbie își aminti că, la vârsta de trei ani, Johnny se îmbolnăvise de angină difterică. Fusese înspăimântată de moarte privindu-i trupul firav zgâlțâit de spasme și răvășit de febră. Se chinuise să-i dea supă, îi îmbăiașe trupul încins de febră, îl ținuse în brațe, îl legănase și-l alinase cu cele mai duioase cântece de leagăn – singură, târziu în noapte, până la prima geană de lumină – până când febra cedase, iar Johnny îi zâmbise.

Lui John îi revenise responsabilitatea de a pune mâncare pe masă și de a se ocupa de ogoare. Responsabilitățile ei cuprinseseră tot ceea ce ținea de îngrijirea copiilor, chiar și atunci când acest lucru însemnase să lupte corp la corp cu moartea. Singură. Întotdeauna singură.

Așa că nu era prea sigură ce să creadă despre Grayson Rhodes, care stătea lângă ea, punându-i doctorului întrebări legate de consultație, asigurându-l pe Micah că nu făcuse nimic rău, iar ei șoptindu-i adesea.

– Nu-ți face griji. Va fi bine.

Micah părea atât de mic așezat pe un scaun în timp ce doctorul își flutura degetele în fața lui. Abbie făcu un pas în față, iar Grayson o urmă imediat.

– E bine, nu-i așa? întrebă ea neliniștită.

– Bineînțeles că-i bine, răspunse doctorul Hickerson. Părul lui, ce începuse să încărunțească, avea tendința de-a se răsfira în toate părțile precum petalele unei păpădii și părea gata să-i zboare cu totul de pe cap la prima pală de vânt mai vârtoasă. Deși cred că s-ar putea ca domnul Rhodes să aibă dreptate. Cred că Micah nu vede lumea chiar atât de limpede cum ar trebui. Genunchii îi pârlău când se ridică. Se duse la un dulăpior, deschise un sertar și începu să scotocească prin acesta. N-am o gamă prea variată, spuse. Luă o pereche de ochelari, îi ridică în aer și aruncă o privire prin lentile. Dar cred că ăștia s-ar putea să funcționeze. Se răsuci pe călcâie, cuta de încruntare de pe fruntea lui atenuându-se când privirea îi căzu asupra lui Abbie. Ea găsisese dintotdeauna o oarecare alinare în ochii lui căprui. Nu mai fi atât de speriată, Abbie, spuse el cu un zâmbet. Nu-i ceva grav ca angina difterică.

– Dar Micah avea nevoie de mine...

– Micah are nevoie de ochelari, spuse doctorul Hickerson, lăsându-se pe vine în fața copilului. Bun, băiete, ia să vedem cum e cu ăștia.

Puse ochelarii pe nasul lui Micah și îndoi brațele de metal pe după urechile lui. Lentilele îi făceau ochii să pară mai mari decât erau în realitate. Abbie simți o strânsoare în inimă și își acoperi gura cu mâna încheștată în pumn când ochii lui Micah se bulbucară și mai mult de uimire.

– Totu-i fără umbre-acum, anunță el.

Abbie îl privi pe englez îngenunchind în fața fiului ei și înclinându-și capul întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

– Pe cuvânt, îți dau un aer foarte distins.

Micah își încreți nasul, iar ochelarii se ridicară ușor.

– Ce înseamnă asta?

– Chipeș.

Micah zâmbi radios, iar Abbie se întrebă cum se făcea că știa întotdeauna exact ce avea nevoie copilul ei să audă.

Fiul ei cel mic avusese nevoie de ochelari. Iar ea, în tot acest timp, crezuse că era pur și simplu stângaci.

Se lăsa noaptea, iar Abbie se întrebă dacă lumea lui Micah fusese la fel de întunecată ca aerul serii până în după-amiaza aceea. Îl auzi chinându-se să se ridice în genunchi în spatele căruței și îi văzu mâna atingându-l pe Grayson pe umăr.

– Ia te uită! spuse copilul, arătând cu degetul spre văzduhul negru.

Un zâmbet cald se lăți pe chipul lui Grayson.

– Stelele. Probabil că, până acum, erau doar o masă nedeslușită pentru el. Micah dădu din cap și se instalează înapoi în locul lui din căruță, între Johnny și Lydia. Grayson își luă ochii de la stele pentru a o privi pe Abbie. Nu mai face fața aia de om supus la cazne în temniță.

– Ce fel de mamă nu observă că micuțul ei nu vede?

El își închise mâna peste pumnul ei încheștat. Căldura și duioșia atingerii lui îi stârniră o undă de șoc ce-o străbătu din cap până în picioare. În toți anii cât fusese căsătorită cu el, John nu o ținuse niciodată de mână. Doar efectul liniștitor al degetului lui mare dezmiardându-i nodozitățile pumnului o împiedică să-și smulgă mâna dintr-a lui.

- Abbie, era firesc să crezi că-i doar puțin stângaci și că o să se rezolve mai încolo. Orice mamă ar fi crezut la fel.

- Tu n-ai făcut-o, îl repezi ea.

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet.

- Ah, dar eu nu sunt mamă, nu?

Abbie ar fi preferat să n-o tachineze, ar fi preferat să nu-i vadă expresia de căldură și înțelegere din priviri.

Grayson se foi pe capră.

- Abbie, i-ai fost alături din clipa în care s-a născut. Din clipa în care s-a născut a văzut lumea puțin în ceață. Cum ai fi putut sau tu sau el să vă dați seama că vederea lui nu e cum ar trebui?

Ea își simți ochii încinși de lacrimi.

- Dar tu ți-ai dat seama.

Degetul lui mare își încetă dezmierdările, iar Abbie îi simți mâna strângându-se peste a ei. Apoi i-o eliberă și își îndreptă din nou atenția asupra drumului.

- Când eram băietan, am găsit o pisică jigărită pe moșia de la țară a tatălui meu. Cineva - bănuiesc că fiul ducelui - îi scosese ochiul stâng. Era o ființă împiedicată, care se lovea mereu de chestii. Soția ducelui mi-a interzis s-o aduc în casă după ce i-a răsturnat una dintre prețioasele vase de cristal. Așa că i-am amenajat un culcuș în grajd.

Abbie își aminti că îi spusese în prima seară că dormise adesea în grajduri.

- Și dormeai acolo cu ea.

Grayson încuviință din cap.

- De câte ori puteam. Oricât de puțin măgulitoare ar fi comparația, când l-am văzut pe Micah, mi-am amintit pur și simplu de pisica aceea.

- Ai fost nevoit s-o abandonezi când ai venit aici?

- Nu, a murit acum câțiva ani.

Folosise un ton sec, și totuși, Abbie detectase în el fiori subtili de durere.

- Cum a murit?

El clătină din cap și o privi. Ea văzu tristețea reflectată în ochii lui.

- Nu vrei să știi.

Și totuși, voia. Brusc voia să-l cunoască pe bărbatul acesta, să înțeleagă cum anume devenise o persoană capabilă să observe mai

multe la propriii ei copii decât observa ea, să le-acorde mai multă atenție decât le acordase vreodată propriul tată.

– Spune-mi.

În lumina lunii îi văzu obrazul împietrit și privirea devenindu-i cruntă.

– Fiul ducelui era curios în privința metodei de execuție prin spânzurare și tăiere în bucăți. Avea nevoie de o victimă. Se aplecă ușor spre ea. Dacă nu știi în ce constă acea metodă de execuție, n-am de gând să te luminez eu.

Dumnezeule bun, dar știa. Își simți stomacul năpădit de greață și își apăsă o mână peste gură, înghițind torentul de fiere ce i se ridica în gât.

– Fratele tău pare a fi un om oribil.

– Nu e fratele meu. Date fiind circumstanțele nefericite ale venirii mele pe lume, nu eram considerat ca făcând parte din familie – eram doar o consecință a rătăcirilor ducelui.

– Însă locuiai cu ei.

– Da, tatăl meu s-a arătat neînduplecat în privința asta. Fiind un om ce se bucura de putere, avere și influență, societatea i-a tolerat atitudinea generoasă față de mine.

– Iar fiul lui cu inima de piatră îl va moșteni.

Grayson îi adresă un zâmbet batjocoritor.

– Va moșteni totul.

Cutremurându-se, Abbie scutură cu vigoare din cap.

– Mie mi se pare absurd. Să-i dai totul unei singure persoane pur și simplu pentru că i se cuvine din naștere.

– Da, mă tem că averea ducelui se va face praf odată ce va ajunge pe mâinile fiului său.

Fiul său. Abbie își dădu seama că, deși se referea la duce ca fiind tatăl lui, Grayson nu se considera cu adevărat a fi fiul lui. Era bastardul lui – ce povară oribilă de aruncat pe umerii unui copil. Cum era să crești străduindu-te în permanență să-ți câștigi măcar firimituri de acceptare și iubire?

– Nu-mi vine să cred că englezii dau totul pe mâna cuiva doar pentru că are dreptul la asta prin naștere. Mi se pare stupid, spuse ea, simțind o furie irațională față de circumstanțele care-l aduseseră pe bărbatul acesta în Texas.

— Și mie mi-e greu să înțeleg. Uită-te la Kit, de exemplu. Fratele lui a ieșit din pântecul mamei lor cu două minute înaintea lui, prin urmare Christopher va fi cel care va moșteni totul. La cum îl știu pe Kit, probabil el ar fi trebuit să fie primul, dar s-a dat la o parte pentru a-i face loc fratelui său.

— Și fratele lui e oribil?

Grayson zâmbi cald.

— Nu, dar nu-i nici înțelept. Fără știrea contelui de Ravenleigh, Kit îl sfătuia mereu pe fratele lui, învățându-l cum să-și administreze afacerile. Kit e un tip cât se poate de cumpănit și de echilibrat, în vreme ce fratele lui visează cai verzi pe pereți. Iar acum Kit e puțin îngrijorat la gândul că nu mai e nimeni să-i vegheze pașii.

— Dar cu siguranță el n-a fost nevoit să vină...

— Trebuie să înțelegi lumea în care am crescut noi. Obligația e lege. Când tații noștri ne-au informat că ne-au rezolvat să venim aici, am venit fiindcă toată lumea se aștepta să ne plecăm în fața dorințelor lor.

— Vă e mai bine aici, spuse ea indignată.

Zâmbetul lui se lăți, iar privirea îi deveni mai caldă, până Abbie aproape că simți în ea o dezmierdare.

— Da, spuse el încet. Încep să cred că așa e.

Capitolul 5

– Gray! Gray! Trebuie să te scoli. Repede!

Grayson se smulse amețit dintr-un somn profund, doar vag conștient că cineva îl zgâlțâia de umeri și îl striga agitat. Miji ochii în fața luminii gălbui a felinarului până desluși chipul îngrijorat al lui Johnny. Se ridică fulgerător în capul oaselor.

– Ce e, băiete? Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să mergem la pescuit.

Inima lui Grayson își încetini bătăile, revenind la normal, și aruncă o privire prin deschizătura din pod ce îi permitea să vadă stelele scânteind pe cerul negru.

– Dumnezeu bun, băiete, e miezul nopții.

– Ba nu-i. E patru dimineața.

Nu-i pică bine entuziasmul lui Johnny.

– Credeam că azi trebuia să fie zi de odihnă.

Zâmbind radios, băiatul dădu din cap asemenea unui măr plutind într-o găleată de apă.

– Așa e. De-aia putem merge la pescuit. Vaca o s-o mulgă mami în locul meu.

Grayson își îngropă fața în palme și oftă din adâncul sufletului.

– Nici un pește care se respectă nu ar fi treaz la ora asta.

Băiatul râse zgomotos, sunetul răsunând în tot podul.

– Haide! Pierzi timp prețios.

Grayson ridică anevoie capul. Avea impresia că timpul prețios zburase de mult pe fereastră. Johnny se duse în grabă la scară și începu s-o coboare, strigându-i:

– Haide!

Gemând, Grayson se întinse să-și ia ghetetele. Ce-o fi fost în mintea lui când acceptase să meargă la pescuit?

Fără a se mai obosi să-și aranjeze hainele, coborî din pod și ieși împleticindu-se din șopron. Singurul avantaj al trezirii la acea

oră inumană era că-i oferea ocazia de a o vedea pe Abbie ceva mai devreme.

Zâmbindu-i cald când îl văzu apropiindu-se, ea îi întinse o ceașcă.

- Mă gândeam că poate ți-ar prinde bine ceva care să-ți pună sângele în mișcare.

- Sângele e în mișcare. Restul corpului ar prefera să se afle încă în pat.

Ea râse incet, iar lui Grayson sunetul i se păru aproape la fel de frumos ca trilul unei privighetori. Luă ceașca și sorbi cu sete din cafeaua neagră, strâmbându-se.

- E prea tare? întrebă ea.

- Da, dar se pare că a funcționat.

- Haide, Gray! îl strigă Johnny, ieșind vesel din casă, urmat îndeproape de Micah.

- Johnny, adresează-i-te cu domnul Rhodes, îl muștră Abbie.

- Le-am dat copiilor permisiunea să-mi spună Gray, interveni el.

- Denotă o lipsă de respect din partea lor dacă te strigă pe numele mic.

- Sau o afecțiune profundă, o legătură de prietenie. În plus, sunt sigur că există vreo regulă conform căreia nu poți merge la pescuit cu cineva decât dacă-l tutuiești.

În lumina palidă a felinarului atârnat pe prispă o văzu roșind și dezvăluind un zâmbet minuscul în timp ce coborî privirea în pământ.

- Nu e cuviincios.

- Aș fi nespus de încântat dacă mi-ai spune și tu tot Gray, zise el incet, ignorând argumentul ei neînsemnat.

Roșeața ei se intensifică.

- Prefer Grayson.

Tresărirea de plăcere ce-l străbătu din cap până în picioare îl surprinse.

- În favoarea cui mă preferi?

O expresie oripilată apăru pe chipul ei și făcu un pas în spate.

- Nu, voiam să zic că prefer numele de Grayson în locul celui de Gray. Nu te prefer în locul nimănui.

Studiind-o pe Abbie și fâstâceala ei, Grayson își dădu brusc seama că femeia aceea nu avea habar de flirt. Ea lua totul de bun.

Era o descoperire pozitivă, dar în același timp derutantă. Nu era ca femeile îndrăznețe din Anglia care înțelegeau riscurile și știau să se folosească de arma flirtului și a vorbelor de duh pentru a-și oferi o plăcere de moment. Un cuvânt sau un gest aruncat la întâmplare ar fi putut s-o rănească pe Abbie mai adânc decât o floretă ascuțită.

Îi întinse ceașca.

– Glumeam doar, Abbie. N-am zis-o cu răutate.

Fu uluit când îi simți degetele tremurând ușor în clipa în care îi luă ceașca.

– Habar nu am ce să-înțeleg din mare parte dintre lucrurile pe care le spui.

– Te asigur că tot ce spun e inocent. Când nu va mai fi cazul, nu vei avea nici urmă de îndoială.

Aproape că-i vedea gândurile învârtindu-i-se prin minte în încercarea de a descifra sensul ascuns al cuvintelor lui. Era cu adevărat fermecătoare, iar dacă n-ar fi avut trei copii agățați de fustele ei, ar fi crezut-o la fel de neștiutoare ca o copilă nou-născută.

– Haide-odată, Gray! țipă Johnny.

– Ar fi bine să mergi, îi sugeră Abbie.

Pe neașteptate, se trezi detestând gândul de a pleca de lângă ea.

– Nu vii și tu?

Ea clătină din cap.

– Voi veni cu Lydia mai târziu.

– Voi aștepta cu nerăbdare sosirea ta.

Surprinse o picătură de roșeață strecurându-se sub gulerul rochi-ei ei înainte de-a porni agale spre pădure. Ceea ce era cu adevărat ciudat era că îi spusese adevărul.

Abbie trecu fulgerător acul și ața prin materialul saltelei, închi-zând practic deschizătura prin care nu de mult îndesase puf și pene de gâscă. Făcu un nod și rupse ața cu dinții. Apoi mângâie salteaua. Avea să-i asigure lui Grayson un plus de confort în culcușul lui de paie. Simți o dogoare încingându-i obraji la gândul că acesta avea să doarmă în locul unde se odihnea acum mâna ei.

Își încleștă degetele în pumni pentru a-și stăpâni tremurul. În viața ei nu se gândise la un bărbat atât de mult cum se trezea gâ-n-dindu-se la Grayson. În dimineața aceea inima ei își accelerase bă-tăile când îl văzuse ciufulit de somn și se chinuise să-și înăbușească

un impuls incredibil de puternic de a-i da la o parte părul auriu de pe frunte.

Nu simțise niciodată astfel de lucruri față de John – nu așteptase niciodată cu nerăbdare să fie primul lucru pe care-l vedea dimineața, nici nu fusese vreodată încercată de tristețe când noaptea i-l răpise de sub ochi. Viața ei cu John fusese practică, banală. Se îndoia că Grayson Rhodes avusese vreodată vreun gând practic sau vreo zi banală. Închise strâns ochii și încercă să și-l amintească pe John zâmbind. Fu cuprinsă de tristețe când își dădu seama că nu-și văzuse soțul zâmbind niciodată.

– Mami, cred că se ard pesmeții, spuse Lydia.

– Oh! Abbie aruncă salteaua cât acolo și țâșni din balansoar. Îngenunchind în fața vetrei, înfășură un prosop în jurul tăvii și luă pesmeții de pe foc. Lovi ușor coptura maroniu-închis. Cred că sunt în regulă.

– Dormeai? întrebă Lydia, ca și cum simpla idee ar fi fost de necrezut.

– Nu, mă gândeam la tatăl tău, răspunse Abbie încet.

Lydia strâmbă din nas.

– Nu prea mi-l amintesc. Era ca Gray?

– Nu! spuse Abbie mult prea repede și cu mult prea multă ardoare. Lydia făcu ochii mari, părând surprinsă de reacția mamei ei. Abbie trase adânc aer în piept. Tatăl tău... tatăl tău era un bărbat foarte serios. Majoritatea bărbaților de prin părțile astea sunt așa. Englezii nu s-au confruntat niciodată cu posibilitatea de-a muri de foame sau cu pericolul de a nu-și putea strânge recolta dacă vremea nu ținea cu ei. Viața îi plămădește diferit pe oameni.

– Ți-e dor de el? vru Lydia să știe.

Abbie simți o strânsoare în inimă. Nu voia să-și mintă fiica și nu voia nici ca aceasta să interpreteze greșit adevărul. Puse pesmeții deoparte și prinse blând una din cosițele blonde ale Lydiei.

– Tatăl tău nu mai e de multă vreme. La început mi-a lipsit prezența lui, dar treptat am acceptat că nu mai face parte din viața mea. E mai bine să nu tânjești după ceva ce oricum nu poți schimba.

Înțelegând, Lydia dădu din cap cu seriozitatea ei de copil.

– Chiar dacă ți-ar fi dor de el, tot nu s-ar schimba nimic. Doar ai suferi.

- Așa e. Acum ar fi cazul să împachetăm micul dejun înainte ca fraților tăi să li se facă foame și să se-apuce să-și mănânce momeala.

- O, mami! exclamă Lydia dezgustată, scoțând limba. Râme!

Zâmbind, Abbie luă tava de pesmeți, dorindu-și să nu fi fost chiar atât de nerăbdătoare să-l vadă pe Grayson pe cât era.

Abbie simți o apăsare în piept, inima ei își accelerează bătăile, palmele i se umeziră, iar pasul îi deveni șovăitor când se apropie de locul unde știa că le plăcea băieților ei să vină la pescuit. Se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva se îmbolnăvisese. Prinse mai strâns mânerul coșului de răchită și își apăsă pe coaste pătura atârnată peste braț. Auzi tumultul apei din râu și șoaptele zgomotoase ale băieților ei.

- Nu uita să faci liniște, îi spuse ficei ei, care venea la pas cu ea. Nu cumva să speriem peștii.

- Dacă sunt pești de speriat, Johnny și Micah fac destulă gălăgie cât să-i țină departe.

Abbie aruncă o privire prin frunziș. Își văzu copiii așezați pe buza malului, cu undițele atârând deasupra râului. Nu departe de ei, Grayson se lăfăia pe trifoiul verde cu mâinile împreunate sub cap. Brusc, gura îi deveni uscată ca iasca.

Nu se mai simțise niciodată complet în largul ei în preajma lui John după ce descoperise ce se petrecea între un bărbat și o femeie în bezna nopții. Reacția ei la vederea lui Grayson era mai bizară decât orice cunoscuse cu John. Era de-a dreptul ridicol. Nu era căsătorită cu Grayson - intenționa să nu se mai căsătorească niciodată. Între ei nu avea să se petreacă nimic în timpul nopții.

Ieși în lumină. Johnny întoarse capul în direcția ei, iar ea își apăsă un deget pe buze. Johnny îi aruncă o privire lui Grayson, iar Abbie îl văzu cocoșându-se de efortul de a-și ține în frâu hohotele de râs. Se furișă până la englez. Ochii acestuia erau închiși, iar chipul îi era relaxat. Cu buclele lui aurii conturând o aureolă, aproape că-i evoca un înger - un înger obraznic, care o tachina cu o sclipire în ochi și un zâmbet ce o făcea să-și uite și propriul nume. Și-ar fi dorit să n-o mai tachineze - și și-ar fi dorit să o tachineze mai mult. Și-ar fi dorit să plece - și și-ar fi dorit să rămână. Și-ar fi dorit să îi rostească numele...

Grayson deschise ochii, iar colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet.

- Abbie.

Bătăile inimii ei se transformară într-un bubuit.

- Credeam că dormi.

- Nu când băieții sunt atât de aproape de râu.

- Știu că n-au voie să intre în apă.

El arcui o sprânceană.

- Când e vorba de băieți, doar fiindcă știu că nu au voie să facă ceva nu înseamnă neapărat că nu o vor face.

Pe neașteptate, Abbie își dădu seama că știuse instinctiv că Grayson avea să vegheze atent asupra băieților ei.

- Vorbești din experiență?

- Categorie!

Abbie aruncă o privire spre undița care se odihnea pe pământ lângă el.

- Ai avea șanse mai mari să prinzi ceva dacă ai băga cârligul în apă.

El clătină din cap.

- Aparent fiecare trebuie să-și bage singur momeala pe cârlig. Nu îmi doresc câtuși de puțin să pun mâna pe vreuna dintre acele creaturi scârboase. Se ridică în capul oaselor și arată spre coșul ei. Ce ai acolo?

- Micul dejun.

- Minunat. Sunt lihnit.

Se ridică și luă pătura din mâinile ei. Scuturând-o scurt, o întinse peste trifoii - un gest simplu, însă pe care John nu-l făcuse niciodată pentru ea. Îi luă apoi coșul și îl puse în mijlocul păturii. După care îi luă mâna.

Abbie și-o trase imediat, retrăgându-și-o la piept.

- Ce voiai să faci?

El își îngustă ochii.

- Aveam de gând să te ajut să ieși loc pe pătură. Din câte am înțeles, e mai ușor pentru o femeie să stea jos ajutată de un bărbat.

Abbie îi aruncă o privire Lydiei și o văzu zgâindu-se la ea, cu sprâncenele ei de copilă împreunate într-o expresie de încruntare adâncă. Nu voia ca singura ei fiică să crească împovărată de fricile mamei ei.

- Nu înseamnă nimic, Abbie. E doar un gest de politețe. Femeile pe care le-am cunoscut eu apreciau atenția bărbaților.

Ar fi vrut să-i răspundă răstit, să-i spună că nu avea nevoie de atenția nici unui bărbat, că nu și-o dorea. În schimb, îi privi mâinile.

După o săptămână pe ogoare, i se coloraseră într-un maro-auriu. El își suci ușor încheietura, dezvăluindu-i palma ca și cum i-ar fi oferit ceva. Gestul lui nu avea nimic amenințator, și totuși, o înspăimântă de moarte. Se simțea precum un cal pe care Grayson îl îmblânzea treptat pentru a-l învăța să accepte șaua. Preț de o clipă și-l imagina pe bărbatul acela călărind-o, iar panica i se înteti. Ridică privirea spre a lui. Și văzu o străfulgerare în ochii lui – ceva ce îi sugera că poate înțelegea.

Cu o grație deplină, Grayson se întoarse spre Lydia și făcu o ușoară plecăciune.

– Domnișoară Lydia.

Chicotind, fata își puse o mână peste gură, însă ochii scânteietori îi zâmbeau. Își strecură mâna în a lui Grayson și se așeză cu eleganță și delicatețe pe pătură.

Grayson îi eliberă mâna și înclină ușor din cap.

– Acum tu trebuie să spui „Mulțumesc, bunule domn”.

Zâmbind radios, Lydia repetă cuvintele. Abbie se întrebă dacă ea reacționase vreodată la fel de călduros la atenția unui bărbat.

Grayson ridică vag o sprânceană, cu o expresie întrebătoare. Abbie își înăbuși îndoilele și încuviință tremurător din cap. El îi zâmbi cald și își încolăci degetele peste ale ei. Efectul nu ar fi putut fi mai devastator nici dacă și-ar fi încolăcit tot trupul peste al ei. Se așeză pe pătură. Când încercă să-și retragă mâna, el i-o prinse mai strâns. Abbie ridică smucit capul și îl privi posomorâtă. Părea s-aștepte ceva.

– Mami, trebuie să-i mulțumești, îi aminti Lydia.

Abbie se forță să zâmbească.

– Mulțumesc, bunule domn.

Se așteptase ca el să-i elibereze mâna. În schimb, fu șocată când îl văzu aplecându-se ușor în față și trecându-și cu delicatețe buzele peste degetele ei.

– Cu foarte multă plăcere, nobilă domniță, spuse el încet, răsuflarea lui caldă dezmiardându-i pielea. Apoi, slavă Cerurilor, îi lăsă mâna și ingenunche lângă ea. A fost chiar atât de oribil?

Ignorându-l, Abbie aruncă o privire peste umăr.

– Băieți, haideți la masă.

Băieții se ridicară în grabă de pe mal. Ea dădu la o parte capacul coșului și scoase o bocceluță. Măinile îi tremurau atât de tare încât

fu surprinsă că reuși totuși să tragă deoparte marginile pânzei pentru a da la iveală pesmeți unși cu unt și împănați cu bucăți crocante de slănină. Fiecare dintre copii luă câte un pesmet. Abbie îi întinse bocceluța lui Grayson.

– Servește-te.

El luă un pesmet, îl studie din toate părțile, apoi începu să mănânce. Abbie scoase un borcan din coș și desfăcu prosopul din jurul acestuia înainte de a i-l da lui Johnny.

Tăcerea era stânjenitoare și sufocantă. Cum era posibil ca în zori să se fi simțit atât de în largul ei cu bărbatul acela, iar acum să fie atât de neliniștită din cauza unei simple atingeri? John nu o atinsese niciodată altfel decât în intimitatea patului lor.

– Câți pești ați prins? întrebă ea.

Johnny se șterse la gură cu dosul palmei înainte de a-i da borcanul lui Micah.

– Nici unul. Însă au mușcat de câteva ori.

Micah bău lacom din lapte, apoi îi dădu borcanul Lydiei. Întinzându-se peste pătură, Abbie îi șterse mustața albă de deasupra buzei.

– Ia te uită, spuse el, dezgolindu-și dinții de jos.

Folosindu-și limba, își împinse un dinte în față. Arăta diferit acum, ochelarii instalați pe fața lui făcându-l să semene mai puțin cu băiețelul pe care-l știa ea. Se băgase în pat încă purtându-i, iar ea fusese nevoită să i-i dea jos cu blândețe după ce adormise.

– Ai un dinte care se clatină. Te faci mare, nu-i așa?

El încuviință din cap cu un zâmbet larg.

Abbie luă laptele de la Lydia. Întorcându-se puțin, i-l oferii lui Grayson, privirea lui intensă făcând să i se oprească răsuflarea în plămâni. Se întrebă la ce se gândea, deși în ruptul capului n-ar fi încercat să afle de la el.

– Dorești și tu?

El își șterse mâinile pe pantaloni.

– Mulțumesc.

Duse borcanul la gură, iar Abbie urmări mișcarea mușchilor de pe gâtul lui când luă o înghițitură prelungă și lentă înainte de a-i da vasul înapoi. Inspirând tremurător, puse borcanul pe pătură.

– Cum e în Anglia? vru Lydia să știe.

– Mult mai răcoare decât în Texas, răspunse Grayson.

– Ai frați sau surori?

Abbie simți o strânsoare în inimă când îl văzu pe Grayson studiindu-și pesmetul.

– Nu, spuse el încet înainte de a băga în gură și ultima îmbucătură din micul dejun.

– Ești norocos. Mi-aș dori să n-am nici eu nici un frate.

– Nu ai mai gândi la fel dacă într-adevăr n-ai avea frați, o asigură el.

Lydia ridică din umeri.

– Poate.

– Am adus mere, spuse Abbie, adresându-se tuturor și, scoțând unul din coș, i-l întinse lui Grayson.

Acesta-l studie ca și cum n-ar mai fi văzut niciodată așa ceva. Își plimbă arătătorul și degetul mare de-a lungul codiței.

– Lydia, vrei să afli cu cine ai să te măriți când vei fi mare?

Lydia făcu ochii mari de uimire.

– Știi să-mi spui?

Grayson se mută mai aproape de ea și îi dădu mărul.

– Tu răsucești codița, îi explică el, în timp ce eu recit alfabetul. Când codița se rupe, înseamnă că te vei mărita cu cineva al cărui nume începe cu ultima literă pe care am rostit-o.

Abbie ghici entuziasmul Lydiei când o văzu luând mărul în mână și prinzându-i codița între arătătorul delicat și degetul mare. Cu sprâncenele încrețite a încruntare, răsuci bucățica lemnoasă.

– A, anunță Grayson.

O mai răsuci puțin.

– B.

Ea continuă să răsucească, iar el să enumere literele, până când codița se rupse la litera I. Lydia strâmbă din nas.

– I? Ce nume încep cu I?

– O mulțime de nume, o asigură Grayson.

– Dă-mi un exemplu, îi porunci ea.

Grayson se uită la Abbie. Ea nu găsi absolut nimic. Își împinse umerii în față, clătinând ușor din cap. Grayson își îndreptă din nou atenția asupra Lydiei.

– Ichabod.

Johnny se înecă de râs.

– Lydia o să se mărite cu un bărbat pe nume Ichabod!

– Ba vezi să nu, spuse Lydia.

Abbie detesta s-o vadă pe fiica ei dezamăgită. De ce nu sârise pe-
te literele dificile? Apoi se luminea la față.

– Irwin!

Lydia își dădu ochii peste cap, iar Johnny începu să râdă și mai
tare. Grayson îi zâmbi.

– N-a fost rău.

Ea ridică semeață nasul.

– E mai bine decât Ichabod. De ce-ai împovăra-o pe fiica mea cu
cineva pe nume Ichabod?

– Ivanhoe, atunci.

– Ivanhoe? repetă Lydia.

– Nu știți povestea lui Ivanhoe? întrebă Grayson. A fost unul
dintre cei mai viteji cavaleri din întreaga Anglie.

– Ce-i ăla cavaler? întrebă Micah cu vocea lui profundă.

– Un cavaler era un fel de soldat și purta armură pentru a se
proteja de loviturile de spadă...

– O spadă e ca o sabie? vru să știe Johnny.

– E ceva similar, doar că e mai mare și mai grea și.... voi nu
mergeți la școală?

– După ce se strânge recolta, eu merg o vreme. Știu să-mi scriu
numele, spuse Johnny vizibil mândru de el.

Grayson își spuse că, la drept vorbind, copiii nu aveau nevoie
să știe istorie pentru a putea să recolteze bumbac, însă nu-și putea
imagina cum era să trăiești fără educație. Dumnezeuule bun, până la
urmă tatăl lui îi oferise mult mai mult decât își dăduse el seama.

– Tati al meu a fost soldat, spuse Johnny pe neașteptate. A omo-
rât o mie de yankei blestemați.

– Johnny, îl mustră Abbie. Nu înjura și nu înflori adevărul.

Grayson îi oferă băiatului un zâmbet indulgent.

– Chiar așa?

Băiatul își feri privirea, dădu scurt din cap și începu să smulgă
buruieni din pământ. Grayson își aminti cât de mult își admira-
se tatăl, pe ce pedestal înalt îl așezase – și cât de mult suferise
când căzuse de-acolo, iar el își dăduse seama că tatăl lui era un
om ca oricare altul. Johnny nu-și văzuse niciodată tatăl căzând de
pe pedestal.

– Se pare că tatăl tău a fost un adversar redutabil. Dacă ar fi fost
englez, fără îndoială ar fi fost făcut cavaler.

Johnny ridică brusc capul.

– Așa cred și eu.

Sări în picioare și o luă la fugă spre râu.

– Pot să merg și eu? întrebă Lydia.

Fluturând din mână, Abbie își trimise și ceilalți doi copii la râu, cu câte un măr în mână.

– Dacă-i supraveghezi tu pe copii, eu cred că am să trag un pui de somn.

Găsea un oarecare farmec în a sta întins pe un pat de trifoi și a asculta susurul râului. Cu mâinile strânse sub cap, Grayson privi norii alunecând pe cer, abia deslușindu-se prin frunzișul des de deasupra capului. Închise ochii, începând să înțeleagă cât de cât de ce oamenii se luptaseră să revendice acel pământ.

Abbie se încumetă să-i arunce o privire lui Grayson. Acum că nu mai era ținta privirii lui intense, îi venea mult mai ușor să își ceară scuze. Îi trecu prin minte să aștepte până începea să sforăie, însă nu credea că scuzele aveau vreo valoare dacă persoana căreia le erau adresate dormea la momentul respectiv.

– Îmi pare rău că m-am smucit de lângă tine... prima dată, când încerci să te porți ca un gentleman, spuse ea coborând vocea, nefiind prea sigură că voia ca Grayson să-i audă scuzele.

– Nu-i nimic.

Abbie aruncă restul de lapte și puse borcanul gol în coșul de răchită înainte de a îndesa în el și ce mai rămăsese din pesmeți.

– Pur și simplu... sunt...

El se întoarse pe o parte și se ridică într-un cot.

– Nu-mi datorezi explicații, Abbie. Îi oferi un zâmbet dezarmant. Nu încercam să mă port ca un gentleman. Îmi căutam un pretext să te ating. Se întinse spre ea, iar ea crezu că poate avea s-o dezmiere cu un deget pe obraz, însă Grayson se retrase. Ești perfect îndreptățită să n-ai încredere în mine.

– Nu-i vorba neapărat de tine. Ci... Studie cutele șorțului ei, gândindu-se că și viața ei arăta la fel de dezordonată. Își netezi șorțul. Aveam șaisprezece ani când m-am căsătorit cu John. Îmi dorisem să mă căsătoresc cu el, să-i fiu soție, să-i țin casa. Simți o fierbințeală încingându-i obrazii și rămase cu privirea plecată. Nu știam tot ce presupun îndatoririle unei femei față de soțul ei.

Tăcerea incredibilă ce se lăsa între ei se prelungi, anulând orice alt sunet, până nu-i mai auzi pe copii. De ce fi mărturisise acel adevăr stânjenitor?

– L-ai iubit? întrebă el încet.

Ea își frământă mâinile în poală.

– A fost soțul meu.

– Dar nu l-ai iubit.

Abbie simți lacrimile încingându-i ochii. Își apăsă degetele tremurătoare pe buze și își mută privirea asupra lui.

– Am încercat... dar pur și simplu nu am putut.

În ochii lui albaștri apărură o expresie întunecată de îngrijorare.

– Te-a rănit?

Ea clătină viguros din cap.

– A fost un om bun. Și înțelept. Știa când să semene bumbacul. Știi, nu se seamănă de fiecare dată în același moment al anului. Trebuie să știi să citești vremea, și luna, și semnele naturii. Apoi să le compari cu ceea ce scrie în almanah. Nu se-apuca nimeni de semănat până nu-l vedeau pe John Westland începând semănăturile pe ogoarele lui.

– Pare să fi fost un bărbat remarcabil.

Întorcându-se, Abbie își privi copiii.

– Ar fi trebuit să-l iubesc.

– L-ai respectat, l-ai admirat – sunt bărbați care primesc mult mai puțin de-atât.

Ea îi susținu privirea.

– Așa să fie, oare? Am impresia că nu-i nicidecum de-ajuns. Mă gândesc că a murit fără să fi fost vreodată iubit...

– În Anglia, în sânul nobilimii, căsătoriile nu se încheie decât rareori din iubire. Femeia cu care s-a căsătorit tatăl meu nu avea alt merit decât un statut social egal cu al lui. Tatăl ei era duce. Era o femeie ascultătoare, care înțelegea ce însemnau obligațiile. Nu cred că ducele a mai trecut prin patul ei odată ce i-a oferit un moștenitor.

Abbie își împreună sprâncenele a încruntare.

– Și unde dormea?

Grayson zâmbi.

– Avea propria cameră. E foarte la modă ca soțul și soția să aibă camere separate. Tu nu ai fi preferat să ai propria cameră?

Ea își mușcă buza. Nu-i făcuse niciodată plăcere împreunarea fizică dintre trupul soțului ei și al ei, însă găsisese o oarecare alinare în prezența lui în timpul nopții. Și chiar dacă trecuseră deja cinci ani de când dormea singură, tot se înghesuia pe marginea patului, respectând suprafața pe care o ocupase cândva silueta masivă a soțului. În minte-i încolți un gând cu totul neașteptat.

– Tu ai lăsat pe cineva în urmă?

Grayson se ridică în capul oaselor.

– Poftim?

Abbie își încleștă degetele în pumn peste tivul șortului.

– Erai logodit sau căsătorit sau aveai pe cineva drag care ți-ai fi dorit să te însoțească?

Zâmbetul lui deveni trist.

– Nu, dar asta e o metodă interesantă de a schimba subiectul pentru a nu mai vorbi despre tine.

Luă codița de măr pe care Lydia o aruncase pe pătură și o băgă în gură.

– Nu-i cazul să mănânci aia. Am adus destule mere, spuse Abbie.

Grayson clătină din cap.

– Vreau doar codița, murmură el cu gura ocupată.

– De ce?

El arată spre buzele lui.

– Fii atentă la asta.

Abbie se zgâi concentrată la gura lui, fascinată de mișcările fluide ale buzelor lui, buze ce păreau a fi la fel de moi ca mâinile pe care i le pipăise cu mai puțin de o săptămână în urmă. Deși închisese gura, era evident că făcea ceva cu ea. Mișcările lui făceau să i se formeze mici scobituri în obraji, care când apăreau, când dispăreau. Apoi își duse degetele la gură și scoase codița de măr – înnodată.

Zâmbi triumfător.

– Nu-i rău, ei?

Năucită, Abbie nu se putu abține să nu caște gura la realizarea lui.

Grayson se aplecă spre ea cu o sclipire obraznică în ochi.

– Ar trebui să vezi ce altceva mai știu să fac cu limba.

– Ce? întrebă ea.

Zâmbetul lui păli.

– Ce?

Lorraine Heath

– Ce altceva știi să faci cu limba?

Grayson o studie atent, ca și cum ea ar fi fost cea care ar fi făcut idioțenia de a-și băga o codiță de măr în gură. La ce bun s-o înnozi...

– Tu chiar nu știi la ce mă refer, așa-i? întrebă el încet.

– Ar trebui?

Oftând din adâncul sufletului, Grayson aruncă peste umăr codița de măr innodată.

– Nu, presupun că nu. Își îndreptă privirea spre râu. Deci ce planuri ai pentru restul zilei?

Abbie termină de împachetat totul în coș, se ridică, scutură pătura și o băgă sub braț.

– Trebuie să tai în bucăți stamba pe care am cumpărat-o ieri, pentru rochia Lydiei. Apoi e de curățat cotețul găinilor, de reparat una-alta la șopron...

Grayson se întoarse spre ea.

– Credeam că azi e zi de odihnă.

Abbie își închise degetele pe mânerul coșului și îl ridică.

– Nu muncim pe ogoare. Mai mult de-atât nu ni se arată la capitolul zi de odihnă.

Capitolul 6

- Știi că dacă te mușcă o țestoasă-aligator, nu-ți mai dă drumul până n-aude un tunet? îl întrebă Johnny.

Târându-se spre casă sub razele nemiloase ale soarelui de după-amiază, Grayson coborî privirea spre chipul serios al lui Johnny. Cedase în cele din urmă rugămintilor băiatului și înfipse un cârlig printr-o rămă agitată. Avusese de ales între a face acest lucru sau a se întoarce acasă, unde aștepta un coteț de găini ce trebuia curățat.

- Chiar așa?

- Da.

Venind pe lângă Johnny, Micah dădea vehement din cap pentru a sublinia adevărul celor spuse de fratele său în privința țestoaselor-aligator. Amândoi fuseseră ocupați să-i împărtășească din înțelepciunea lor cea mai mare parte a dimineții.

- Odată, o țestoasă-aligator l-a mușcat pe bunicul lui Ezra Jones tocmai de deget. Johnny își îndreptă arătătorul spre Grayson pentru emfază. Nu era nici urmă de nor de furtună în văzduh. Așa că a luat un topor și-a retezat capul țestoasei. Johnny făcu ochii mari. Iar animalul tot nu i-a dat drumul!

- Incredibil, consimți Grayson.

- Incredibil, croncăni Micah de lângă el.

- Știi ce-a făcut bunicul lui Ezra Jones? întrebă Johnny. Nu așteptă răspunsul lui Grayson. Și-a retezat propriul deget!

Grayson își schimonosi chipul într-o expresie de oroare pe măsura acelei povești, deși suspecta că bunicul lui Ezra Jones își pierduse degetul din neglijență și nu din dorința de a se descotorosi de un cap de țestoasă.

- Voi avea deosebită grijă să nu ajung vreodată cu degetul în apropierea unei țestoase-aligator.

- Data viitoare când mergem la pescuit eu și Micah o să-încercăm să găsim o țestoasă-aligator ca să vezi cum arată, promise Johnny.

– Eventual, data viitoare am putea încerca să pescuim ceva mai târziu, sugerează Grayson când ajunseră la marginea pădurii. Sunt conșvins că peștii sunt ființe înțelepte, care se trezesc la o oră decentă.

Chipul lui Johnny se lăți într-un zâmbet larg.

– Nu-ți place să te trezești devreme, așa-i?

– Nu în mod deosebit.

– Ce făceai toată ziua înainte să vii aici? întrebă băiatul.

Ah, Doamne, chiar așa, ce făcea?

– Ei bine, uneori mergeam în vizită la prieteni sau ieșeam să călăresc prin vreun parc...

– Ce-i ăla parc? croncâni Micah.

Grayson își deschise mâinile într-un gest larg.

– În interiorul unui oraș e un loc cu flori și copaci, un loc unde oamenii vin să se plimbe pe jos sau în trăsură – voi n-aveți parcuri aici?

Ambii băieți nu făcură decât să se zgâiască la el.

– Firește că nu, bombăni Grayson. Ce-o fi fost în capul meu?

– E foarte diferit aici, nu-i așa? întrebă Johnny.

– Da, băiete, așa-i.

– Îți place aici?

Chipurile băieților erau atât de pline de speranță, încât Grayson decise să denatureze puțin adevărul.

– E o aventură, iar mie mi-au plăcut dintotdeauna aventurile.

– Și mie! exclamă Johnny. Dar de fiecare dată când încerc să plec într-o aventură, mami vine după mine și m-aduce înapoi acasă.

– Ar trebui să fii recunoscător că ai o mamă căreia îi pasă...

Țipătul sfâșie liniștea după-amiezii. Însăpăimântate, păsările își luă ră zborul din copaci. Grayson își simți inima izbindu-i-se violent de coaste.

– Asta-i Lydia! strigă Johnny.

– Indieni! urlă Micah, vocea lui răgușită dând cuvântului o nuanță amenințătoare.

Indieni! Citise povești despre atacuri ale rebelilor...

– Fir-ar să fie de treabă! Undița îi alunecă din mâini când o luă la fugă, îndreptându-se spre fermă. Auzi un nou țipăt – tot vocea Lydiei – urmat de-o exclamație frenetică. Abbie!

De ce nu-l avertizase Abbie în privința pericolului? De ce nu rămăseseră ea și Lydia la râu cu ei? Auzi pașii băieților răsunând în urma lui.

Casa îi apărură sub ochi cu perdelele dansând la ferestre precum o femeie fluturându-și batista pentru a atrage atenția unui bărbat. Căii tropăiau agitați prin țarc – dar unde erau indienii? Unde era Abbie?

Se auzi un nou țipăt strident – de undeva din apropierea șopro-nului. Grayson înșfăcă o furcă sprijinită de peretele din față al șopro-nului și se năpusti după colț cu un urllet sălbatic care i-ar fi făcut pe strămoșii lui din Evul Mediu să fie mândri de el.

Și încremeni, zgâindu-se la scena din fața lui. Abbie mătura la porci.

Sau cel puțin aceea fu prima lui impresie. O găsisese cu o mătură în mână, plesnind fundul unui porc, înainte de a împietri, căscând ochii la el ca și cum ar fi fost nebun.

Se simțea precum cel mai mare neghiob din lume!

Coborî furca până când colții acesteia se înfipseră în pământ. Ceea ce se dovedi o greșeală. Porcul cu care se luptase se văzu brusc scăpat de sub control, așa că se întoarse fulgerător și se năpusti în față – spre el.

Grayson văzuse porcii în cocină, însă în afara ei păreau enormi; horcăielile și urlatele lor erau înspăimântătoare. Cel din fața lui pufăia atât de tare încât aducea cu un tren blestemat gonind pe șine.

Aruncă furca deoparte și era pe punctul de a-și salva pielea când Abbie îi strigă.

– Prinde-l!

– Cu ce?

Nu avu răgaz să reflecteze; nu prea avu timp nici să reacționeze. Se aruncă pur și simplu asupra animalului furios, încolăcindu-și brațele în jurul grumazului gros al acestuia. Porcul scoase un urllet asurzitor, chiar lângă urechea lui, iar Grayson fu convins că avea să-și piardă auzul pe partea aceea. Apoi nenorocitul se ridică atât cât îi permitea corpul imens înainte de-a se trânti pe o parte, ținându-l pe Gray sub el. Aerul i se scurse din plămâni cu un vâjâit dureros și se întrebă dacă ducele avea să simtă vreo urmă de remușcare la aflarea veștii că Grayson murise – strivit de o scroafă enormă.

Neghiobul de moștenitor al ducelui avea să se tăvălească pe jos de râs, fără îndoială.

Apoi fu salvat de un înger răzbunător, care se năpusti asupra porcului cu obraji mânjiți de noroi, cu părul zburlit în toate părțile, cu pieptul zgâlțâit de efortul de a respira și cu ochii violeti cășcați de furie.

– Jos de pe el, porc cretin! țipă ea, coborând violent mătura peste spinarea bestiei.

Animalul își smuci corpul masiv, pufăi și se ridică în picioare. Aerul umplu din nou plămânii lui Grayson într-un torent agonizant. Privi porcul îndreptându-se spre cocină, gonit de Abbie cu ajutorul măturii cu care-l tot lovea peste fund.

Grayson se chinui să se ridice și el și porni împleticindu-se spre cocină, încă nereușind să respire prea bine și întrebându-se dacă nu cumva își rupsese vreo coastă. Porcul intră în cocină și se întoarse pe neașteptate spre el.

– Să nici nu te gândești! urlă Grayson, punându-se în calea animalului, aruncându-se în genunchi și încolăcindu-și din nou brațele în jurul grumazului gros al acestuia.

Smucindu-se, bestia se eliberă. Înainte să apuce să-și recapete echilibrul, Grayson se trezi zăcând cu fața în noroi. Auzi grohăitul porcului, urmat de cel mai minunat sunet ce-i ajunsese vreodată la urechi.

Râsul lui Abbie.

Se ridică pe coate, își folosi degetele pentru a-și șterge noroiul din ochi și aruncă o privire în spatele lui. Cu umerii strânși în față, își apăsa un pumn pe stomac, zâmbind radios, în vreme ce râsul i se revărsa de pe buze precum apa cristalină a unui izvor dansând peste bolovani scânteietori.

Dumnezeule bun, nici nu-și dăduse seama până atunci cât de frumoasă era cu adevărat Abigail Westland.

– Ți se pare amuzant, nu? o întrebă el.

Ea dădu din cap exact așa cum făcea adesea și Johnny. Grayson aruncă rapid o privire prin cocină. Porcul hotărâse să se resemneze cu mocirla lui. Grayson își îndreptă din nou atenția spre Abbie. Chipul îi șiroia de lacrimi și se murdărea tot mai tare de fiecare dată când încerca să și le șteargă.

Pe nepusă masă, într-o fracțiune de secundă, o înșfăcă de mână și-o trase în jos. Ea lăsă să-i scape un țipăt surprins și alunecă

pe pământ lângă el. Rânjind larg, Grayson se rostogoli pe jumătate peste ea, ținându-i trupul sub al lui și închizându-și mâinile pe brațele ei.

– Și-acum ți se mai pare amuzant? spuse el coborând vocea.

Privi veselia din ochii ei pălind treptat pentru a face loc fricii. Nu, nu era tocmai frică, ceva mai puțin extrem. Neliniște, poate, o oarecare fereală. Răsufăla sacadat, șovăitor.

– Te rog, dă-mi drumul.

Simți tremuratul ce-i zgâlțâia tot trupul.

– Abbie?

Ea îl lovi cu pumnii în umeri.

– Dă-te jos de pe mine. O, Doamne, te rog dă-te jos de pe mine.

Grayson se dădu la o parte și o privi chinându-se înnebunită să se ridice în picioare, alunecând în noroi, disperată să fugă din cocină – să fugă de el.

– Mami! Am prins ceilalți porci! strigă Johnny, mânând celelalte trei animale spre cocină cu ajutorul lui Micah.

– Bun, spuse ea, încleștându-și mâinile pe poartă cu atâta forță încât degetele i se albiră. Domnule Rhodes, ar fi bine să ieși, spuse ea fără a-l privi, cu vocea tremurândă.

Năclăit de noroi, Grayson se ridică și ieși din cocină cu pas șovăitor. Băieții băgară animalele grohăitoare înapoi în coteț, iar Abbie trânti poarta și trase zăvorul.

– Copii, mergeți de faceți curat în cotețul găinilor, le aruncă Abbie peste umăr, pornind cu pași mari spre casă.

Grayson îi auzi pe copii gemând înainte de a se îndepărta târșăindu-și picioarele. Se scutură de noroiul de pe mâini și revăzu în minte ultimele câteva momente. Ce se întâmplase?

Folosind pompa din spatele casei, Abbie începu să umple găleata. Avea nevoie de o baie – urgent. Nici măcar nu trebuia să fie fierbinte, doar udă. Auzi pleoscăitul unei perechi de ghete ude learcă de noroi și își înteti eforturile.

– Abbie?

Închise strâns ochii.

– Am să fac o baie. Trebuie să te retragi în șopron.

– De ce? Fiindcă te-am atins? Nu plec până nu-mi spui de ce ești supărată.

Făcu un pas spre ea. Dând drumul găleții, ea se retrase în spate. Găleata se izbi de pompă, iar o parte din apă se vărsă. Inima-i bătea ca unui animal sălbatic, iar mâinile îi tremurau, deși nu făcea decât să stea, încremenită de spaimă și mânjită de noroi, în fața unui bărbat care era și el noroi din cap până în picioare. Se simțea sufocată ca și cum cineva ar fi înfășurat strâns o frânghie în jurul pieptului ei.

– Știu ce-ți trebuie, scrâșni ea. Și n-ai să primești de la mine.

Ar fi trebuit să arate ridicol cu fața mânjită cu noroi. Însă arătă incredibil de amenințător când își îngustă ochii.

– Ce anume îmi trebuie?

Privirea ei alunecă spre pantalonii lui, apoi se aținti din nou în ochii lui. Cât de inocentă arăta acum – însă știa că nu fusese întotdeauna astfel.

– Știu ce-am simțit când erai peste mine. Știu ce vrei.

Aplecându-se, Grayson luă găleata și începu să pompeze apă în ea.

– Crezi că vreau să-mi fac poftele cu tine? întrebă el încet.

Ea încuviință din cap cu o mișcare smucită.

El împietri.

– Ai dreptate. Nu știu să-mi doresc nimic mai mult decât să te culc pe patul răcoros de trifoi, să te dezbrac și să fac dragoste cu tine. E ceea ce-mi doresc, Abbie. Nu e ceea ce-mi trebuie.

– Sunt văduvă. Știu că pentru un bărbat nu-i nici o diferență între ceea ce-și dorește și ceea ce-i trebuie. N-am de gând să mă mai căsătoresc vreodată. N-am de gând să mai primesc vreodată un bărbat în casa mea, în patul meu...

– Soțul tău te-a violat?

Abbie se dădu înapoi clătinându-se. Ce Dumnezeu îi venise să discute un asemenea subiect cu bărbatul acesta? Cum ar fi putut să-i explice spaima ce o încercase auzind scârțâitul patului sub trupul soțului ei când acesta se întorsese spre ea... umilința din clipa în care îi ridicase cămașa de noapte, durerea de la început...

– Nu, nu m-a forțat niciodată, dar...

– Dar poate ți-a dat de înțeles că n-ai de ales când era vorba de a-i satisface nevoile. Cu mine vei avea întotdeauna de ales. Chiar dacă nu pot controla reacțiile trupului meu atunci când ești aproape, îmi pot controla acțiunile. Își goli găleata peste cap, îndepărtând o parte din noroi. Apoi îi aruncă o privire care, își spuse ea, ar fi opărit-o,

poate, dacă ar fi fost mai aproape de el. Nu uita, Abbie. Dacă va fi să se întâmple vreodată ceva între noi, va fi fiindcă ți-o dorești tu.

Abbie îl privi îndepărtându-se, mișcându-se țeapăn din cauza noroiului ce încă îi năclăia hainele. Se gândi să îi strige că femeile nu aveau dorințe și nevoi în această privință, dar dacă ar fi fost adevărat, de ce se trezise brusc întrebându-se cum anume ar fi fost să stea întinsă pe un pat de trifoi, complet goală?

Era a naibii de plăcut să fii curat.

Grayson părăsi curtea din spate a casei, unde tocmai savurase o baie fierbinte după ce-i ajutase pe copii să curețe cotețul de găini și boxele animalelor din șopron.

Știa că Abbie avea să îi cheme în scurt timp în casă pentru a cina. Soarele începuse să alunece dincolo de linia orizontului, însă Grayson era prea istovit pentru a se bucura de frumusețea acestuia, prea recunoscător că ziua de odihnă avea să se încheie în curând. Nu credea că englezii erau leneși de felul lor, și totuși, pe toți sfinții, ei știau să aprecieze cu adevărat o zi de odihnă. Pentru numele lui Dumnezeu, cum reușeau texanii aceia să se bucure de viață când nu-i aștepta nimic altceva decât muncă asiduă și sudoare, zi după zi? De ce ar fi trebuit omul să muncească pe brânci dacă nu avea niciodată o clipă de răgaz pentru a se bucura de ceea ce dobândise?

Grayson intră în șopron și privi firicelele de praf valsând leneș în jurul lui. Trupul lui tânjea după câteva momente de solitudine și inactivitate deplină. Urcă pe scara ce ducea în pod. Voia doar câteva clipe în care să fie singur cuc, fără nimic care să-i ocupe mâinile, ca să-și poată lăsa gândurile să exploreze în voie mulțimea amănunțită de posibilități. Apoi ajunse la nivel cu intrarea în pod și încremeni.

Abbie era așezată în pod, încadrată de intrare, arătând aidoma unei picturi nepământene. Stătea cu picioarele strânse sub ea, iar mâinile ei mângâiau cartea lui ca și cum ar fi fost un amant. I se puse un nod în stomac când îi trecu brusc prin minte ideea ridicolă că și-ar fi dorit să fie o carte. Deși o vedea doar din profil, uluirea ei încântată răzbătea clar din fiecare linie și curbă a chipului ei.

Scara scârțâi când Grayson se ridică în pod. Abbie întoarse fulgerător capul spre el. Bucuria surprinsă din ochii ei mai că nu-i smulse și ultima fărâmbă de suflare din trup. Ea îi întinse ceea ce descoperise.

– E o carte, șopti Abbie pe un ton de respect profund.

– *Ivanhoe*, spuse Grayson încet, nevoind să știrbească farmecul fragil al momentului. E favorita mea.

Ea își plimbă degetele peste coperta de piele.

– N-am mai văzut niciodată o carte adevărată, cât se poate de adevărată. În afară de Biblie... și almanahul lui John.

Afirmația ei nu îl surprinse în mod deosebit. Atât de multe lucruri care lui i se păruseră perfect firești în Anglia reprezentau aici obiecte de lux, la care puteai doar să râvnești.

– Ai vrea să ți-o citesc?

Văzu dorința și îndoiala involburându-se în ochii ei, iar în clipa aceea și-ar fi vândut sufletul pentru a fi el obiectul acelei dorințe.

– Aș putea să vă citesc ție și copiilor după masa de seară.

Ochii ei se luminau.

– Oh, le-ar plăcea.

Spre surprinderea lui, Grayson descoperi că și lui i-ar fi plăcut. Altădată își petrecuse serile cu băutură, jocuri de noroc și femei, iar acum, pe neașteptate, nimic nu i se părea mai tentant decât să stea în fața focului seara și să le citească lui Abbie și copiilor ei.

– Voi aștepta cu nerăbdare.

Cu mare grijă, Abbie puse cartea înapoi exact în locul unde o lăsase el cu o seară în urmă. Apoi întinse o mână spre cel mai recent obiect de mobilier adăugat casei lui.

– Ți-am făcut salteaua pe care ți-am promis-o. Umplută cu pene de gâscă. M-am gândit că-ți va fi mai confortabil decât să stai întins doar pe păturile puse peste paie.

– Nu țin minte să mai fi primit vreodată un dar atât de prețios.

– Nu e un dar prețios, dar e practic.

– Mă refeream la zâmbetul tău de mai devreme, când țineai cartea în mână. Nu zâmbești suficient de des, Abbie.

Obrajii ei fură încinși de o roșeață intensă.

– Trebuie să m-apuc de pregătirea cina.

Deși ar fi preferat să rămână unde se afla, din respect față de temerile ei, Grayson se dădu la o parte pentru a-i face loc să coboare pe lângă el. Se îndepărtase destul de mult când capul ei reapăru pe neașteptate, cu o cută de încruntare pe frunte.

– N-ai să uiți să aduci cartea, așa-i?

El îi zâmbi cald.

– N-am să uit.

Dispăru dincolo de gura podului. Grayson traversă podul de-a bușilea și aruncă o privire prin deschizătură. N-ar fi știut să numească emoția ce-i crescuse în piept când o privi pe Abigail Westland – văduvă, crescătoare de bumbac și mamă a trei copii – îndreptându-se spre casă cu pas vioi și un aer de dezinvoltură veselă.

Știa doar că până și în iad puteai găsi frânturi de paradis.

Grayson își petrecuse toată viața tânjind după atenție, adorație, căldura unei familii. Așezat într-un scaun în fața vetrei, cu un public vrăjit de poveste în jurul lui, îl încercă un sentiment de mulțumire cum nu mai cunoscuse vreodată. Copiii se lăfăiau pe podea, culcați pe burtă, cu ochii mari și atenția pe deplin ațintită asupra lui.

Abbie își începuse seara așezată pe un scaun în fața lui, cosând ceva. Iar Grayson fusese teribil de încântat când mâinile ei se oprișeră într-un final din ceea ce făceau, Abbie cufundându-se cu totul în poveste. Și-ar fi dorit să-și fi adus o sută de cărți.

Și și-ar fi dorit să poată citi până dimineța, însă activitățile de peste zi îl consumaseră și știa că nici ziua următoare nu avea să fie cu nimic mai ușoară. Citi ultimele cuvinte din capitol și închise cartea.

Johnny se ridică în grabă, cu fruntea încrețită de-o încruntare profundă.

– Ai terminat?

– Pe seara asta da. E destul de târziu.

Abbie aruncă o privire spre ceasul de pe polița căminului și făcu ochii mari.

– Oh, vai de mine. E aproape zece. Nu-mi vine să cred. Se ridică. Copii, urați-i noapte bună domnului Rhodes. Ar fi trebuit să fiți de mult în pat.

Copiii bombăniră, însă îi mulțumiră cuminți înainte de a o lua care încotro, târșâindu-și picioarele. Lydia dispăru pe o ușă, băieții pe o alta. Una dintre uși rămase închisă, iar Grayson își dădu seama că nu putea fi decât cea care dădea spre dormitorul lui Abbie. Nu-și bătuse niciodată capul unde dormea ea, însă brusc simți o dorință intensă de a prelungi acel sentiment că făcea parte din familie... de a o urma în dormitor și a o lua în brațe...

Un gest care, după cum știa prea bine, ar fi stârnit proteste vehemente din partea ei.

— Îți mulțumesc că le-ai citit copiilor, spuse Abbie, frângându-și mâinile ca și cum și-ar fi dat seama în ce direcție se îndreptaseră gândurile lui.

Grayson se ridică și puse cartea pe masă.

— Plăcerea a fost de partea mea. Am să las cartea aici.

Ar fi vrut să prelungească acel moment, însă știa că n-ar fi ieși nimic bun din asta. Traversă încăperea, deschise ușa și pași în interiorul nopții. Auzi pașii ei discreți în urma lui și, întorcându-se, o văzu stând în dunga de lumină a unui felinar palid, cu o mână îndesată pe marginea ușii.

— În noaptea asta copiii vor visa probabil la vesela Anglie, spuse ea șovăitoare.

Grayson făcu un pas spre ea.

— Tu la ce vei visa, Abbie?

— Eu nu visez. Tu visezi la Anglia? se grăbi ea să adauge.

— Nu.

— Nici tu nu visezi deloc? vru ea să știe.

— Visez, dar adevărul despre visele mele probabil te-ar înspăimânta.

— Ai coșmaruri? Sunt legate de copilăria ta?

— Nu sunt coșmaruri și categoric nu sunt vise de copil. Ba chiar îmi fac plăcere, la drept vorbind.

Ea clătină din cap.

— Nu înțeleg ce spui.

— Te visez pe tine, spuse el încet.

Văzu șocul reflectându-se în ochii ei și își dădu seama că avusese dreptate când anticipase că mărturisirea avea să o tulbure.

— N-ar trebui să spui asta, îl muștră ea.

— Dar tu m-ai întrebat, remarcă el, dorindu-și ca într-adevăr să nu fi spus nimic.

Conversațiile cu Abbie erau la fel de fragile ca sticla lucrată manual și orice pas greșit, oricât de mic, îi putea face țândări încrederea.

Ea se retrase ușor în casă, iar deschizătura ușii se redusese puțin.

— Nu te poți abține, nu-i așa?

— De la ce anume?

— Nu te poți abține să nu fii un derbedeu.

— Mă tem că nu. Mă stăpânesc în ceea ce te privește, dar sunt un bărbat slab.

- Nu ești chiar atât de slab, după părerea mea, spuse ea încet. Și ești bun la suflet.

- Dumnezeu bun, să nu mai spui asta nimănui. Se va alege praful de reputația mea.

Ea își înclină capul.

- Îmi pare rău pentru povestea de azi după-amiază. Cred... că încercai doar să mă tachinezi când m-ai tras în noroi. Nu... nu mă pricep la flirtat sau la tachinat...

- Lucru pentru care ba sunt incredibil de recunoscător, ba extrem de frustrat.

Ea ridică brusc privirea spre el.

- Ești atât de sinceră și de deschisă, îi explică el. Nu am mai cunoscut niciodată pe nimeni ca tine. Mereu ai o expresie vag nedumerită pe chip atunci când te tachinez, ca și cum n-ai ști prea bine cum să reacționezi. Poți sta liniștită că voi rămâne inofensiv până nu-mi vei da tu permisiunea să trec la fapte. Înainte ca Abbie să apuce să protesteze, Grayson sări de pe prispă și îi aruncă peste umăr: Noapte bună, Abbie! Și vise plăcute!

Capitolul 7

– Să ai grijă s-acoperi rădăcinile, hurui o voce gravă peste umărul lui Grayson.

Grayson îl salută din cap pe fratele lui Abbie.

– Mulțumesc de sfat. Se întoarse la distrus buruienile din jurul tulpinilor de bumbac, însă îl simți pe James privindu-l ca și cum ar fi fost un țânțar enervant ce trebuia strivit. Mai e ceva ce nu fac bine?

– Eu și Amy...

Grayson se îndreptă, apoi se aplecă ușor pe spate pentru a-și destinde șalele, chinuite de noduri dureroase.

– Tu și Amy?

– Avem o cameră liberă în casă. Intenționăm s-o folosim pentru copilaș când vom avea unul, însă în momentul de față e goală. Mă gândeam că poate ai vrea să vii să locuiești cu noi.

Grayson schiță un zâmbet.

– Mă simt cât se poate de bine în șopronul lui Abbie. Mulțumesc.

Toate eforturile bărbatului de a-și păstra calmul măcar în aparență se spulberară.

– Nu vreau s-o văd pe Abbie suferind.

– N-am de gând s-o fac să sufere.

James făcu un pas spre el, iar Grayson își spuse că, fără îndoială, fusese un bărbat cu un fizic impunător înainte ca războiul să facă din el doar piele și os.

– Nu știu cum se procedează în Anglia, dar aici trăim după altfel de reguli. Dacă o faci pe Abbie să sufere, am să te-omor.

Grayson arcui o sprânceană.

– Deci tu ești cel care l-a omorât pe soțul ei?

Cu o expresie de oroare pe chip, James își smuci capul în spate ca și cum James tocmai i-ar fi dat un pumn.

– Nu! Yankeii l-au ucis.

– Și totuși, n-ai avut nimic împotrivă când soțul ei a făcut-o să sufere. Doar că nu vrei să sufere de mâna unui englez.

- John nu i-a făcut niciodată rău lui Abbie...

- Atunci de ce se sperie de atingerea unui bărbat?

- Nu se...

- Ba da, insistă Grayson. Duminică, când n-am făcut altceva decât să-i ofer ajutorul, a reacționat ca și cum mâna mea ar fi fost un șarpe.

Ceea ce se petrecuse în cocină era o poveste pe care nu simțea nevoia s-o divulge.

Își dădu seama că James reflecta la răspuns când îl văzu cu privirea ațintită asupra casei în care Abbie și alte câteva femei pregăteau prânzul.

- Nu cred să fi fost John. Abbie mi-ar fi spus. N-a fost John. Își îndreptă din nou atenția asupra lui Grayson. Îngrijorarea reflectată în ochii lui îl surprinse. Crezi că i-a făcut rău?

- Cum ar fi putut să nu îi facă? Dumnezeu bun, omule, avea doar șaisprezece ani când s-a măritat cu el.

- Asta nu-i ceva neobișnuit. O mulțime de femei se căsătoresc tinere...

- Ea nu era femeie. Era o copilă.

James coborî privirea în pământ și murmură.

- Erau prea multe guri de hrănit.

Grayson se aplecă ușor în față.

- Ce legătură are asta?

Cu o expresie vinovată în ochi, James susținu privirea lui Grayson.

- Părinții mei au avut unsprezece copii. Culturile n-o duceau grozav. Tata s-a gândit că ar fi fost mai bine pentru fetele mai mari să-și găsească un soț, să aibă pe altcineva care să le-asigure mâncare și haine. Daniel o curta pe Elizabeth de ceva vreme deja, așa că asta n-a fost o problemă, însă Abbie... ei bine, ea nu atrăse-se atenția nimănui.

Grayson își spuse că, cel mai probabil, comunitatea fusese alcătuită din neghiobi care purtau ochelari de cal în loc de pălării.

James ridică din umeri.

- John era cam singuratic de felul lui, însă era cel mai prosper fermier de prin părțile astea.

Grayson își lăsă privirea să alunece peste căsuța îmbrăcată în dranițe, apoi din nou peste ogoare. Așa arăta prosperitatea? Dumnezeu mare, iar tatăl lui se așteptase să devină un om înstărit aici?

– Și atunci tatăl tău a vândut-o?

– Nu. Pur și simplu i-a dat voie lui John să-i ceară mâna lui Abbie. Ea a fost entuziasmată de gândul de-a deveni soția lui. Nu știam tot ce presupun îndatoririle unei femei față de soțul ei.

– Da, ei bine, mă tem că acel entuziasm posibil să fi murit în noaptea nunții – deodată cu inocența ei.

– Sper că te înșeli.

– Poate că așa e. Poate că nu soțul ei i-a făcut rău, dar cineva a făcut-o. De asta sunt sigur.

James își încleștă fălcile și încuviință lent din cap.

– Dacă ai dreptate, voi afla cine-a fost vinovatul și, dacă mai e în viață, am să-l omor. Se răsuci pe călcâie, dădu să plece, apoi se opri și îi aruncă o privire peste umăr. Iar dacă-i faci tu rău cu ceva, am să te omor și pe tine.

Grayson îl privi îndreptându-se spre capătul brazdei.

Aparent, Texasul ducea lipsă nu doar de civilizație, ci și de oameni civilizați.

Abbie simți o mână înșfăcând-o de umăr. Cu un țipăt mărunț, se răsuci pe călcâie. Își apăsă o mână în dreptul inimii ce îi bubuia.

– Dumnezeu mare, James, m-ai speriat de moarte.

Fratele ei o privi cu ochii îngustați.

– Dar cine credeai că e?

– Habar nu aveam cine e, dar nu-s obișnuită să fiu înșfăcată așa.

Se întoarse spre ceaunul greu de fontă și amestecă în fasolea ce fierbea mărunț.

– Te supără englezul?

Ea suci capul spre el.

– De unde naiba ți s-a năzărit întrebarea asta?

Obrajii scofâlciți ai fratelui ei fură inundați de o roșeață aprinsă. Abbie se întrebă dacă și John slăbise la fel de mult înainte de a fi ucis.

James își plecă ușor capul.

– Am văzut cum te privește englezul.

Inima lui Abbie tresări precum un fluture desfăcându-și aripile pentru prima dată.

– Și cum anume se uită la mine?

Roșeața de pe chipul lui James se înteeți.

– Știi tu, Abbie.

Ea își înfipse o mână în șold.

– Nu, James, nu știu.

– Se uită la tine așa cum o face un bărbat când se gândește la chestii la care n-ar trebui.

Abbie își mută privirea asupra ogoarelor. Nu vedea mare lucru în afară de pălăria pe care știa că o purta Grayson. Își împinse după ureche o şuviță de păr rebelă.

– Nu sunt interesată de el, iar el o știe. Așa că n-are decât să se uite după pofta inimii. N-o să iasă nimic din asta.

– Sustine că John ți-a făcut rău.

Atenția ei se întoarse fulgerător asupra fratelui ei.

– Poftim?

– Crede... De ce ai tresărit când te-am atins?

– Ți-am spus. M-ai speriat.

James ridică mâna, iar ea se smuci puțin înapoi. O umbră de tristețe apăru în ochii lui.

– De ce nu mi-ai zis că ești nefericită cu John?

– Nu eram nefericită. A fost un om bun.

– Dar a fost și un soț bun?

– Lasă morții să se odihnească în pace, James. Am trei copii pe care îi iubesc.

Și amintiri care nu făceau altceva decât s-o bântuie.

Grayson auzi fierul zăngănitor ce anunța că Abbie terminase de pregătit masa de prânz. Se gândi pentru o clipă la minusculul clopoțel de alamă pe care-l folosea soția ducelui de câte ori voia ca servitoarii să aducă următorul fel la masă. Aici fierul era bătut o singură dată pentru că, de cele mai multe ori, se servea un singur fel de mâncare.

În fiecare zi apăreau tot mai mulți bărbați pe ogoare, bărbați ce se întorceau învinși și erau întâmpinați fără prea mare zarvă. Unii dintre ei se prezentau; alții pur și simplu puneau mâna pe o săpăligă și începeau s-o înfigă în pământ ca și cum nici n-ar fi plecat vreodată.

Nimeni nu vorbea despre războiul care îi răpise de lângă familiile și din casele lor.

Porni agale spre casă, potrivindu-și pasul cu al lui Harry.

– Când ai de gând să te bărbierești?

Harry își trecu de mai multe ori mâna peste părul negru și țepos ce-i acoperea bărbia.

– După ce vom fi câștigat o avere.

– M-aș aștepta ca barba să fie imposibil de îndurat pe o căldură ca asta.

– Nu-i chiar așa de rău și mă protejează cât de cât de soare. Îi aruncă o privire piezișă lui Grayson. În plus, timpul pe care mi l-aș petrece bărbierindu-mă prefer să mi-l păstrez pentru somn.

Lui Grayson îi pieri râsul pe buze. El și prietenii lui petrecuseră la toate orele din zi și din noapte cât timp se aflaseră în Anglia. De ce îi deranja atât de mult să se trezească devreme de când veniseră aici?

– Dumnezeu, dar știi că suntem niște putori.

– Trebuie să existe o cale mai simplă de a-ți câștiga existența, recunosc Harry.

– Nu crezi că oamenii ăștia ar fi recurs deja la ea dacă ar fi existat așa ceva? întrebă Grayson.

– Nu. Cred că sunt toți niște masochiști. Nu înțeleg de ce – odată ce au priceput cât de cât în ce se băgau – n-au făcut cale întoarsă spre locurile de unde veniseră.

– Poate că viața de aici era mai bună decât cea pe care o duceau înainte, remarcă Grayson. Chiar și în Anglia, nu toată lumea duce viața de lux care noi aveam impresia că ni se cuvenea.

– Ei, drace, ar trebui s-o facă.

Grayson chicoti. Nu credea că Harry era nici pe departe atât de superficial pe cât părea.

– Te-am văzut cu alți câțiva domni odihnindu-vă în spatele șopro-
nului mai devreme.

– Nu ne odihneam. Am pus de câteva rămășaguri.

– Oh?

Harry rânji.

– Frumoasa văduvă Denby va avea un acoperiș nou deasupra șopro-
nului până duminică.

– Doamne, Harry, ai grijă ca oamenii ăștia să nu afle că ești un
trișor maestru, altfel riști să-ți ciopârțească degetele.

Un rebel desăvârșit

Era uluit de cât de mulți bărbați umblau în continuare înarmați – cu puști și cuțite – ca și cum s-ar fi așteptat ca dușmanul să sară din tufe în orice clipă.

– Nu-ți face griji pentru mine. Am impresia că James ar fi nespus de încântat să-ți scoată ochii pentru felul în care te uiți la sora lui.

Grayson își înșfăcă prietenul de braț și îl forță să se oprească.

– Ce-i rău în felul în care mă uit la ea?

– Nu-i nimic rău. Dar nu uita că vom pleca de aici.

Harry porni din nou spre casă, mergând alene. Grayson își potrivi pasul cu al lui.

– Nu-i tocmai rău aici...

– Nu-i nici o oportunitate aici, Gray.

– Am putea crea noi oportunitatea...

– De ce să faci efortul de a o crea când oportunități există deja, din belșug, în alte părți?

– N-ar fi un efort. Toate pământurile astea îi aparțin lui Abbie. Dacă s-ar căsători...

Harry clătină din cap.

– Ai grijă cu văduva Westland, Gray. Nu prea e genul tău.

– Oh? Și care crezi tu că e genul meu, mai exact?

– Femeile măritate.

Grayson se poticni și se opri de tot, în vreme ce Harry își continuă drumul. Fără a-și da seama ce făcea, o căută pe Abbie printre femeile care începuseră să le servească mâncarea bărbaților. Harry avea dreptate. Grayson fusese întotdeauna atras de femeile măritate – era mai puțin riscant cu ele.

Gândul de a se căsători el însuși era unul asupra căruia nu reflectase niciodată, pentru că nu se putea mulțumi cu o femeie fără nici un rang, dar nici nu era o partidă potrivită pentru nici una dintre femeile pe care le-ar fi considerat, poate, demne de el. Tatăl lui îi spusese mereu că țintea prea sus. Și iată-l aici, departe de Anglia și de cutumele sociale ale acesteia, constatând că nu-și putea lua ochii de la o femeie care nici măcar nu știa să citească.

Lui îi plăcuse dintotdeauna să citească, însă niciodată nu-i făcuse mai multă plăcere decât în ultimele câteva nopți. Atenția fermecată cu care-l asculta Abbie când citea îi oferea o satisfacție incredibilă, îi stârnea o bucurie cum nu mai cunoscuse vreodată. Simțea că fiecare cuvânt pe care îl rostea cu voce tare era un dar pentru ea. Singurul

lui regret era că acele cuvinte izvorau din inima lui Sir Walter Scott, nu dintr-a lui.

Se îndreptă agale spre masa de scânduri încropită în grabă. Privirea lui Abbie o întâlni pe a lui și roși ușor.

- la loc, domnule Rhodes.

Domnule Rhodes, deci? Detesta când i se adresa atât de oficial - și o făcea de fiecare dată când erau de față și vecinii ei.

- Abbie, nu vād de ce i-ai servi pe bărbații ăștia ca și cum n-ai fi nimic mai mult de-o simplă slujnică.

Aerul fu brusc sufocat de o tăcere grea și un freamăt de nerăbdare. Obrajii lui Abbie fură încinși de roșeață, iar Grayson regretă că o punea într-o situație stânjenitoare, însă se săturase până peste cap să o vadă muncind pe rupte. Singurul răgaz de la muncă era cel pe care și-l oferea serile, când îi citea el - însă chiar și atunci cârpea ciorapi sau cosea haine pentru copii sau își peticea propriile haine.

- Bărbații muncesc din greu...

- Și tu nu? Luă ceaunul cu fasole din mâinile ei și mai că nu-l scăpă când acesta se dovedi neașteptat de greu. Îl lăsă să cadă pe masă cu un zăngănit asurzitor. I se păru că auzise chiar și lemnul crăpându-se pe undeva. Stai jos, Abbie.

Ea își înfipse mâinile în șolduri cu o sclipire bătaioasă în ochi.

- Nu știi cum faceți voi în Anglia, dar aici îi servim pe bărbații noștri.

Își încolăci degetele pe mânerul ceaunului. Grayson își puse mâna peste a ei. Abbie și-o smuci fulgerător, ca și cum ar fi atins-o pe încheietură cu o făclie aprinsă.

- Nu cred că există printre toți cei de față cineva care să se trezească mai devreme decât tine sau care să muncească mai din greu. Te epuizezi și nu-mi place asta.

Ea ridică bărbia, iar violetul ochilor ei se întunecă.

- Nu-mi pasă de ce-ți place ție.

El arcui o sprânceană și un colț al gurii.

- Foarte rău că nu-ți pasă, fiindcă până nu încetezi să-i mai servești pe oamenii ăștia, refuz să mai citesc cu voce tare serile.

Tristețea ce apăru în ochii ei violeți aproape îl făcu să cedeze.

- Nu poți face asta, șopti ea răgușit.

- Ai dreptate. Nu pot. Înșfăcă vasul cu fasole. Servesc eu mâncarea. Tu stai jos și odihnește-te.

Simți că cineva trăgea de ceaun și întoarse brusc capul. Zâmbind, James îi luă vasul din mâini.

– Are dreptate. Nu văd de ce nu ne-am putea servi singuri.

Își trânti o porție de fasole în farfurie și îi dădu ceaunul bărbatului de lângă el.

Abbie oftă înfrântă.

– Mă gândesc că am să stau și eu să mănânc.

Dădu să pornească spre masa la care erau așezați copiii și câteva femei.

– Nu acolo, spuse Grayson. Aici.

Ea căscă ochii.

– Masa aia e pentru bărbați.

– De ce?

Abbie se arătă la fel de șocată ca și cum tocmai ar fi aruncat o găleată de apă rece peste ea.

– Cum adică de ce?

– Cei mai mulți dintre bărbații ăștia au lipsit de-acasă ani buni. De ce ar vrea să stea la o masă doar cu alți bărbați, când ar putea să stea cu familiile lor?

– Îmi place cum gândești, Rhodes, spuse James ridicându-se. Poți lua scaunul meu, Abbie. Eu am să stau lângă Amy.

Și alți bărbați se ridicară să li se-alăture soțiilor lor, până nu mai rămaseră decât cei necăsătoriți. Femeile fără soț se treziră brusc că nu aveau unde să mai stea la masa care cândva le fusese rezervată femeilor. Grayson îi privi pe bărbații de la masa burlacilor zâmbind când femeile se așezară sfioase lângă ei.

– Ce-ai făcut? întrebă Abbie.

Grayson zâmbi larg.

– Am creat o atmosferă mai plăcută la masă. Stai jos.

De data aceasta ea se supuse. Având grijă să n-o atingă sau să-i dea vreun motiv să se smulgă de lângă el, se așeză pe bancă lângă ea. Când o văzu stând dreaptă ca o scândură, se ridică.

– Mută-te la capăt, Abbie.

Ea o făcu, astfel că nu mai avu într-o parte decât briza caldă din Texas. Grayson se strecură cu greu între ea și bărbatul care se aflase de cealaltă parte a ei. Abbie se relaxă doar o idee, însă suficient pentru a-i da speranțe.

– I-ai spus lui James ceva ce n-ar fi trebuit, șopti ea, cu privirea ațintită asupra mâncării de fasole din fața ei.

– Îmi cer scuze, însă încercam să mă apăr de acuzațiile pe care mi le aducea, spuse el coborând vocea.

Abbie întoarse capul spre el, studiindu-l cu fruntea încrățită a încruntare.

– Crede că am de gând să-ți fac rău, îi explică Grayson.

Ea încuviință din cap.

– I-am spus că nu e cazul.

Grayson fu cu totul luat prin surprindere de fiorul de bucurie ce-l străbătu fulgerător, ca o stea explodând din văzduh. În ciuda atitudinii ei circumspecte, în el avea încredere – credea în el, deși nici o altă femeie nu o făcuse vreodată.

Vru să-i răspundă și își dădu seama că i se pusese ceva în gât. Un nod de emoție cum nu mai cunoscuse vreodată. Îl înghiți cu greu și îi oferî un zâmbet lent, leneș.

– Îți mulțumesc.

Ceaunul cu fasole ajunse în cele din urmă înapoi la Grayson. Își trânti mâncarea în farfurie. Dacă stomacul lui n-ar fi fost pe punctul de a mârâi ca un câine turbat, s-ar fi lipsit de fasole. Tânjea după ceva – orice – care să fie servit cu un sos dens și cremos deasupra.

– Aș fi venit mai repede la masă dacă aș fi știut că s-a terminat cu segregarea între bărbați și femei, spuse Kit trântindu-se lângă Harry. Îi zâmbi surorii lui Abbie în timp ce se întinse după fasole. Compania unei doamne face întotdeauna masa cu mult mai plăcută.

Elizabeth pufni în râs și își dădu ochii peste cap.

– Îți pierzi timpul încercând să flirtezi cu mine, Christian Montgomery.

El își duse o mână la inimă.

– Mă simt profund insultat că iei complimentele mele sincere drept un simplu flirt.

Ea își puse un cot pe masă și își sprijini bărbia în palmă, susținându-i privirea.

– Vrei să spui că nu încerci să flirtezi?

– Ba firește că asta făcea, interveni Harry. Asta e tot ce știe să facă.

– Nu te băga, Bainbridge, îl avertiză Kit.

- Domnilor, mai aveți cincisprezece minute până trebuie să vă întoarceți pe ogoare. Ați face bine să încetați cu ciondăneala și să v-apucați de mâncat, le aminti Elizabeth.

- Ești o stăpână aspră, doamnă Fairfield, spuse Kit.

Ea încuviință scurt din cap.

- Bine-ar fi să nu uiți asta.

Grayson îi aruncă o privire piezișă lui Abbie, care se zgâia la sora ei ca și cum n-ar fi fost tocmai sigură că o recunoștea. Se întrebă dacă văzuse vreodată cupluri flirtând, dacă avea habar de prietenia relaxată care se putea lega între un bărbat și o femeie.

Se aplecă ușor în față.

- Spune-mi despre vite.

Abbie își îndreaptă brusc privirea spre el.

- Ce vite?

- Când mă întorceam de la pescuit cu băieții, am văzut niște vite. De un roșcat-ruginiu. Coarne enorme. De ce nu se aflau într-un țărc, de ce nu erau închise undeva?

Abbie ridică din umeri.

- Nu știu mare lucru despre vite.

Grayson își plimbă privirea în jurul mesei.

- Știe cineva?

Andy Turner dădu din cap. Bărbatul vânos încă purta uniforma de soldat confederat, ca și cum s-ar fi întors acasă fără nimic altceva. Grayson își spuse că individul nu putea avea mai mult de douăzeci și cinci de ani.

- Ce știi? întrebă Grayson.

- Ei bine... înainte de război, o mulțime de fermieri creșteau vite în nord, dar le-au dat drumul să meargă unde-or vedea cu ochii când ei au plecat la război.

- Deci nu aparțin nimănui? vru Harry să știe, iar Grayson își dădu seama, când îl văzu îndreptându-și spatele, că era interesat de discuție.

- Depinde, spuse Andy.

- De ce anume? întrebă Harry.

- Dacă sunt sau nu însemnate cu fierul. Dacă da, înseamnă că-i aparțin celui care are semnul respectiv.

- Iar dacă nu, înseamnă că le poate lua oricine?

- Da.

- Atunci cum se face că nu strângem vitele? întrebă Harry.
 - Fiindcă sunt cam la fel de valoroase ca banii statelor confedera-
- te, spuse un bărbat de la celălalt capăt al mesei.

Grayson păru să-și aducă aminte că numele bărbatului ce umbla adus de spate era Sam.

- De ce? întrebă Grayson.
- Durează luni întregi să le mâni la târg. Nu merită efortul. Bumbacu-i mai bun.

- Dacă au existat crescători de vite înainte de război, probabil nu vă împărtășeau părerea, sugerează Kit.

Sam, Andy și toți ceilalți fermieri de la masă se mulțumiră să ridice un umăr și să-și vadă de mâncare.

Grayson, Harry și Kit schimbă o privire cu subînțeles.

- S-ar putea să se dovedească o sursă de venituri care să merite explorată, spuse Kit coborând vocea.

- Nu până nu e cules bumbacul, interveni Abbie pe un ton categoric.

Grayson o privi, surprins de înverșunarea din ochii ei.

- Nu până nu-i cules bumbacul, o asigură el.

Grayson stătea în șopron cu un braț ridicat și mâna sprijinită de peretele interior, cu privirea ațintită asupra petei palide de lumină ce se revărsa în bezna nopții din spatele casei. Timp de mai bine de două săptămâni stătuse de veghe în locul acela, întrebându-se dacă Abbie se spăla la lumina lunii, gândindu-se la apa caldă dezmierdându-i pielea.

Femeia aceea îl făcea să-și iasă din minți. Ar fi vrut să vadă în ochii ei râs și bucurie, nu epuizare. Ar fi vrut să-i cumpere cele mai elegante rochii, din cele mai fine materiale.

Nu mai cunoscuse niciodată vreo femeie ca ea, nu mai cunoscuse pe nimeni care să-și lase propriile nevoi pe ultimul loc – asta dacă se obosea măcar să-și bată capul și cu ele.

Grayson găsea o plăcere deosebită în a citi pentru întreaga familie seara, urmărind-o pe Abbie plimbându-și privirea peste copiii ei. La început își dorise ca atenția ei să rămână concentrată asupra lui, însă pe măsură ce serile se scurseseră una după alta își dăduse seama că, și atunci când era atentă la altceva, nu pierdea nimic, căci se putea bucura oricum de prezența ei.

Doamne, dar cât de egoistă era lumea în care se formase el! Venise aici întrebându-se cum ar fi putut să tragă cât mai multe foloase. În mai puțin de două săptămâni, descoperise ce însemna cu adevărat munca asiduă. Și-ar fi dorit să ușureze povara lui Abbie, nu doar povara de a avea grijă de familie și de a se ocupa de fermă, ci și tristețea ce-i împovăra inima.

Râzând o auzise o singură dată; iar de zâmbit n-o vedea decât rareori. Habar n-avea cum să se bucure de viață.

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet. Și totuși, poate că avea habar cât de cât – în fond, se îmbăia la lumina lunii.

Mai puțin în noaptea aceea. Lumina palidă ce răzbătea din spațele casei îl nedumerea. Era convins că Abbie se îmbăiașe și în alte nopți, pentru că mirosea ca un trandafir proaspăt cules în fiecare dimineață. Era destul de sigur că acele băi le făcea afară. Sau cel puțin în imaginația lui le făcea afară.

Însă nu mai ținuse niciodată lumina aprinsă – nici măcar în acea primă noapte când el descoperise din întâmplare micul răsfăț pe care și-l permitea.

Îndesându-și mâinile în buzunarele pantalonilor, se întoarse și porni spre scara ce ducea în pod, la modesta lui locuință.

Fir-ar să fie de treabă! Răsucindu-se pe călcâie, ieși cu pași mari din șopron. Se ținuse de cuvânt timp de două săptămâni al naibii de lungi, mai mult decât i s-ar fi convenit unui derbedeu respectabil să-și țină orice fel de promisiune. Când se apropie de casă, avu grijă să pășească mai ușor. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era s-o sperie. Voia doar să se asigure că totul era bine.

Iar dacă avea să o zărească întâmplător la lumina felinarului... așa să fie.

Ținându-și răsuflarea, aruncă o privire furișă pe după colț. Abbie stătea cu spatele la el. Era cuibărită adânc în cadă, sprijinindu-și capul pe marginea acesteia. Un felinar așezat pe o ladă lângă cadă ilumina cartea pe care o ținea în mâini, mult deasupra apei.

Cartea lui!

Se năpusti de după colț și înșfăcă volumul din mâinile ei. Abbie lăsă să-i scape un țipăt mărunț, improșcând apă peste marginile căzii când se lăsă să alunece mai adânc în ea.

– Ai să uzi cartea și ai s-o distrugi, o mustră el, examinând volumul și bucurându-se când nu găsi urme de apă.

- Am avut grijă, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

El își mută privirea de la carte asupra ei – și regretă din tot sufletul că o făcuse. Abbie își prinsese părul în creștet. Șuvițe blonde îi încadrau chipul și îi atârnavă pe gâtul lung și subțire. Lumina felinarului dansa în picăturile delicate de apă de pe chipul ei, gâtul ei, umerii ei goi... rotunjimile sânilor ei, ce deveneau vizibili doar când apa se retrăgea pentru o clipă. Era doar o fată analfabetă, crescută la fermă, însă îi stârnea o dorință cum nu mai cunoscuse vreodată. Degetele lui se încleștară pe carte. Nu era analfabetă.

- Credeam că nu știi să citești.

Sprâncenele ei se strânseseră într-o expresie de încruntare profundă.

- De ce ai crede asta?

- Când te-am găsit prima dată ținând cartea în mână, nu făceai decât să te uiți la ea.

- Nu îmi aparținea. Nu știam dacă mi-ai fi dat voie s-o citesc.

- Dacă știi să citești, de ce ai părut atât de devastată când te-am amenințat că n-o să-ți mai citesc?

- Pentru că-ți ador vocea, mărturisi ea șoptit, iar Grayson ar fi fost gata să jure că, în ciuda întunericii, o văzuse roșind.

Apoi cuvintele ei îl izbiră cu toată forța unui baros. Adora vocea lui. Niciodată, de când se știa, nu auzise acel cuvânt folosit pentru a descrie ceva ce ținea de persoana lui.

- E... Își dresă vocea, încercând să vorbească normal, în ciuda nodului cât un măr care i se pusese în gât. Timbrul glasului meu e ceea ce te atrage sau felul în care pronunț cuvintele?

- Ambele. Vorbești atât de... atât de...

- Englezește?

Văzu umbra unui zâmbet jucându-i pe buze.

- Da.

- Atunci vocea mea îți va sta la dispoziție oricând vei dori.

Zâmbetul ei deveni ceva mai pronunțat.

- Uite, iar mă dai peste cap ca laptele ce stă să se prindă.

Nesocotind glasul rațiunii, Grayson zâmbi obraznic și se aplecă spre ea.

- Ți-am pomenit vreodată că sunt de-a dreptul înnebunit după gustul laptelui prins? Sunt genul care linge paharul până rămâne curat. Ea făcu ochii mari și, înainte s-apuce să aibă și vreo altă reacție, Grayson o întrebă: Ai citit din carte în fiecare seară?

– Doar paginile pe care ni le-ai citit tu deja. Îmi place să văd cuvintele, să le citesc. Însă în seara asta am...

Cobori privirea.

– Ce anume ai făcut?

Ea ridică ochii scânteind de remușcare.

– Am citit mai departe de unde ai ajuns tu. Voiam să știu dacă Ivanhoe avea s-o salveze pe Rebecca.

Grayson zâmbi ușor.

– Și a făcut-o?

– Nu știu. Mi-ai luat cartea!

Făcând un pas în față, Grayson luă felinarul și se duse pe prispă.

– Ce faci? vru ea să știe.

– Am să-ți citesc.

– Fac baie.

– Da, știu.

– Ai zis că o să mă lași în pace când fac baie.

– Ce-ar putea să-ți ofere mai multă pace decât să stai relaxată în cadă și să mă asculți citindu-ți? În fond, știu că adori sunetul vocii mele.

– Nu când fac baie.

– Atunci nu face baie. Stai doar și ascultă.

Abbie apucă să-l privească mândră doar o fracțiune de secundă, dar apoi își permise să se relaxeze în apa aburindă. Într-adevăr, îi adora vocea, inflexiunile ușor muzicale ce făceau cuvintele să sune atât de poetic, glasul lui mult mai blând decât al ei.

I se păru bizar că, din clipa în care acceptă că Grayson avea să rămână, trupul ei se înmuie treptat ca ceara pusă sub o lumânare aprinsă. Era convinsă că nu avea să-i facă rău. Ar fi făcut-o de mult dacă aceasta ar fi fost intenția lui. În ciuda a ceea ce-i spusese despre trecutul lui, era un gentleman.

Știa că nu era o idee bună, însă îi plăcea să îl aibă prin preajmă. Îl plăcea să-l vadă în zorii fiecărei zile, ciufulit și cu o față posacă, ca și cum ar fi vrut să bată soarele pentru a-l forța să se întoarcă la culcare. Îi plăcea râsul lui relaxat, pe care-l dăruia cu generozitate copiilor, și felul în care îi asculta și vorbea cu ei ca și cum ar fi pus preț pe părerile lor. Răbdarea lui părea nelimitată.

Părul îi crescuse de când se afla aici, iar acum i se cârlionța peste gulerul cămășii și i se încolăcea în jurul urechilor. La culoare aducea

cu mătasea porumbului, iar Abbie se întrebă pentru o clipă dacă era la fel de moale la atingere.

O parte din ea se simțea vinovată pentru că, în ultimul timp, cele mai multe dintre gândurile ei erau legate de Grayson. Se gândise adesea și la John cât fusese în viață, însă imaginile fuseseră diferite. Cu John se întrebasese când avea să se întoarcă de la muncile câmpului, ce-și dorea să mănânce la cină, dacă avea să-i dea la o parte cămașa de noapte.

Închizând strâns ochii, își încleștă degetele în pumni sub apă și înclină capul, răsufărarea devenindu-i chinuită, un șir de icnete mărunte. Concentrează-te pe poveste, își spuse, pe Ivanhoe și Rebecca și pe vocea lui Grayson aducând povestea la viață cum ea n-ar fi putut niciodată să o facă...

– Abbie?

Redeschise imediat ochii. Grayson o studia, ținând în mâini cartea închisă.

– Ești bine?

Ea se grăbi să încuviințeze din cap.

– Te ascultam doar.

– Cred că apa s-a răcit deja.

– Nu prea tare, minți ea, întrebându-se când apucase să se răcească.

Cât timp îl ascultase pe Grayson, cât timp își lăsase gândurile să hoinărească?

El redusese flacăra felinarului până sfârâi și se stinse.

– Ce faci? întrebă ea, detestând nota de panică din glasul ei.

– Vreau să mă bucur de stele o clipă. Nu arată cu nimic diferit nici în Anglia. Știi, uneori când mă trezesc în toiul nopții și privesc stelele, uit că nu sunt în Anglia.

Inima ei se strânse îndurerată auzind dorul reflectat în vocea lui. Ea nu se îndepărtase niciodată prea mult de orașelul vecin.

– Ți-e dor de Anglia?

Nu-i vedea decât silueta și capul dat pe spate pentru a privi văzduhul.

– Oricât ar fi de ciudat, da, mi-e dor, deși doar Dumnezeu știe de ce. Eram teribil de nefericit acolo.

– Și aici?

Mai mult ghici decât să-l vadă efectiv îndreptându-și privirea spre ea.

- Aici cred că aş putea fi fericit.

Se ridică, iar inima lui Abbie își accelerează atât de tare bătăile încât fu surprinsă că nu stârnea valuri în apă.

- N-am să te ating, Abbie, dar vreau să-mi spui când se va potoli inima ta.

- Ce te face să crezi că acum e agitată?

- Ți-am auzit răsuflarea devenind sacadată, ușor chinuită.

Abbie trase adânc aer în piept, încercând să se liniștească. Era deconcertant că Grayson își dădea seama atât de ușor când era tulburată.

- Poți să pleci acum, spuse ea, mulțumită de tonul calm al vocii ei.

- Bun, spuse el cu vioiciune înainte de a porni spre cada de baie, unde se opri brusc.

Ea își simți inima izbindu-i-se violent de coaste, micile ei icnete scurte răsunând zgomotos în liniștea nopții.

- Ți-am făcut rău vreodată? o întrebă el.

- Nu, îngăimă ea.

- Atunci de ce ți-e frică acum?

- Ai putea să-mi faci rău.

- Dar n-am s-o fac. Îți dau cuvântul meu de gentleman că mâinile mele nu te vor atinge.

Își sprijini mâinile pe marginea căzii, de-o parte și de cealaltă a lui Abbie, și se aplecă ușor spre ea. O parte din apă se vărsă când ea se smuci în spate, dându-și seama tardiv că n-avea cum să fugă fără a-l îmbrânci. De ce lăsase garda jos? De ce își permisesese să facă baie, deși știa că era și el prin preajmă?

Grayson nu încercă să se apropie mai mult. Când vorbi, avu grijă să coboare vocea.

- Spune-mi când încetează inima ta să se mai zbată.

- N-o să înceteze să se mai zbată până nu te dai la o parte.

- Atunci suntem într-un impas, fiindcă n-am să mă dau la o parte până nu încetează inima ta să se mai zbată.

- De ce faci asta?

- Pentru că... Se aplecă mai aproape de ea. Abbie se lipi cu ceafa de marginea căzii. Sunt un bărbat complet lipsit de voință. Își atinse buzele de ale ei. Erau atât de incredibil de moi. Și calde. Își mișcă

blând gura peste a ei, când mai ușor, când mai apăsător, amintindu-i de apa unui râu jucându-se leneș pe maluri. Apoi, sigur pe el, își strecură limba în gura ei. S-ar fi smucit în spate dacă n-ar fi fost deja pe jumătate incastrată în cadă. Apăsarea neașteptată a limbii lui și gustul lui robust o surprinseră. Dacă el îi simți spaima, alese s-o ignore, seducând-o pur și simplu cu valsul lent al gurii lui, ducând sărutul tot mai departe. Când limba lui se retrase, limba ei o urmă, aducând-o înapoi. Îi simți geamătul înfiorat țâșnind din adâncul pieptului. Răsuflarea lui deveni la fel de zgomotoasă și înnebunită ca a ei. Era ca și cum ar fi gonit amândoi, în loc să stea încremeniți, mișcându-și doar limbile, buzele.

Grayson se retrase milimetric. Abbie urmări direcția privirii lui. Pumnul lui încheștat era atât de aproape de obrazul ei încât ar fi fost de ajuns să-și deschidă degetele pentru a o atinge.

Își aținti privirea asupra ei, iar ea îl văzu chinându-se să înghită un nod.

– Al naibii de prost mi-am ales momentul să devin respectabil, gâfâi el răgușit. Mișcându-se încet și țeapăn, se ridică. Noapte bună, Abbie.

Întorcând capul după el, Abbie îl urmări dispărând în beznă. Își cufundă trupul tremurând în apa răcoroasă până îi ajunse la bărbie. Își apăsă degetele înfiorate pe buzele umflate, cu ochii încinși de lacrimi fierbinți.

Preț de o clipă devastatoare, își dori ca Grayson să nu fi fost atât de nobil.

Capitolul 8

Fusese o greșeală să o sărute pe Abbie. Iar prețul indulgențelor era întotdeauna unul piperat. Pentru sărutul acela plătise nereușind să adoarmă tot restul nopții.

Căldura se întetise, iar trupul lui fusese chinuit de dorințele rămase nesatisfăcute. Femeia aceea nu era o fecioară inocentă. Era o văduvă cu trei copii. Patul îi era gol de cel puțin patru ani. Părea de la sine înțeles că, dacă inițiativa ar fi venit din partea lui, ea ar fi acceptat bucuroasă o tăvăleală reciproc avantajoasă, cum s-ar spune.

Dumnezeu îi era martor că propriile lui nevoi carnale se dovediseră întotdeauna mai importante decât onoarea. Cum se făcea că, brusc, avea impresia că simplul fapt de a-i poseda trupul l-ar fi făcut să se simtă gol pe dinăuntru? De unde nevoia irațională de a-i poseda ceea ce nu ar fi putut obține niciodată – inima ei?

Sprijinindu-se de peretele șopronului, o privi pe Abbie rătăcind pe ogoare în lumina de dinainte de ivirea zorilor. Își spuse că nici Rowena lui Ivanhoe nu ar fi putut fi mai frumoasă. Abbie își strânsese părul într-o cosiță împletită ce-i cobora până la mijloc. Purta o rochie simplă pe care știa că o tot reparase și peticise. Se gândi la renta generoasă pe care i-o asigurase tatăl lui cât timp se aflase în Anglia, la banii pe care îi cheltuisese pe plăceri de moment. Ar fi dat orice să aibă din nou măcar o părticică din acei bani, să aibă suficient cât să-i cumpere lui Abbie o singură rochie din cel mai fin material. Picioarele ei răscoleau pământul, ridicând un nor involburat în jurul gleznelor ei goale. Grayson se gândi la toți pantofii pe care îi arunca-se din cauza unei singure zgârieturi.

Puse capul în pământ, întrebându-se cum devenise un om atât de superficial, pentru care nu conta nimic în afară de plăcerile efemere.

Ridică ochii și porni lent spre ogor, spre o femeie care, își spuse el cu inima strânsă, era posibil să nu fi cunoscut niciodată vreo plăcere efemeră. Sau poate cunoscuse mai multe decât el. Se gândi

la zâmbetele superbe ce-i luminau chipul când degetele ei atingeau părul vreunuia dintre copii sau la fascinația încântată ce apărea în ochii ei atunci când îi citea. Oare ce Dumnezeu ar fi văzut în ochii ei dacă ar fi făcut dragoste cu ea?

Când se apropie, ea se aplecă, prinzând între degete un boboc delicat de culoarea smântânii. O mulțime de boboci similari împânzeau și restul ogoarelor.

– De unde au apărut florile? întrebă Grayson.

– S-au deschis peste noapte. Abbie studie floarea cu o expresie uluită, ca și cum n-ar mai fi văzut niciodată vreuna, când, de fapt, probabil văzuse cu miile. E atât de delicată, spuse ea încet. Mâine se vor colora într-un roșu aprins, ca sângele ce-ți mânjește mâinile când culegi bumbacul. Pe mâine-seară petalele se vor veșteji și se vor scutura, lăsând în urma lor o capsulă. Oftând, se ridică. Presupun că începe perioada de repaus.

– Ce înseamnă asta? vru el să știe.

Ferindu-și privirea, Abbie îi explică:

– Nu mai intrăm pe ogoare până nu se deschid capsulele de bumbac, chemându-ne înapoi.

– Pot să îndrăznesc să sper că, în intervalul ăsta, nu vom face altceva decât să stăm la umbră?

Simți o strânsoare bizară în piept când un colț al gurii ei se ridică într-un zâmbet.

– Vom măcelări porci, vom pune conserve pe iarnă, murături...

– Uită-te la mine, Abbie.

Mișcându-se foarte încet, ea se întoarse spre el. În obraji avea o pată palidă de roșeață, iar umbra de zâmbet dispăruse. Brusc se simți ca o brută, nu ca un bărbat obișnuit să seducă femei. Când o tachina, ea se simțea amenințată. Ceea ce pentru el nu însemna nimic, pentru ea însemna totul. Oricât de tare ar fi detestat gândul de a pleca de lângă ea, o rămășiță din educația de gentleman ce-i fusese insuflată și care devenise parte din caracterul lui insistă că nu era cazul să mai zăbovească.

– Abbie, în legătură cu noaptea trecută...

– El nu m-a sărutat niciodată, spuse ea pe negândite.

Grayson avu impresia că cineva îi aplicase o lovitură nimicitoare în vîntre.

– Poftim?

Ea clătină ușor din cap, cu ochii scăldați în lacrimi transformați în oceane violete de neliniște. Își apăsă o mână tremurătoare pe buze și își încolăci un braț în jurul stomacului. Își îndreptă privirea spre ogoare, lăsându-l pe Grayson să urmărească neputincios lacrima solitară ce îi alunecă pe obraz.

– Mi-a dăruit trei copii, spuse ea răgușit, dar nu mi-a dăruit nicio dată un sărut.

– Știu că e urât să-i vorbești de rău pe morți, dar soțul tău a fost un neghiob nenorocit.

– Nu m-a iubit. Eram un bun de posedat, la fel ca pământul. Ceva ce putea privi cu mândrie, ceva roditor. Însă pământului i-a oferit mai mult decât mi-a oferit mie vreodată. Dacă pământul ar fi avut nevoie de un sărut, s-ar fi aruncat în genunchi și și-ar fi apăsat gura pe el.

Cu gesturi lente, atente, Grayson o trase în brațele lui. Simți tremurul ce îi zgâlțâia tot trupul, auzi hohotul nefericit ce îi țâșni din gâtlee, îi simți trupul încremenind în încercarea de a-și înăbuși un nou hohot de plâns. Dumnezeuule, dar cât era de plăcut de ținut în brațe, un trup micuț, însă vânjos grație anilor grei în care se luptase cu pământul. Ce fel de om era dacă se bucura de orice o făcea să lase garda jos și să se apropie atât de mult de el?

Un om cu mult mai bun decât soțul ei. Nu putea să nu se întrebe cu amărăciune ce altceva îi refuzase bărbatul acela femeii refugiate acum în brațele lui. Își lipi obrazul de creștetul capului ei.

– Abbie, gânguri el încet. Abbie, e în regulă.

Ea clătină din cap fără a se îndepărta de el.

– Nu m-am bucurat când a murit. Nu m-am bucurat.

– Firește că nu te-ai...

– Dar am fost... Grayson simți un spasm zgâlțâindu-i trupul. Ușurată.

Șoptise cuvântul încet și chinuit, ca și cum, pentru a-l rosti, fusese nevoită să își înghită remușcările dureroase. Grayson își strânse mai tare brațele în jurul ei.

– Țsta nu-i un păcat, Abbie.

Simți o foarte ușoară relaxare în trupul lipit de al lui, ca și cum acele câteva cuvinte îi luaseră o piatră uriașă de pe inimă.

– A fost o greșeală din partea mea să mă căsătoresc cu el...

Grayson îi prinse fața în căușul palmelor ce se aspriseră în câteva săptămâni și îi împinse capul pe spate până putu s-o privească în ochi. Cu gesturi lente, culese pe degetele mari lacrimile ce îi înroseau obraji.

– Aveai șaisprezece ani, Abbie. Ce știai pe atunci despre căsătorie sau iubire?

Se abținu să-i spună că vina îi revenea soțului ei. Îl mai vorbise de rău o dată, deși era mort, și nu se îndoia că avea s-o facă din nou, însă nu sub urechile ei.

Îndoielile ce o chinuiau pe Abbie îl sfâșiau cum n-o făcuse nimic altceva de când se știa. Nici zeflemelele crude cărora le fusese țință în copilărie, nici bătaia de joc pe care o îndurase ca adult, nici măcar absența iubirii sau visurile spulberate.

– Sunt mii de căsnicii în care nu există nici cea mai mărunță sămânță din care să poată înmuguri iubirea. Tu fără îndoială ai ținut la el într-o oarecare măsură, altfel nu te-ar chinui acum gândul că nu l-ai iubit.

– Dar n-a fost de-ajuns.

– De ce?

Privirea ei alunecă spre gura lui, iar roșeața i se întetă înainte de a-i susține din nou privirea. Grayson simți ceva descătușându-se în el, cum auzise de la alții că se întâmpla cu bumbacul când dădea în pârg – ceva ca o mică explozie prin care se crea o floare superbă. Abbie era măcinată de vinovăție în dimineața aceea pentru că nu o simțise noaptea trecută. Limba ei ieși fulgerător pentru a linge buzele pe care Grayson tânjea să le guste din nou.

Nedorindu-și să-i zgârie pielea fină, o dezmierdă pe obraz cu degetele, regretând pentru o clipă că palmele nu-i mai erau catifelate și moi. Ea nici nu tresări, nici nu se clinti, mulțumindu-se să-l privească, cum văzuse cândva o vulpe încolțită așteptând sosirea ogarilor însetați de sânge.

Avea impresia că era complet nepotrivit pentru sarcina de a-i oferi lui Abbie ceea ce se temea că nu trăise, nu cunoscuse niciodată – și totuși, toată viața lui nu-și dorise nimic mai mult decât își dorea acum să-i împărtășească tot ceea ce știa despre lume.

Își trecu degetele mari peste colțurile gurii ei, o simți încremenind și își dădu seama că, dacă grăbea lucrurile, avea să piardă încrederea șovăitoare pe care de-abia și-o câștigase.

- Hai să petrecem azi, spuse el, și văzu încrederea retrăgându-se ca soarele înainte de furtună. Tu, eu și copiii, se grăbi să adauge.

O expresie derutată îi apăru în ochi.

- Știi să petreci, nu? întrebă el.

Ea ridică bărbia.

- Firește că da, însă avem treburi de făcut...

- Care vor aștepta până mâine. Se întinse să-i ia mâinile și i le ridică la buze, depunând câte un sărut pe degetele la fel de tăbăcite ca pielea. Ce rost are să te spetești în halul ăsta dacă n-ai niciodată ocazia să te bucuri de roadele muncii tale?

Grayson auzi huruitul unei căruțe, iar Abbie se desprinse de el, ștergându-și mâinile pe fustă ca și cum ar fi vrut să îndepărteze orice urmă a atingerii lui. Altădată s-ar fi simțit ofensat de gestul ei – dar acum nu mai era cazul. Nu credea că de atingerea lui încerca să se scuture, ci de cea a soțului ei.

Abbie flutură o mână în semn de salut, iar Grayson văzu un zâmbet forțat lățindu-se pe chipul ei.

- James! Începe perioada de repaus.

Fratele ei opri căruța și sări din ea, după care o ajută și pe Amy să coboare. Porni spre ogoare, plimbându-și privirea între Grayson și Abbie.

- Rhodes, îl salută el scurt.

- Domnul Rhodes tocmai zicea că, la cât am muncit, poate ne-am permite ca ziua de azi să ne-o petrecem jucându-ne, îi explică Abbie.

James îi aruncă o privire bănuitoare.

- Ei bine, mă gândesc că n-ar strica să ne relaxăm puțin azi.

Nu-i luă mult lui Grayson să-și dea seama că acel „puțin” însemna de fapt „deloc”. Toți vecinii lui Abbie care se prezentară să muncească pe ogoare reacționară cu entuziasm fățiș la vestea că nu mai era cazul – după care se-apucară de lucru la altele. După ce se certară o vreme încercând să ghicească exact când avea să se deschidă prima capsulă de bumbac, bărbații se duseră să sacrifice un porc. Copiii se risipiră prin grădină, culegând roșii și ceapă și alte diverse legume. Bărbații săpară o groapă și făcură focul în ea. Porcul ghinionist fu înfipt pe o frigare și pus la fript deasupra focului arzând mocnit.

Grayson stătea sub un copac, simțindu-se ca un intrus. Toți păreau să-și cunoască locul, păreau să știe ce trebuia făcut fără

să le spună nimeni absolut nimic, în timp ce el și prietenii lui păreau a fi singurii care se relaxau.

Harry stătea lângă el cu brațele încrucișate la piept.

- Parc-am auzit pe cineva zicând că azi ne jucăm.

Grayson încuviință din cap.

- Cred că toată vânzoleala asta e ceea ce înțeleg ei prin petrecere.

Încep să-mi doresc să nu fi venit cu sugestia asta. Abbie lucrează mai din greu azi decât de obicei.

- Pare să-i facă plăcere, remarcă Kit.

- Nu asta contează, replică Grayson. Aș fi vrut să-și petreacă ziua nefăcând absolut nimic.

- S-ar putea ca ceea ce vrei tu să nu se potrivească prea bine cu ceea ce vrea ea, spuse Kit.

- Ba se potrivește - doar că ea n-o știe încă, răspunse Grayson.

Kit arcui o sprânceană.

- Oh?

- Vezi să nu-ți cadă cu tronc, Gray, îi porunci Harry. Imediat ce terminăm de cules bumbacul, ne luăm tălpășița spre Galveston.

- Nu-i vorba să-mi cadă cu tronc, dar a trecut multă vreme de când n-am mai fost cu o femeie...

- Și e mai bine să mergi la una care știe cum stă treaba, interveni Kit. O femeie cu trei copii categoric n-ar trebui să facă nazuri la o scurtă aventură amoroasă.

Grayson își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor și se lăsă pe călcâie.

- Vi s-a întâmplat vreunui din voi vreodată să faceți dragoste cu o femeie și să n-o sărutați?

- Ai grijă, Gray, îl avertiză Kit. Începi să vorbești ca un om complet diferit.

El se întrebă ce părere ar fi avut prietenii lui dacă ar fi aflat că, în mare măsură, se și comporta ca un om diferit. În ruptul capului nu se dumirea de ce n-o atinsese pe Abbie pe obraz noaptea trecută - sau, chiar mai bine, să se fi cufundat în cadă cu ea.

- Mă întorc imediat, murmură el înainte de a se desprinde de copacul de care stătea sprijinit, îndreptându-se spre casă.

Se opri în prag, uitându-se la Abbie, care zburda prin bucătărie ca o școlăriță intrată în vacanță. Fredona încet un cântecel care lui nu-i

era familiar, însă își putea închipui ușor o mamă ținând un copilăș în brațe și legănându-l să adoarmă.

Masa era încărcată cu tot felul de plăcinte, aroma de măr cu scorțișoară plutind în întreaga încăpere. Răsturnă un vas de tablă, îl puse pe o farfurie și îl lovi ușor. Când ridică vasul, pe farfurie rămase o prăjitură de ciocolată aproape neagră. Apoi se-apucă să pregătească o glazură într-un bol, fredonând tot mai tare în timp ce mâna ei descria cercuri rapide în vas.

– Când am sugerat ca ziua de azi să ți-o petreci jucându-te, îmi doream de fapt să nu muncești deloc, spuse Grayson.

Ea întoarse brusc privirea, continuând să fredoneze până deschise gura să vorbească.

– De mult n-am mai făcut plăcinte sau prăjituri.

– Dar e tot muncă, Abbie.

Ea zâmbi blând.

– Îmi face plăcere.

Începu să întindă o cremă consistentă de ciocolată peste prăjitură. El îi urmări mișcările rapide și eficiente. Puse prăjitura atât de aproape de marginea mesei încât Grayson fu surprins că nu se răsturna. Se întinse s-o împingă de-acolo, însă ea îl prinse de mână, degetele ei calde închizându-se strâns peste ale lui. Obrajii i se colorară în trandafiriu când clătină scurt din cap. Fredonând tare, se îndreptă spre sobă. El o urmă.

– Abbie...

Ea se grăbi să își ducă un deget la buze, iar cu cealaltă mână arătă peste umărul ei înspre masă. Grayson își îndreptă privirea în direcția indicată de ea și, pentru prima dată, îl observă pe micuțul ștrengar ghemuit sub masă. Micah se târi în față, ieși de sub masă ca o țestoasă ivindu-se din carapace, își trecu un deget peste prăjitură și se tupilă din nou sub masă, cu gura deja plină de glazură înainte să dispară cu totul.

– Crede că nu-l văd cum se furișează, îi șopti Abbie, un zâmbet complice luminându-i chipul.

Fredonând din nou, porni agale spre masă. Bătu din picior.

– Credeam că am pus deja glazură pe prăjitura asta.

Grayson îl auzi pe Micah lăsând să-i scape un hohot de râs gutural și-l văzu încolăcindu-și brațele în jurul genunchilor strânși la piept, ca și cum ar fi putut să devină și mai mic și astfel să se ascundă și mai

bine. Însă imediat ce Abbie se întoarse la sobă, Micah se întinse și se duse să guste din nou pe furiș din plăcerea interzisă. Grayson se trezi întrebându-se ce fel de plăceri interzise ar fi fost Abbie curioasă să exploreze.

Jocul mai dură câteva minute, până când râsul lui Micah deveni prea zgomotos pentru a mai putea fi ignorat. Abbie se uită sub masă. Grayson își spuse că, dacă el ar fi făcut o asemenea farsă în bucătăria ducelui, ar fi fost urecheat zdravăn. Micah, odată descoperit sub masă, se alese cu un gădilat pe cinste și cu ce mai rămăsese în bolul cu glazură.

Când Micah ieși voios din casă cu recompensa în brațe, Grayson o văzu pe Abbie mai fericită decât păruse vreodată. Își închipui cum i-ar fi radiat chipul dacă ar fi știut cu adevărat cum să se relaxeze și să se joace. Era hotărât să găsească o cale pentru a-i oferi acea bucurie.

Plutind pe spate, dezmiardată de apele râului, Abbie studie norii pufoși din văzduhul albastru. Grayson păruse incredibil de încântat când cineva sugerase ca toată lumea să meargă să înoate.

Răsfățată de soarele după-amiezii, își aminti expresia năucită ce apăruse pe chipul lui Grayson când aflase că bărbații aveau s-o ia pe un alt drum, mergând la un alt loc de scăldat. Doar nu se așteptase ca bărbații și femeile să înoate împreună. Un zâmbet îi înflori pe buze. Ba da, probabil că la asta se-așteptase, la cât de derbedeu pretindea a fi.

Însă câți derbedei și-ar fi asumat de bunăvoie responsabilitatea de a supraveghea doi băieței activi? Intenționase să-l țină pe Micah pe lângă ea, fiindcă abilitățile lui în materie de înot se limitau la bălăcit, improșcat și țipăt. Însă Grayson intervenise în favoarea fiului ei, iar Micah, zâmbind larg, pornise țăntoș cu bărbații și băieții mai mari.

Abbie fusese străbătută de un fior de bucurie la vederea fericirii fiului ei – însă și de o oarecare tristețe. Nu o deranja că voia să se afle printre bărbați, însă îi era greu să accepte că băiețelul ei creștea atât de repede.

Oftă adânc, închise ochii și se gândi la sărutul lui Grayson. Se întrebă câte femei ademenise în patul lui recurgând doar la puterea de seducție a buzelor lui.

Nu că ea ar fi fost tentată să se strecoare în pod într-o noapte, neștiută de nimeni. Însă se trezi întrebându-se cum arăta în momentul acela, ceva mai jos pe râu, cu trupul gol acoperit de picături de apă. Și-l închipuia un înotător puternic, croindu-și drum prin apa râului spre ea...

Își înăbuși gândurile aventuroase, porni înot spre mal și, odată ajunsă pe uscat, își luă prosopul de pe o creangă joasă și se grăbi să se usuce. Era surprinsă că Grayson rămăsese atât de mult la fermă.

Însă vremea recoltei avea să fie adevăratul test. Din păcate nu credea că avea să reziste mai mult de o zi.

Întins pe burtă în pod, Grayson se concentrează pe sunetul laptelui tăsnind în găleata zincată – pe orice ar fi putut să-i distragă atenția de la flăcările infernale ce îi mușcau din carnea spatelui. Simțise înțepături de durere încă din seara precedentă, când se întorseseră de la râu. Dar nu știuse ce agonie avea să le urmeze.

Soarele din Texas era nemilos și se dezlănțuise cu furie asupra lui. Auzi scara scârțâind și gemând sub greutatea cuiva care o urca. Un cerc de lumină se strecură peste gura podului.

– Gray, nu cobori la micul dejun? întrebă Johnny.

– Nu, băiete. Sper că soarta va fi generoasă și voi pieri înainte de ora mesei.

Văzu cu coada ochiului lumina crescând în intensitate, apoi tremurând ușor când Johnny se cățără în pod.

– Dumnezeu îndurător! exclamă Johnny.

– E chiar atât de rău?

– Mă duc după mami.

Grayson închise ochii. Nu-și putea închipui nimic mai înduioșător decât să țină mâna unei femei într-a lui cât timp își dădea ultima suflare. Cu atât mai mult dacă aceea mână îi aparținea lui Abbie. O văzuse zâmbind larg când se reîntâlniseră cu toții după baia în râu. Decise că își putea permite să-și asume meritul pentru acel zâmbet. Deși nu-și petrecuseră ziua lenevind, Abbie păruse relaxată și mult mai tânără pe când se lăsase seara. Aproape că cedase tentației de a o trage în brațele lui și de a o săruta pe îndelete.

Simți o ușoară vibrație când cineva urcă pe scară, apoi îl lovi parfumul dulce de trandafiri.

– O, Doamne, șopti Abbie, neliniștea din vocea ei potolind puțin durerea ce-i pulsa în umeri.

De când se știa, nu ținea minte să-i fi păsat cuiva vreodată când suferise. La vârsta de zece ani își rupsesse mâna și fusese muștrat cu asprime pentru deranjul pe care-l provocase tuturor.

Se forță să deschidă ochii. Abbie era ingenuncheată lângă el, cu fruntea atât de încrețită de îngrijorare încât ar fi putut planta semințe în cutele formate de pielea ei. Își trecu degetele prin părul lui, dându-i-l la o parte de pe față cu o blândețe cum nu mai cunoscuse vreodată.

– Spatele ți-e ars, iar umerii plini de bășici. Ce-a fost în capul tău ieri?

– Se vede treaba că nimic. Ea începu să-și muște buza de jos. Nu-ți mai face atâtea griji, Abbie. Sunt sigur că arată mai rău decât e în realitate. O privi băgând mâna în buzunar și scoțând ceva verde. Ce-i aia?

Ea se aplecă ușor în față, rulând în palmă o bucată din ceea ce scosese.

– E tulpina unei plante.

Grayson își spuse că lujerul gros arăta mai degrabă ca o creangă. Storcându-l, Abbie își puse pe deget câteva picături de zeamă, după care i-l băgă sub nas.

– Nu știu ce e, dar mama m-a învățat să-l folosesc pe arsuri. O să calmeze usturimea. Privirea îi alunecă spre spatele lui. Dar mă tem că n-am nici pe departe de-ajuns.

El se gândi să-i spună să nu se obosească, însă presupunea că exista o singură cale de a-i aplica drăcovenia respectivă pe spate și pe umeri. Nu era sigur că putea îndura durerea pe care risca să i-o provoace atingerea ei, însă nici nu voia să se lipsească de atingerea ei. Închise ochii.

– Doar fă ce poți.

Abbie se uită la spatele lui. Își întinsese brațele de-o parte și de cealaltă a trunchiului, îndoindu-și coatele și strecurându-și mâinile sub obraz, expunându-și astfel spatele lat în întreaga sa splendoare. Părea să se simtă complet în largul lui pe jumătate gol. Fără îndoială, nenumărate femei își plimbaseră mâinile pe spatele lui. Doar că nu se așteptase să ajungă vreodată și ea să se numere printre ele.

Înghițind un nod, își șterse palmele asudate pe șorț. Apoi luă unul dintre lujerii pe care îi rupsesese și îl stoarse de zeamă, trasând o mică dungă șerpuitoare de-a curmezișul spatelui lui. Un spate mult mai lat decât i se păruse inițial. Se întrebă dacă munca pe ogoare îl făcuse să devină mai solid. Își înmuie cu delicatețe degetele în unguentul natural și începu să i-l întindă blând pe spate, simțind fierbințeala ce radia dinspre pielea lui. Fu surprinsă când el nu scoase nici un sunet, în ciuda agoniei prin care știa fără îndoială că trecea. Se arsese pe mâini de mult prea multe ori în timp ce gătea ca să nu știe cât de dureroase puteau fi bășicile.

– Cum e? vru ea să știe.

– Dumnezeiesc, murmură el.

Abbie stoarse zeama dintr-un alt lujer și continuă procedura.

– Ai dormit cât de puțin azi-noapte?

– Nu.

– De ce n-ai venit după mine?

– Nu-mi închipuiam că ai fi avut cu ce să mă ajuți. Spune-mi cum e cu perioada de repaus. Vecinii tăi vor veni și azi?

– Nu. Nu vor mai veni până nu le dau eu de veste că bumbacul e gata de cules. Vor fi ocupați cu pregătirile pentru iarnă.

– Cum e iarna aici?

Ea mai stoarse puțin balsam.

– Sunt și zile mai reci. Dar e calduț în cea mai mare parte a timpului.

– Ninge?

– De regulă, nu, deși am văzut zăpadă o dată sau de două ori. Dar nu durează mult.

– Știu că ești născută în Texas. Chiar... în locul acesta?

Vocea lui părea somnoroasă, ceea ce o făcu să zâmbească.

– În apropiere. James locuiește acum în casa în care ne-am născut toți.

– Mi-a zis că ați fost unsprezece frați – unde sunt restul?

– Sunt morți. Difteria a făcut ravagii pe-aici la un an după ce m-am măritat cu John. I-a răpus pe toți. Presupun că m-ar fi răpus și pe mine dacă n-aș fi fost cu John.

– Deci tot te-ai ales cu ceva bun din acea căsătorie.

– Cu asta și cu cei trei micuți ai mei. N-aș vrea să-ți faci o părere proastă despre John. N-a fost un soț rău.

Grayson deschise ochii, fixând-o cu o privire pătrunzătoare.

- Dar nici unul bun.

- S-a mai întâmplat să fie și bun.

- Dă-mi un exemplu, unul singur.

Ea ridică bărbia cu un aer sfidător.

- Când s-a născut Johnny, mi-a adus ditamai buchetul de flori de câmp.

Gemând, Grayson se chinui să se ridice în capul oaselor. Îi prinse obrazul în palmă.

- Dacă ai fi a mea, ți-aș aduce un buchet de flori în fiecare zi.

Smucindu-se în spate, Abbie pufni disprețuitor.

- Ușor de zis - probabil și ușor de făcut - când nu ești nevoit să-ți bați capul ce-o să mânânci sau cu ce-o să te-mbraci. Tu nu faci aici decât să te joci de-a băiatul de treabă. Munca pe ogoare e un joc pentru tine și prietenii tăi, dar pentru noi e viața noastră. Dacă nu lucrezi pământul, nu ți se face recolta și stai și rabzi de foame. Tu ai răbdat vreodată de foame, domnule Rhodes?

- Nu.

Avu bunul-simț să pară ușor rușinat, ceea ce ar fi trebuit să-i mai potolească mânia, însă nu făcu decât să i-o întetească.

- Ei bine, eu da. Am răbdat de foame în asemenea hal încât mă rodea stomacul. Până să mă căsătoresc cu John, am avut o singură rochie, care se schimba când Elizabeth nu mai încăpea în a ei și mi-o dădea mie. Îi indesa în mâini restul de lujeri. Așa că nu încerca să te joci cu mine folosind cuvinte sofisticate și promisiuni goale. N-ai să stai mult pe-aici, domnule Rhodes, așa că nu te prefacă.

Traversă în grabă podul și cobori pe scară înainte ca Grayson să vadă lacrimile ce îi inundaseră ochii - înainte să-și dea seama că o parte din ea și-ar fi dorit să poată rămâne acolo pentru totdeauna.

Capitolul 9

Grayson o găsi pe Abbie în grădina familiei, smulgând morcovi din pământ și aruncându-i într-un coș de răchită aflat nu departe. Își spuse că probabil ar fi preferat ca în locul morcovilor să-i fi putut smulge lui capul.

Cât era de ciudat că ea crescuse înconjurată de afecțiune, dar fără mâncare, în timp ce el avusese mereu stomacul plin, însă nu cunoscuse nici urmă de afecțiune. Ar fi făcut schimb cu ea fără cea mai mică ezitare, iar ea probabil că ar fi făcut la fel. Situația altuia părea întotdeauna mai roz până ajungeai să o trăiești efectiv.

– Abbie?

Ea se răsuci fulgerător pe călcăie. Fața îi era mânjită cu pământ unde încercase să-și șteargă lacrimile. Grayson își simți stomacul strângându-i-se în noduri; știa că el îi provocase acele lacrimi. Privire ei alunecă spre buchetul încropit cu stângăcie din flori de câmp pe care Grayson i-l întinse șovăitor.

– De ce faci asta? întrebă ea încet.

– Când eram copil, credeam că moștenitorul ducelui era cel mai norocos copil din câți cunoscusem vreodată, nu fiindcă avea să moștenească averea ducelui și titlul lui și respectul aferent, ci fiindcă, într-o bună zi, am văzut-o pe soția ducelui îmbrățișându-l. Mi-am spus că nimic nu putea fi mai minunat pe lume decât să fii iubit atât de mult. Am cunoscut femei căsătorite care nu-și iubeau soții. Mă poșteau în patul lor fără a le păsa câtuși de puțin dacă soții lor le descopereau infidelitatea. Eu acceptam bucuros ceea ce mi se oferea, perfect conștient că nu avea să dureze. Femeile acestea se bucurau de bogății și privilegii, dar nici una dintre ele nu-i arăta propriului soț, viu fiind, nici jumătate din devotamentul pe care i-l arăți tu soțului tău mort. Am făcut greșeala de a te confunda cu ele. Iar pentru asta îmi cer cu umilință iertare.

Ea clătină din cap.

– Uite, iar mă faci să mă înmoi ca laptele bătut...

– Ești mai fină decât smântâna pentru frișcă, Abbie. Să nu-ți închipui niciodată că n-ar fi așa.

Ea roși.

– Chiar de-ar fi așa, tot într-o carafă ciobită mă aflu.

Grayson aruncă o privire în jurul lui și îi observă pe cei trei copii care așteptau nu departe, urmărind scena cu ochi mari și rotunzi.

– Nu, scumpo, te afli într-un vas din cel mai fin porțelan. Îi întinse buchetul. Ai dreptate. Nu voi sta pe aici prea mult, dar atât cât stau m-aș bucura să-mi acorzi prietenia ta.

O văzu șovăind doar preț de o fracțiune de secundă înainte de a se întinde după flori, degetele lor atingându-se pentru o clipă înainte ca buchetul să rămână în mâna ei. Abbie roși profund, ferindu-și privirea, iar Grayson avu impresia că poate, fără să știe, își pusese și inima în mâinile ei.

– Ce Dumnezeu căutăm? întrebă Kit.

– Nu sunt sigur, răspunse Grayson, ghidându-și calul prin pădure. Dar am să-mi dau seama când o să-l văd.

– Credeam că mergem în oraș, la tavernă, spuse Harry.

– Vom ajunge și acolo, îl asigură Grayson, imediat după ce voi fi găsit ce caut.

– Ne poți da un indiciu? îi ceru Kit. Poate așa îl vom găsi mai repede.

Grayson își frecționează furios umerii. Pielea începuse să i se jupoaie în bucăți mari și îi provoca mâncărimi teribile.

– Vreau un loc unde să pot organiza un turnir.

– Un turnir? întrebă Kit. Ce naiba bălmăjești acolo?

Grayson își struni calul și se întoarse spre prietenii lui.

– Le citesc copiilor povestea lui Ivanhoe. Unele lucruri pur și simplu se cer ilustrate.

– Și unde crezi că ai să-ți găsești cavaleri? întrebă Kit.

– În principiu, mă aștept ca rolul cavalerilor să fie jucat de băieții mai mari, deși vor avea nevoie de modele de la care să învețe.

Kit își îngustă ochii.

– E vreun motiv pentru care te uiți la mine când spui asta?

Grayson zâmbi.

– Mă gândeam că am putea fiecare dintre noi să preluăm câte o echipă.

- Am impresia că soarele nu ți-a prăjit doar umerii, ci și creierul, spuse Harry.

- Vreau motivul adevărat, îi ceru Kit.

Grayson închise strâns ochii. Îl înfuria tendința lui Kit de a nu lua niciodată nimic de bun. Deschise ochii și îi aruncă o privire mânioasă prietenului său.

- Acum câteva zile, când am sugerat să ne rezervăm o zi doar pentru jocuri, Abbie a muncit la fel de asiduu ca în oricare altă zi. Vreau să-i ofer o zi în care să nu aibă nimic de făcut. Vreau s-o țin departe de casă, pentru a nu fi tentată să muncească. Vreau.... vreau doar să-i ofer ceva ce nu i-a mai oferit nimeni altcineva.

- Ai de gând să rămâi, spuse Kit pe un ton fără urmă de îndoială, o afirmație clară.

Grayson își feri privirea. Cum era posibil să se îndrăgostească de o femeie cu care nici măcar nu se culcase încă?

- Nu știu. Se uită din nou la Kit. Știu doar că vreau să-și amintească de noi. Vreau să lăsăm ceva în urma noastră.

- Nu ajunge că ne lăsăm sudoarea și sângele pe ogoarele lor? întrebă Harry.

Grayson clătină din cap.

- Mie nu-mi ajunge.

Kit dădu din cap.

- Știu eu un loc.

- De ce nu ne-ai zis mai devreme? vru Harry să știe.

- Fiindcă Gray nu ne-a spus ce căutăm. Kit își întoarse calul. Hai-deți! Urmați-mă!

Grayson dădu pinteni calului. Știa că Harry avea să bombănească, iar Kit avea să-și dea ochii peste cap, însă în cele din urmă aveau să-i facă pe plac.

Perioada de repaus era favorita lui Abbie. Deși era conștientă că din bumbac își câștigau existența, îi plăcea să știe că restul lucrurilor pe care le făcea aveau un efect direct asupra copiilor ei. Pregătea alimente ce aveau să le ajungă toată iarna și o parte din primăvară. Avea ceva mai mult timp să coasă și chiar și momente când putea să stea pur și simplu să-și privească micuții.

Știa că Grayson nu înțelesese cât de mult se bucurase de ziua în care se jucaseră cu toții. Pentru el relaxarea însemna să nu facă

nimic – pentru ea însemna să-și ocupe timpul cu activități care îi făceau plăcere.

În ultimele câteva zile își formaseră o rutină. Dimineața devreme se plimbau pe ogoare, savurând în tăcere camaraderia dintre ei, și inspectau culturile. Grayson era fascinat de capsulele de bumbac. Abbie de-abia aștepta dimineața în care prima dintre ele avea să se deschidă, nerăbdătoare să împărtășească momentul cu el.

Uneori mâinile li se atingeau accidental, iar el o privea ca și cum și-ar fi dorit mai mult.

Grayson nu mai dădea glas remarcilor care altădată o făcuseră să se simtă stânjenită și, Dumnezeuule îndurător, începea să i se facă dor de acele glume nevinovate, de felul în care îi scliffeau ochii înainte de-a spune ceva obraznic – ca atunci când pomenise că-i plăcea să lingă laptele bătut.

Îndeplinea fără să crâcnească sarcinile pe care i le dădea ea, iar la sfârșitul după-amiezii mergea întotdeauna să călărească însoțit de prietenii lui. Începuse să-i ia și pe băieții ei cu el. Abbie nu se putea hotărî dacă să se bucure că aveau un bărbat care să le influențeze educația sau să-și dorească să nu fi plecat niciodată de lângă fustele ei. În special Micah. Însă ochii lui violeti, căscându-se mari din spațele ochelarilor, nu fuseseră niciodată mai radioși.

O parte din ea se temea de durerea pe care avea să le-o provoace copiilor plecarea lui Grayson, însă durerea făcea parte din viață – la fel și despărțirile.

Măcar de ar fi avut ocazia să-și ia rămas-bun de la John – poate că atunci s-ar fi simțit mai liberă să privească spre viitor.

Stând pe prispa din față, îl văzu pe Grayson apărând călare alături de fiii ei, venind dinspre vest. Spre deosebire de alte comunități, ei aveau o mulțime de cai excelenți. Bărbații din părțile acelea hotărâseră că-și puteau servi mai bine patria ca unitate de infanterie, prin urmare nu-și luaseră caii cu ei când plecaseră la război. Abbie auzise despre o altă comunitate ai cărei bărbați plecaseră călare, însă trimisese caii înapoi în mai puțin de o lună. S-ar fi așteptat ca animalele să le facă drumul mai puțin anevoios. Însă știa atât de puține despre război – sau despre bărbați.

Cu fiecare zi ce trecea, Grayson semăna tot mai puțin cu gentlemanul înțepat care pusese piciorul pe pământurile ei cu săptămâni bune în urmă, dar nici nu avea să arate vreodată ca un bărbat format

de înfruntarea cu pământul – căci rafinamentul lui nobil se făcea oricum simțit.

Grayson și băieții își struniră caii și se opriră. El descălecă și îi întinse un buchet de flori de câmp.

– Pentru doamna mea.

Abbie simți roșeața strecurându-i-se în obraji când luă florile. Deși era un gest pe care Grayson îl făcea zilnic, aparent ea nu reușea să se obișnuiască.

– E totuși bine, mă gândesc, că vei pleca înainte să dispară florile.

– De ce-ar fi bine? întrebă el încet.

– Am ajuns să mă aștept la flori, iar dacă tu ai fi aici, iar ele nu... m-aș simți dezamăgită că n-ai putut să-mi aduci flori.

Își aținti privirea asupra petalelor delicate, sperând că explicația ei nu i se părea și lui la fel de stupidă cum i se părea ei.

El își strecură degetele sub bărbia ei și îi ridică fața spre el. Ochii îi deveniră calzi, iar Abbie își spuse că avea să se gândească la el de fiecare dată când privea cerul albastru al zorilor.

– Dacă n-ar mai fi flori, aș găsi altceva la fel de valoros să-ți aduc.

Plecându-și fruntea, își atinse buzele de ale ei, atât de scurt și de delicat încât Abbie fu nedumerită dacă gestul ar fi putut fi numit sărut. Însă inima îi bubuia atât de violent că nu credea că ar fi putut fi nimic altceva.

Grayson se dădu în spate ca și cum ar fi încercat și el să priceapă ce făcuse.

– Trebuie să le pun în apă, spuse Abbie, întrebându-se de ce i se tăiase răsuflarea.

Se grăbi să se retragă în casă, dorindu-și să fi avut o vază de cristal în care să le pună, în locul borcanului de conserve ciobit pe care-l folosea. Scoase plantele pe jumătate ofilite pe care Grayson i le adusese cu o zi în urmă și le puse pe cele proaspete în borcan. Rupse florile uscate și, traversând încăperea, se duse la masa de scris pe care John o utilizase la planificarea culturilor. Scoase Biblia familiei, o deschise și strecură florile între paginile volumului masiv înainte de a-l închide la loc.

Era o prostie să le păstreze, însă își dorea ca, după plecarea lui, acele flori să-i amintească de Grayson de fiecare dată când citea Biblia.

De parcă ar fi avut nevoie de ceva care să-i amintească de el.

– Mami, uite! o strigă Johnny. Am să fiu cavaler!

Abbie veni până la marginea prispei și își încolăci degetele în jurul stâlpului. Micah și Lydia se așezară pe trepte lângă ea. Johnny stătea cu o față serioasă în șaua unui jughan cafeniu.

Privirea ei se desprinsese de băiat și alunecă spre bărbatul care călărea un armăsar murg. Pălăria ponosită i se lăfăia pe cap cu un aer trufaș în timp ce vorbea cu fiul ei. Arată spre cei trei țărui pe care îi înfipsea mai devreme în pământ de-a lungul drumului ce pleca de la fermă. Țăruii erau așezați la distanțe egale, iar de pe fiecare atârna câte un cerc de fier.

Își încolăci brațele în jurul stâlpului, cum nu și le încolăcise niciodată în jurul unui bărbat, cum tânjea adesea în ultima vreme să și le încolăcească în jurul lui Grayson. Era înzestrat cu o soliditate pe care nu i-o remarcase prima dată când dăduse ochii cu el. Bombănea mereu că era nevoit să se trezească nefiresc de devreme – însă venea mereu cu ea pe ogoare înainte de prima geană de lumină. Abbie aștepta cu nerăbdare acele momente de liniște, îi savura prezența. N-ar fi știut să își explice sentimentele – pur și simplu existau. Erau sentimente pe care nu le mai cunoscuse vreodată, și o înspăimântau la fel de tare cum o încântau, stârnindu-i totodată o durere surdă de fiecare dată când se gândea la plecarea lui Grayson.

Și avea să plece. Era convinsă de acest lucru. Căci nu era aici nimic care să convingă un bărbat ca el să rămână.

Îl privi pe Grayson ridicând lancea improvizată. Johnny dădu din cap, ascultând concentrat. Grayson se îndepărtă puțin de calul lui Johnny, se aplecă peste grumazul propriului animal și, cu o mână pe frâie și cealaltă pe lance, porni în galop.

Abbie nu îndrăzni să răsufle, aerul strângându-i-se în plămâni. Nu știa un singur bărbat în orașelul vecin care să nu fie capabil să călărească la fel de rapid ca Grayson, însă Doamne, Dumnezeu, nici unul nu era nici pe departe la fel de grațios. Grayson strecură lancea printr-un cerc de fier, înșfăcându-l de pe țărui. Abbie fu străbătută de un fior de entuziasm și chiar dacă lancea nu reuși decât să izbească stângaci cel de-al doilea cerc, întâmplarea nu-i știrbi cu nimic din plăcerea de a-l privi pe Grayson galopând pe drum. Acesta înșfăcă al treilea cerc și întoarse calul, revenind în galop spre casă.

Zâmbind larg, își struni calul și se opri.

– Ce părere ai?

– Nu mă așteptam să călărești atât de bine, îi mărturisi ea, zâmbindu-i la rândul ei.

El izbucni în râs.

- Dumnezeuule, Abbie. Am uneori impresia că îți închipui că în Anglia n-am făcut nimic altceva decât să mă lăfăi în pat și să beau vin toată ziua.

- Unde ai învățat să călărești?

- Vânătoarea de vulpi se poate dovedi o activitate destul de solicitantă. Trebuie să înveți să te miști în armonie cu animalul pe care-l călărești. Scoase cele două cercuri de fier de pe lance. Micah, vrei să mă ajuti să le punem la loc ca să poată și Johnny să încerce o dată?

Micah țâșni în picioare de pe prispă. Grayson îi înmână lancia lui Johnny înainte de a-l ridica pe Micah în șa. Apoi dădu pînteni calului și porni din nou spre țărugi.

- Zău că-mi place de el, mami, spuse Johnny.

- Nu va rămâne, replică ea, amintindu-și și ei înseși.

- Poate că ar face-o dacă l-ai ruga tu.

- Femeile nu roagă bărbații să rămână.

- Cum așa?

- Pur și simplu nu se face.

Îl privi pe Micah întinzându-se s-agațe un cerc. Îi auzi râsul grav și gutural și se întrebă ce anume îi spusese Grayson.

- Zău că acum râdem mult mai mult, spuse Johnny.

Abbie încuviință din cap, hotărând că avea să găsească o cale de a păstra acea veselie chiar dacă nu-l putea păstra și pe bărbatul care o stârnise. Grayson îl aduse pe Micah înapoi pe prispă și-l puse jos înainte de a-și îndrepta atenția spre Johnny.

- Ești gata, băiete?

Johnny încuviință cu atâta entuziasm încât Abbie fu surprinsă că nu-i zbură capul de pe umeri. Nu ținea minte să-și mai fi văzut vreodată copiii atât de dornici să facă ceva.

- Ar fi bine să ții lancia cât mai aproape de corp, îi explică Grayson. Și stai cu ochii pe cercurile de fier.

- Putem să punem mai multe cercuri? vru Johnny să știe.

- Hai să învățăm să ne descurcăm mai întâi cu astea, apoi vom vedea dacă va fi cazul de adăugat cercuri pentru turnir.

Abbie își încreți fruntea.

- Ce turnir?

Grayson își dresă vocea.

- Mă gândeam că, înainte să începem să culegem bumbacul, ne-am putea permite o zi de sărbătoare. Un picnic. Câteva jocuri.

Un turnir. Am găsit un petic de pământ fermecător care ni s-ar potrivi de minune.

– Doar noi?

– Eu așa mă gândeam.

– Nu crezi că ar fi mai distractiv dacă am invita întreaga comunitate?

– Nu și dacă se lasă din nou cu separarea bărbaților de femei pe la mijlocul după-amiezii.

Abbie râse.

– Încă te sâcăie ce s-a întâmplat în după-amiaza când ne-am dus să înotăm.

– Nu mă sâcăie. Pur și simplu aş prefera să nu ratez nici un moment în care s-ar putea să te simți bine cu adevărat. Rareori văd o sclipire în ochii tăi și nu pot colecționa amintiri dacă sunt condamnat să-mi petrec după-amiaza în compania bărbaților.

Fericirea era ceva trecător. Abbie știa acest lucru, dar tot nu-și putea aminti în ruptul capului când mai cunoscuse o asemenea bucurie.

– Eu cred că ar fi mai distractiv dacă ar fi invitată toată lumea.

I se păru că vede o umbră de dezamăgire apărând pentru o clipă în ochii lui înainte de a încuviința scurt din cap.

– Prea bine. N-ai decât să inviți tot statul, dar nu vreau să muncești să-i hrănești pe toți.

– Îți promit că voi munci doar cât să te hrănesc pe tine și pe copii. Cuvintele ei nu părură să-l împace, așa că adăugă: Dacă-i invităm pe toți, putem avea și muzică.

Ochii lui se luminară.

– Muzică? De unde Dumnezeu ai putea face rost de o orchestră?

– Unii dintre bărbați cântă la vioară, alții la muzicuță...

– Viori și muzicuțe. Presupun că în situația noastră nu ne putem permite luxul de a face mofturi.

– Ne descurcăm cu ce avem. Nu are nici un rost să-ți dorești ceva ce nu vei putea avea niciodată.

– Nu sunt de acord, Abbie. Cred că dorințele nebunești ale oamenilor au stat în spatele unora dintre cele mai mărețe realizări din lume. Cu multă vreme în urmă, oamenii păseau până la marginea uscatului și se zgâiau pierduți la ocean. Cum ar fi fost dacă nu și-ar fi dorit nimeni să-l traverseze?

– Dorințele stârnesc frustrare.

– De asta nu visezi, Abbie? o întrebă el încet.

Ea simți privirile copiilor ei ațintite asupra ei și se întrebă cum oare reușise conversația aceea s-o ia într-o direcție atât de neașteptată.

– Ba visez, insistă ea.

– La ce visezi?

– Visez ca micuții mei să nu rabde niciodată de foame.

– Și pentru tine însăși ce visezi?

Ea își scotoci mintea după un răspuns, dorindu-și cu disperare să găsească ceva. Însă nu găsi decât dorințe fără noimă.

Grayson se aplecă spre ea, iar Abbie îi susținu privirea.

– Nu-ți face griji, scumpo. Am să te învăț eu cum să visezi pentru tine însăși. Fiind un bărbat atât de egoist, sunt expert la asta.

Îi simți răsufierea poticnindu-se. Nu era sigură ce anume îi topea inima mai mult – când îi spunea Abbie sau când îi spunea scumpo. Întorcându-și calul, porni spre Johnny. Îi mai dădu fiului ei câteva instrucțiuni, iar ea se întrebă de ce se considera un om egoist. Le oferea mult mai mult și ei și copiilor decât părea să primească în schimb.

Îl văzu pe Johnny încuviințând scurt din cap înainte de a da pînă calului și de a porni în galop. Lydia sări în picioare.

– Gonește, Johnny!

Abbie își simți inima strângându-se când lancea nu reuși să înșface primul cerc de fier. Se strâmbă când lancea îl rată și pe cel de-al doilea, iar pe-al treilea îl doborî la pămînt. Johnny descălecă, luă cercul căzut, încălecă din nou și-l puse la loc, după care se întoarse la ei.

– Am să încerc din nou, spuse.

Avu nevoie de trei încercări până să înșface un cerc cu lancea. Se întoarse radiind de bucurie, iar Abbie își simți inima crescându-i în piept.

– Bravo, băiete! îi spuse Grayson. Mai ai de exersat puțin și ai să reușești să le înșfaci pe toate.

– Crezi că mi-ar trebui o armură pentru turnir? întrebă Johnny.

– Ți-ar îngreuna prea mult mișcările, răspunse Grayson. Eventual ar putea mama ta să-ți coasă o tunică.

Johnny își încreți fruntea.

– Ce-i aia tunică?

– E o haină deschisă pe laterale, pe care o îmbraci trăgându-ți-o peste cap. Va trebui să-ți creezi un blazon.

– Putem face asta azi după cină. Johnny se întoarse. Poți să-mi faci una, mami?

– Am să fac câte una pentru fiecare. Se uită la Micah. Acesta era așezat pe treptele prispei, sprijinindu-și coatele pe genunchi și bărbia în palme, și arăta ca un câțeluș care tocmai încasase un șut. Ai vrea să ai o tunică, Micah?

Copilul își răsfrânse buza de jos și clătină din cap.

– Ești gata să-ți încerci mâna cu cercurile de fier? îl întreabă Grayson.

Micah își smuci capul în spate.

– Nu-s destul de mare.

– Ești destul de mare să mă ajuți pe mine. Se întinse după Micah. Haide, băiete.

Micah sări în picioare și luă mâna lui Grayson. Acesta îl ridică în șa. Luă lancea de la Johnny și îi dădu cercul.

– Pune-l la loc.

Cât timp Johnny făcu ceea ce i se ceruse, Grayson îi spuse ceva încet lui Micah. Abbie văzu ochii fiului ei căscându-se larg și scântind ca o stea nou apărută pe cerul nopții. Degetele lui minuscule se închiseră în jurul lăncii ținute temeinic de Grayson.

– Atenție! Du-te! țipă Micah, iar calul pe care se aflau el și Grayson porni într-un galop lejer pe drum.

Abbie îi încurajă să continue când înșfăcă primul cerc. Aplaudă când îl înșfăcă și pe cel de-al doilea. Sări în sus de încântare când îl înșfăcă și pe cel de-al treilea. Nici că și-ar fi putut închipui expresie mai triumfătoare pe chipul vreunui cavaler decât cea pe care o avea Micah în momentul în care Grayson opri calul lângă prispă și îl ajută să coboare din șa.

– Trebuie s-o sărut pe regina turnirului! strigă Micah și își petrecu brațele în jurul picioarelor lui Abbie.

Ea îl ridică în brațe, iar copilul o sărută umed și zgomotos pe obraz.

Abbie își mută privirea dincolo de Micah, studiindu-l pe Grayson. Căldura din ochii lui se dovedi la fel de potentă ca o atingere, la fel de devastatoare ca un sărut.

Abbie îngenunche la marginea ogorului și prinse blând în palmă capsula deschisă. Ogoarele erau deja presărate ici-colo cu pete de alb.

Auzi pașii lui fini și, cu coada ochiului, îl văzu pe Grayson lăsându-se pe vine lângă ea.

– Deci așa arată bumbacul, spuse el încet.

Ea încuviință din cap.

– Când se deschide singură, capsula dă la iveală cinci mănunchiuri de bumbac.

Își îndoi degetele mâinii libere, aliniindu-le cu cele cinci mănunchiuri.

– Incredibil.

– Perfecțiunea naturii îți permite să-ți strecuri degetele între bumbac și spini și să smulgi tot bumbacul dintr-o singură mișcare.

Îi demonstrează, mândră de ea când reuși să culeagă bumbacul rapid și fără a se zgâria. Se întoarse ușor să-i ofere bumbacul lui Grayson, însă descoperi că acesta nu era câtuși de puțin interesat de bumbac, ocupat s-o studieze cu o intensitate ce îi făcu inima să bată violent.

– Vom începe culesul în curând, muncind de la prima până la ultima geană de lumină.

– Atunci probabil ar fi bine să ne organizăm picnicul mâine sau poimâine, spuse el.

– Bag seama că poimâine ar fi mai bine. Așa voi avea timp să pregătesc un picnic adevărat.

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet.

– Și cum anume e un picnic adevărat, fi bună și spune-mi?

– Am în minte o surpriză sau două. Bag seama că va trebui s-aștepți să vezi.

– Bag seama c-am să fac întocmai.

Ea scoase un chicot mărunț de râs, apoi își trânti o mână peste gură.

– Care-i problema, doamnă?

Ea lăsă jos mâna și ridică bărbia.

– Îți bați joc de cum vorbim.

Zâmbetul lui păli.

– Nu, Abbie. Doar că mi-aș dori să nu-ți par chiar atât de străin.

Îi prinse obrazul în căușul palmei și se aplecă spre ea.

Inima ei se zbătea atât de violent încât era convinsă că Grayson i-o simțea pulsându-i în carne, vibrându-i până în vârfurile degetelor. Albastrul ochilor lui se întunecă, asemenea cerului înainte de furtună. Buzele lui le atinseră pe ale ei, iar ea își aminti cum văzuse o dată fulgerul izbind pământul.

Brațul lui liber se încolăci în jurul taliei ei și-o trase cu forță spre el, ajungând amândoi în genunchi în țărâna neagră și roditoare. Dându-se ușor înapoi, își trecu degetul mare peste buzele ei umflate, încă zvâcnind de pasiunea sărutului lui.

Părea cel mai potrivit loc din lume pentru a sădi iubirea.

De lângă zidul lateral al casei, Abbie aruncă o privire furișă pe după colț pentru a-l urmări pe Grayson bărbierindu-se. Arsurile de pe umeri i se vindecaseră, lăsând în urma lor doar câțiva pistrui. Părea ceva mai solid acum, cu mușchii mai bine conturați – sculptați de munca pe ogoare și de tăiatul lemnului pentru ea, cel mai probabil.

Grayson ridică bărbia și își trecu briciul peste gât, hârșăitul lamei răsunând cu ecou în liniștea deplină.

– Poți să ieși din ascunzătoare, Abbie, spuse el fără a-și desprinde privirea din oglinda mică.

Simțindu-se ca un copil prins șterpelind biscuiți din cutie, Abbie tresări, strângând mai tare la piept ceea ce îi adusese.

– Nu voiam să te sperii și să te fac să te tai.

Rânjind, Grayson întoarse puțin capul.

– Și eu care credeam că poate pur și simplu savurai priveriștea.

Abbie își simți chipul inundat de fierbințeală.

– Gândurile tale sunt teribil de obraznice.

Rânjetul lui se lăți.

– Teribil.

Ea înclină ușor capul într-o parte, studiindu-l.

– Spatele tău pare mai bronzat. Ai umblat fără cămașă?

– Câteva minute în fiecare zi. N-am chef să las soarele să mă ia din nou pe nepregătite.

Însă pe ea în mod cert o luase pe nepregătite. Găsea nuanța bronzată a pielii lui incredibil de... atrăgătoare, ceea ce era ultimul lucru pe care ar fi vrut să i-l dezvăluie.

– Copiii sunt grozav de entuziasmați de picnic.

Zâmbetul lui deveni mai cald.

– Mă bucur.

– Le-am terminat tunicile azi-noapte.

– Minunat! Acum se pot preface că sunt cavaleri adevărați.

– Și tu te prefăceai că erai cavaler în copilărie?

– Mă prefăceam – dar nu că eram cavaler.

– Dar ce anume îți doreai să fii?

- Iubit.

Abbie avu impresia că cineva tocmai își încleștase pumnul în jurul inimii ei. Grayson se întoarse din nou spre oglindă și începu să-și radă ce-i mai rămăsese din mustață.

- Uită că am spus asta, îi ceru el calm, cu privirea ațintită asupra imaginii din oglindă.

Însă cum ar fi putut să uite când ochii lui îi dezvăluiseră acel răspuns cu mult înainte să fi rostit cuvântul?

- Sunt sigură că tatăl tău te iubește.

Mâna lui încremeni, briciul oprindu-i-se sub bărbie.

- Da, presupun că da. În felul lui. Mi-a oferit o rentă generoasă, o educație excepțională... Își lăsa privirea să alunece spre ea. Și o călătorie în iad.

- Cele mai aprige flăcări călesc cele mai tari metale.

El arcui o sprânceană.

- Chiar așa?

Abbie așa credea, însă nu era cu totul convinsă, așa că se mulțumi să ridice bărbia cu un aer sfidător.

- Când fierarul vrea să remodeleze cu totul o bucată de fier, o aruncă în cele mai aprige flăcări.

- Tatăl meu nu e fierar.

- Dar aveai nevoie să fii remodelat.

Hohotul de râs izbucni din adâncul pieptului lui, iar lui Abbie îi veni să cânte de bucurie.

- Da, presupun că aveam nevoie să fiu remodelat cât de cât.

- Iar azi te vei bucura de câteva lucruri care să-ți amintească de Anglia.

Luând un prosop, Grayson își șterse restul clăbucilor de pe față.

- Asta așa e.

Abbie se apropie un pas.

- Ți-am... ți-am făcut ceva.

Grayson întoarse ușor capul și se uită la ea ca și cum ar fi vorbit în spaniolă. Puse prosopul deoparte. Pașii lui răsunară pe prispă aproape la fel de asurzitor ca bubuitul inimii ei. Luă darul ei și îl despături, răsucindu-l și întorcându-l când pe-o parte, când pe alta, studiindu-l din toate unghiurile.

Lumina soarelui ce abia răsărise părea să scoată în evidență fiecare defect și fiecare cusătură imperfectă.

– E o cămașă, spuse ea, dorindu-și acum să n-o fi cusut. În comparație cu bluza de pânză pe care o purtase în ziua când sosise acolo, arăta mai degrabă ca un sac bun de păstrat cartofii. Ceva ce să porți pe ogoare...

Privirea lui se aținti în ochii ei.

– În ruptul capului n-aș purta-o pe ogoare. Se aplecă spre ea, iar Abbie ar fi fost gata să pună rămășag că voia să o sărute, însă el se mulțumi să o dezmierde cu un deget pe obraz. Nimeni nu mi-a mai dăruit niciodată nimic. Îmi va face mare plăcere s-o port azi. Mulțumesc.

Făcând un pas în spate, Abbie își șterse palmele pe șorț.

– Ar fi bine să termin de pregătit mâncarea.

– Mă duc după căruță.

Abbie îl văzu privind-o și, brusc, nu mai știu ce intenționase să facă. Grayson coborî de pe prispă, iar ea se întrebă dacă remarcase vreodată ce picioare lungi avea. Avu nevoie de doar doi pași pentru a ajunge la ea, o singură mișcare pentru a-i prinde obrazul în căușul palmei și un singur gest fulgerător pentru a-și apăsa buzele peste ale ei. Ea se lipi de el ca și cum ar fi fost o salcie bătută de vânt. Buzele lui urcară mângâietor pe obrazul ei, oprindu-se în dreptul urechii.

– Să-ți fie clar, Abbie. Azi ești doamna mea.

Ea se retrase, iar chipul îi fu inundat de-o roșeață fierbinte.

– Eu n-am habar de jocuri și flirt...

– Nu e nici un joc la mijloc. Azi încercă doar să te bucuri de compania mea la fel de mult cum mă bucur eu de a ta.

Ea încuviință și se îndepărtă în grabă, chinuită de gândul rușinos că, deși adusese pe lume trei copii, nu-și dăruise niciodată inima unui bărbat – dar măcar acum știa de ce. Pentru că era dureros.

Capitolul 10

Grayson opri căruța greoaie. N-ar fi ezitat să-și vândă sufletul pentru o trăsură – și un drum decent – ca s-o poată însoți pe Abbie la festivitățile zilei așa cum merita, nu așa cum era obișnuită.

Purta cămașa pe care i-o cususe ea și își dorea să fi avut și el ceva la fel de valoros ce să-i fi putut dăruia. Abbie purta boneta care îi acoperea de regulă capul când lucra pe ogoare – fără nici o pană, panglică colorată sau fundiță în afară de cea legată sub bărbie, al cărei rol era strict de a n-o lăsa să-i cadă. Rochia îi era atât de spălăcită încât abia se mai întrezărea o umbră a culorilor pe care le avusese cândva. Și totuși, Grayson își spuse că nu fusese niciodată mai frumoasă.

Lydia se mândrea cu o rochie nouă. În spatele căruței, Johnny venea călare pe animalul ce avea să-i servească și la turnir. Micah era cocoțat în spatele fratelui său, cu brațele încolăcite strâns în jurul taliei lui Johnny. Băieții purtau cămăși care semănau cu cea a lui Grayson.

Grayson coborî din căruță și se întinse după Abbie. Ea roși fermecător înainte de a-și pune mâinile pe umerii lui. Mâinile lui îi cuprinsă talia, degetele atingându-i-se, și se întrebă cum era posibil ca o femeie care născuse trei copii să fie atât de subțirică. Ațintindu-și privirea în ochii ei violeti, o coborî încet la pământ. Dumnezeuule cât de mult își dorea s-o sărute.

– Nu-mi place boneta.

Ea duse imediat mâna la borul ce lui îi evoca un cioc de rață.

– Îmi apără fața de soare, ca să nu se tăbăcească.

El miji ochii.

– Ce se poate întâmpla dacă renunți la ea doar pentru o zi?

Fără a mai aștepta răspunsul ei, prinse capetele panglicii spălăcite și desfăcu funda ce îi ținea boneta pe cap. Roșeața ei se intensifică, însă nu schiță nici un gest de a-l opri. Grayson își strecură un deget între panglică și gâtul ei și îi simți pulsul zbătându-se agitat. Era

tentat să își apese buzele pe carnea ei tremurândă. Dezlegă panglica și îi dădu jos boneta.

Abbie se grăbi să își ducă o mână la cap, verificându-și pe pipăite diferite părți ale părului pieptănat în creștet, ca pentru a se asigura că totul era în regulă. O umbră de cochetărie, poate, care îl încântă nespus.

– Cu ce începem? întrebă Johnny.

– Pentru început, o să ne instalăm undeva la umbră, sub un copac, spuse Abbie, îndreptându-se spre spatele căruței pentru a lua o pătură. Haideți. Toată lumea trebuie să dea o mână de ajutor.

Se ocupară de cai, apoi Grayson și Johnny cărară fiecare câte un coș mare până la umbra unui copac impunător pe care Abbie îl descrisese ca fiind „perfect”. Grayson auzi bolborositul unui pârau în apropiere, însă n-avea nici un chef să înoate. Nu-și dorea nimic mai mult decât să-și petreacă ziua în compania lui Abbie.

Întinse pătura la umbra copacului – o pătură de adevărat texan, cum o numea ea –, iar Grayson se întrebă câte dintre peticele de material în formă de romb făcuseră cândva parte din hainele ei.

Pe când terminară pregătirile, constatară că mai sosiseră câteva familii.

– Mami, pot să merg cu băieții să ne jucăm? întrebă Lydia.

– Da, dar rămâneți împreună și stați undeva unde să vă pot vedea.

Ținându-se de mână, copiii se îndepărtară voioși.

Începură să apară și alți oameni, iar Grayson fu nevoit să recunoască, cu jumătate de gură, că Abbie avusese dreptate – atmosfera era într-adevăr mai jovială în compania prietenilor. Nici nu-și dădu-se seama în ce măsură devenise parte din comunitate.

Înainte de a fi venit în Texas, chiar și avându-i pe Kit și pe Harry drept prieteni, nu fusese decât parțial acceptat de societate. La început se întrebase în permanență dacă nu cumva Kit și Harry îl incluseră în cercul lor pur și simplu pentru că prietenia cu el era atât de scandaloaasă.

Își aminti prima dată când Kit îl dusesese în casa Ravenleigh. Contele făcuse o față îngreșoșată când Kit i-l prezentase pe Grayson.

– Ia spune, a cui odraslă ești? întrebuse acesta.

– Nu-i al nimănui, tată, intervenise Kit. E bastard.

Grayson se rugase cu ardoare ca podeaua de piatră a conacului să i se caște sub picioare și să-l înghită cu totul. În schimb, i se deschisese larg portiera trăsurii și se trezise instalat din nou în vehicul, îndreptându-se spre Eton.

Cu privirea ațintită pe geamul trăsurii, fusese smuls din gândurile lui de glasul lui Kit.

– Te-am rănit...

– Știai că nu îmi va permite să rămân.

– Da, după cum știam și că mă va trimite și pe mine înapoi cu tine. Îmi cer iertare că m-am folosit de tine, dar n-aveam nici un chef să-mi petrec vacanța în casa Ravenleigh.

Grayson îi aruncase o privire piezișă lui Kit.

– De ce?

– Pentru că în casa aia nu înseamnă nimic. Tatăl meu nici nu mă vede decât dacă isprăvesc ceva și îi fac probleme. Ridică din umeri. Așa că am decis să-i fac probleme de la bun început și să știu o treabă.

Grayson înțelese atunci că nu doar copiii din flori erau ai nimănui.

– Rhodes! îl strigă cineva, iar Grayson se întoarse și-l văzu pe Andy Turner venind spre el. Era un bărbat brunet, cu ochi negri și piele bronzată. La fel ca mulți alții, se întorsese de la război fără tam-tam. El și Grayson lucraseră pe ogoare împreună, plângându-se când și când de căldură. Te-ar interesa niște potcoave?

– Nu prea cred. Grayson aruncă o privire spre Abbie. Caii tăi n-au nevoie de potcoave, așa-i?

Ea zâmbi larg, formând linii fine la coada ochilor.

– E vorba de jocul potcoave.

– Ah. Crezi că-l pot bate pe Andy aici de față?

– Probabil. Ochii ei sclipiră sfidător. Dar nu cred că mă poți bate pe mine.

El îi întinse brațul.

– Vom vedea, doamna mea.

Ea își strecură brațul pe după al lui, iar el i-l prinse strâns lângă corp. Aproape că-și putea imagina că se plimbau printr-un parc. Frunzele verzi erau năucitor de frumoase pe fundalul cerului albastru. Briza ce sufla constant îi înfiora cămașa largă pe care i-o cususe Abbie, răcorindu-l atât cât putea. Se apropiară de un loc în care

se aflau mai mulți bărbați și din care se auzea un zăngănit constant, amintind de loviturile de baros ale unui fierar.

Grayson privi un bărbat înșfăcând o potcoavă și balansându-și brațul ca un pendul. Aplecându-se ușor, o lansă în aer. Scobitura potcoavei se izbi de un țaruș de metal înfipt în pământ la câțiva metri în față, zăngănind asurzitor înainte de a cădea la pământ cu o bufnitură.

Dând din cap în semn că înțelesese, Grayson spuse:

– Pare destul de ușor. Accept provocarea, Andy. Se aplecă spre Abbie. După care te voi provoca pe tine.

Spre marele lui regret, Abbie se desprinsese de el și se dădu la o parte. Realist vorbind, știa că nu putea juca având-o pe Abbie agățată de brațul lui – însă chiar și așa, ar fi fost dispus să încerce măcar.

Terenul de joc avea mai mulți țaruși pregătiți. Grayson și Andy se duseră la o pereche care era neocupată. Andy îi dădu o potcoavă. Grayson îi testă greutatea. Era uniform distribuită. Părea un obiect prea bine lucrat pentru a fi aruncat așa, în joacă.

– Începe tu, spuse Andy.

Grayson îi aruncă o privire lui Abbie. Ea îi arată mâinile și văzu că avea degetele încrucișate – ca să-i aducă noroc, probabil. Nu că ar fi avut nevoie.

Își trase brațul în spate, apoi îl aduse în față și dădu drumul potcoavei. Aceasta zbură prin aer, trecu de țaruș și ateriză cu o bufnitură la câțiva metri distanță.

Îndreptându-se, Grayson își dresă vocea:

– Greutatea a dus-o ceva mai departe decât anticipasem.

Rânjind larg, Andy luă o potcoavă, miji ochii și o aruncă. Un capăt al potcoavei se agăță cu un zăngănit de țaruș. Andy scuipă un șuvoi de tutun. Grayson remarcase că mulți dintre bărbați aveau acest obicei dezgustător.

– Ai chef să pui rămășag la următoarea aruncare? îl întrebă Andy.

– Ce fel de rămășag?

Andy se uită la Abbie.

– Plătești după numărul de saci strânși?

Ea încuviință din cap.

– John așa făcea. Bag seama că la fel aş face și eu.

Cu o expresie satisfăcută, Andy îi aruncă o privire piezișă lui Grayson.

- Pun rămășag pe un sac plin de bumbac că potcoava mea va ateriza mai aproape decât a ta.

- De acord.

Abbie îl prinse pe Grayson de braț.

- Nu, nu face asta. Nu știi cât e de muncă până să umpli un sac de bumbac.

- Are dreptate, Andy. N-ar fi corect să fii nevoit să sacrifici rodul muncii tale în favoarea mea.

Andy își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

- Nu pentru rodul muncii mele-și face griji, ci pentru al tău. Hai-de, Abbie. De câștigă, el se alege cu sacul meu.

Grayson se simți lovit în orgoliu când văzu privirea pe care i-o aruncă Abbie lui Andy – era convinsă că Grayson n-avea nici cea mai mică șansă să câștige. Grayson porni hotărât spre țărșul aflat mai departe și luă ambele potcoave.

- Haide, băiete, te las pe tine primul.

Pășind sigur pe el, Andy își ocupă locul.

- Andy Turner, profiți de...

- O, Abbie, e doar un mic rămășag.

Ea își încrucișă brațele sub piept, reliefând într-un mod încântător rotunjimile blânde ale sânilor ei.

Andy aruncă potcoava. Aceasta izbi țărșul din plin și execută o jumătate de rotație înainte de a cădea la pământ. Andy își împătură brațele la piept, zâmbi larg și se lăsă pe călcâie. Grayson își contemplă strategia preț de un minut bun înainte de a lansa potcoava. Aceasta nu-și atinse ținta.

Andy lăsă să-i scape ceea ce Grayson ar fi descris drept un țipăt rebel. Abbie făcu o față de parcă ea ar fi fost cea învinsă, nu Grayson. Grayson întinse mâna.

- Bravo, Andy.

Andy își scărpină nasul.

- Drace, la cum se uită Abbie la mine, chiar simt că am profitat de tine.

- Nu-i cazul, îl asigură Grayson.

- Andy, doar n-ai de gând să-i ceri să-ți dea ție un sac de bumbac...

Grayson îi aruncă o privire încruntată ce o făcu să își înghită cuvintele.

– Un gentleman își plătește întotdeauna datoriile.

Andy schiță un gest de bucurie.

– Bun atunci, vrei să mai jucăm o dată?

Grayson zâmbi.

– Nu, următoarea partidă îi aparține lui Abbie. Porni agale spre țăruș, pe drum oprindu-se să-și ia potcoava înainte de a o recupera pe cea aruncată de Andy. Noi pe ce vom pune rămășag? o întrebă el.

– Pe nimic. Toată distracția e să câștigi, spuse ea.

– Dar un rămășag face totul cu atât mai palpitant. Dacă va fi să câștig eu, îmi vei permite să-ți despletesc părul și-l vei purta desfăcut tot restul zilei.

Ea își împinse un șold în față și își sprijini mâna de el.

– Am văzut cum joci. N-ai să câștigi.

El îi contemplă poziția, întrebându-se ce ar fi putut să-i ofere ca să-i stârnească în mod cert dorința de a pune rămășag.

– Dacă pierd... am să-ți dau romanul *Ivanhoe* ție.

– Cartea?

– Cartea.

– De tot? întrebă ea cu râsuflarea tăiată.

– De tot.

Ea înșfăcă potcoava din mâna lui.

– Ai făcut o greșală punând rămășag pe ceva ce-mi doresc cu ardoare.

El zâmbi leneș.

– Lasă-mă să decid eu dacă am făcut o greșală. Dar cum obiectul rămășagului e ceva ce înseamnă atât de mult pentru amândoi, detest gândul de a pierde dintr-o singură încercare. Ai fi dispusă să vedem care e mai bun la două din trei?

– Mi se pare corect.

El își înclină capul într-o parte.

– Poți să începi tu.

Se dădu într-o parte și puțin în spatele ei. Abbie își încreți fruntea și își strânse buzele într-o linie dreaptă, concentrându-se pe țărușul de la capătul îndepărtat al terenului. Își balansă brațul în spate și în față, în spate și în față. Se aplecă ușor, desfătându-l cu priveliștea fundului ei. Desfăcu degetele, iar potcoava alunecă prin aer, se izbi de țăruș și sări milimetric în spate, aterizând suficient de aproape

pentru a încadra țarușul la capătul deschis. Zâmbind larg, se întoar-se spre Grayson.

– Bravo, spuse el, detestând gândul că avea să facă acel zâmbet să dispară, deși strategia lui avea să i-o impună, fără îndoială.

Își ocupă locul, cântărind potcoava cu ambele mâini înainte de a-și trage brațul în spate și a lansa potcoava cu o mișcare fluidă. Par-tea curbată se agăță cu un zângănit de țaruș și alunecă la pământ.

Se răsuci pe călcâie, înăbușindu-și un hohot de râs când văzu expresia năucită de pe chipul lui Abbie.

– Ei bine, se pare că am deprins tehnica.

Ea își îngustă ochii, plimbându-i între Grayson și țaruș, doar pen-tru a se opri în cele din urmă asupra lui cu o expresie bănuitoare.

– Două din trei, așa-i?

– Categorie.

Balansându-și brațele ca și cum s-ar fi încălzit pentru aruncare, Abbie porni hotărâtă spre celălalt capăt al terenului lor. Grayson surprinse mai multe priviri ațintite asupra lor. Abbie înșfăcă ambele potcoave, iar una i-o întinse lui.

– De data asta, poți s-arunci tu primul, îi spuse ea.

– Nu, doamnele au întâietate. Se aplecă spre ea. Gentlemanul din mine insistă.

– Am impresia că nu împotriva gentlemanului concurez, ci a derbedeului.

El își duse o mână la inimă.

– Mă rănești. Poate că la ultima aruncare am avut pur și simplu norocul de partea mea.

Ea se răsuci pe călcâie și se întoar-se spre țarușul îndepărtat. În-chizând ochii, trase adânc aer în piept și răsuflă lent, calm. Apoi des-chise ochii și aruncă potcoava. Aceasta se izbi de țaruș și căzu pe pământ. Grayson trecu în locul ei, ținti țarușul și lansă potcoava. Bucata de fier lovi țarușul, învârtindu-se în jurul lui până ajunse la sol, aterizând peste potcoava lui Abbie. Ea se năpusti în față, urmată îndeaproape de Grayson.

Potcoava lui aterizase milimetric mai aproape de centru decât a ei. Ridică spre el privirea încinsă.

– Ai câștigat.

– Așa s-ar părea.

Se întinse să-i scoată o agrafă, iar ea se smuci în spate, apăsându-și o mână pe cap.

– Ce-ncerci să faci?

– Îmi iau premiul.

– Da știu că ți-ai îmbunătățit tehnica al naibii de repede.

– Remarcabil, nu-i așa? Nu ar fi trebuit să pui rămășag pe ceva ce-mi doream cu ardoare. Acum trebuie să plătești.

Îi scoase o agrafă din păr, apoi încă una, și tot așa până când părul i se revărsă pe spate, cârlionțându-se peste șoldurile. Nici în cele mai îndrăznețe visuri ale lui nu și-l imaginase vreodată atât de bogat și de lucios, arătând ca și cum ar fi fost cu adevărat țesut din raze de lună.

– Superb, șopti el plin de respect.

Văzu o umbră de îndoială jucând pe chipul ei pentru o clipă. Își duse degetele subțiri la șuvițele despletite.

– Dacă-l las desfăcut, va fi complet încâlcit până diseară.

– Am să ți-l perii eu să-l descâlcesc.

– Gray!

Se întoarse brusc când auzi vocea lui Harry. Îi privi pe Kit și Harry venind cu pași mari spre el, ambii purtând ținute de gentlemani: pantaloni, cămăși albe scrobite și sacou. Ai fi zis că cei doi se credeau întorși în Anglia.

Aplecându-se, Harry culese de pe jos o potcoavă.

– Potcoave? Se întoarse spre Abbie. L-ai văzut pe Gray aruncând una dintr-asta? E foarte bun...

– Harry! interveni Gray, însă își dădu seama că întrerupsese prea târziu flecăreala prietenului său.

Abbie își înclină capul într-o parte, privindu-l cu o sclipire speculativă în ochi.

– E bun?

– Țintește excelent, îi mărturisi Harry.

– Harry, îl avertiză Gray.

– Dacă ești atât de talentat, cum de nu l-ai bătut pe Andy? vru Abbie să știe.

– Ai mai fi pus rămășag cu mine dacă l-aș fi bătut?

Ea îl studie o clipă, apoi clătină din cap.

– Te crezi atât de deștept. Vei regreta ambele rămășaguri odată ce vei descoperi cât de mult e de muncă să umpli un sac de bumbac.

Grayson o privi îndepărtându-se, cu părul unduindu-i-se liber pe spate, și își dădu seama că bucuros ar fi renunțat la zece saci de bumbac doar ca să-i zărească pentru o clipă părul despletit.

Abbie rămase furioasă preț de două minute mari și late. Apoi fu străbătută de un fior de plăcere cum nu mai cunoscuse niciodată când își aminti expresia de adorație din ochii lui Grayson în momentul în care îi scosese agrafele din păr. Abbie aproape nu îndrăznise să răsuflă. Grayson păruse gata s-o devoreze în clipa aceea.

Ar fi trebuit să se simtă înspăimântată. În schimb, se trezise întrebându-se dacă avea cu adevărat să-i pieptene părul în seara aceea.

Când Grayson veni să ia prânzul cu ea și copiii, își dădu seama că nu simțea nici urmă de remușcare pentru vicleșugul lui de mai devreme. De vină era derbedeul din el, derbedeul care se lupta constant cu gentlemanul. Îi era teamă că se îndrăgostea de amândoi.

Când termină de mâncat și se întinse lângă ea, Abbie nu se putu abține să nu-și dorească să-și fi pus și el capul în poala ei, așa cum făcuseră James cu Amy.

Grayson lăsă să-i scape un oftat de satisfacție profund masculină.

– Ei, uite-așa trebuie să fie o zi liberă – să ți-o petreci nefăcând nimic.

– Nu te plictisești?

El deschise un ochi.

– Relaxează-te, Abbie. Privește norii alunecând pe cer sau ascultă foșnetul frunzelor.

Ea auzi tropotit de pași. Johnny și Micah apărură în fugă sub copac și se așezară pe vine lângă Grayson.

– Când vom face turnirul? vru Johnny să știe.

– Mai târziu, băiete.

– Când?

Grayson închise ochii.

– După ce mă voi fi odihnit.

– Când va fi asta? întrebă Micah.

– Peste ceva timp.

Fiii ei schimbă o privire neliniștită. Cu greu reușise să-i facă să doarmă noaptea trecută. Vorbiseră neîncetat despre turnir, întrebând-o întruna despre tunicile lor, până când, în cele din urmă, cedase și le dăduse voie să doarmă îmbrăcați în costume.

– Ce-ar fi să trageți și voi un pui de somn, băieți? sugeră Abbie. Nu prea ați dormit azi-noapte.

Johnny își schimonosi fața într-o expresie dezgustată, însă Micah își aplecă trupul mititel și își puse capul pe stomacul lui Grayson. Grayson deschise larg ochii și își băgă bărbia în piept, zgâindu-se la Micah, al cărui chip era luminat de un zâmbet inocent.

Cu multă blândețe, Grayson desprinsе ochelarii lui Micah din jurul urechilor lui.

– Hai să-i dăm jos deocamdată, bine?

Împătură ochelarii și îi puse pe piept.

– Cât timp o să dormim? întrebă Micah cu vocea lui guturală.

– Până ne vom fi odihnit.

Johnny sări în picioare.

– Mă duc să mă joc cu Ezra.

Abbie își privi fiul cel mare îndepărtându-se în fugă, după care-și îndreptă din nou atenția spre bărbatul și băiețelul care rămăseseră cu ea. Aveau amândoi ochii închiși, iar mâna lui Grayson se odihnea pe ceafa băiețelului ei, ca pentru a-l sprijini și proteja.

Un adevărat derbedeu, chiar așa.

Abbie se sprijini de copac, spunându-și că nu fusese niciodată mai fericită.

Turnirul era programat să înceapă după-amiaza târziu, însă era a treia oară când Micah îl întrebă pe Grayson:

– Ne-am odihnit destul?

Acesta îi dădu răspunsul la care sperase.

– Da, băiete, mai odihniți de-atât nu vom fi.

Șase stâlpi fură înfiți la intervale egale pe un drumeag croit de roțile căruțelor de-a lungul anilor. Johnny se afla pe calul cu care venise la picnic de dimineață. Pe un podium improvizat, cu flamuri fluturând în briza ce abia adia, erau așezați trei judecători. Abbie stătea în picioare pe margine, alături de restul spectatorilor, cu inima tresărind de entuziasm și îngrijorare.

Nu voia ca Johnny să fie dezamăgit. Exersase doar cu trei cercuri de fier. Abbie se temea că brațul avea să-i fie prea obosit când ajungea la cel de-al șaselea cerc.

Studie cu mândrie expresia concentrată de pe chipul fiului ei când acesta se aplecă ușor în față pentru a asculta ultimele instrucțiuni de la Grayson. Inima i se strânse în piept când le văzu capetele

aproape atingându-se – maro-închis și blond-deschis. Țărână și spic de grâu.

Dând scurt din cap pentru ultima dată, Johnny zâmbi radios și își îndreptă spatele. Grayson îl bătu ușor pe genunchi, după care-l luă pe Micah pe umerii lui. Deși Micah nu avea să participe la turnir, purta și el cu fală o tunică decorată cu blazonul simplu pe care și-l doriseră băieții: o cruce roșie.

Abbie luă mâna Lydiei și i-o strânse ușor când Grayson porni spre ele.

– Nu mai fi atât de îngrijorată, o muștră el.

– Nu-s îngrijorată.

– Băiatul se va descurca onorabil.

Johnny făcu mai mult decât să se descurce onorabil. La prima încercare, înșfăcă trei dintre cele șase cercuri, la a doua încercare strecură patru pe lance, iar la cea de-a treia încercare se prezentă în fața judecătorilor cu cinci cercuri. Nici unul dintre ceilalți băieți nu reuși o performanță similară. Într-un ropot de chiote și aplauze, Johnny fu declarat câștigător.

– Hei, englezule, îl strigă Andy rânjind, crezi că-ți poți măsura forțele cu un texan get-beget?

– Fără îndoială, răspunse Grayson, dându-l jos pe Micah de pe umerii lui.

James ieși din mulțime.

– Andy, dacă tot îl provoci pe unul, trebuie să-i provoci pe toți.

– Pe ce pui rămășag? întrebă Harry pășind în față.

– Nu-i de-ajuns să câștigi? întrebă James.

– Nu, răspunse Harry. În Anglia, dacă un cavaler era provocat la turnir și pierdea, era obligat să-i cedeze învingătorului calul și armura sa. Noi ne vom mulțumi să vă luăm caii.

James se lăsă pe călcâie.

– Și noi cu ce ne alegem, din moment ce voi n-aveți cai?

– Vom trece în socoteala voastră tot bumbacul pe care îl vom culege în prima zi, spuse Grayson.

Abbie îl prinse de braț.

– Grayson...

El îi aruncă o privire piezișă.

– Nu ai deloc încredere în mine?

– Nu știi cât e de greu de cules bumbacul... Expresia din ochii lui o opri. Nu știi cât de bine călăresc.

Grayson se mulțumi să arcuiască o sprânceană.

– Bărbații sunt atât de încăpățânați, murmură ea, băgând mâna în buzunar, scoțând o batistă de dantelă și întinzându-i-o lui Grayson.

– Ce-i asta? vru el să știe luând batista.

– Nu se-obișnuiește ca domnița să-i ofere cavalerului ei un semn al afecțiunii ei?

Fierbințeala dogoritoare a privirii lui aproape făcu să i se taie picioarele.

– Sunt deci cavalerul tău? întrebă el încet.

Ea făcu un pas în spate.

– Ai să muncești din greu să culegi bumbacul ăla. Nu-i lăsa să-l câștige ei.

– Domnița mea, în ruptul capului n-aș face asta.

Se îndepărtă cu un aer nepăsător, iar Abbie se întrebă cum putea să pară atât de relaxat. Johnny îi înmână bucuros calul pe care-l folosisese el, precum și lancea. Ei i se puse un nod în gât când îl văzu pe Grayson legându-i batista la capătul lăncii, fluturând ca un stindard în bătaia brizei.

Johnny veni în fugă lângă ea.

– Au să joace pe echipe – vor avea doar câte o încercare fiecare – dar la sfârșit se vor aduna toate. Gray va fi ultimul. El le va aduce victoria.

Abbie își spuse că singura lor șansă de a câștiga era dacă făceau toți eforturi considerabile. Englezilor nu le fu deloc greu să decidă cine avea să concureze, căci erau doar șapte cu totul, însă fratele ei și prietenii lui întâmpinară dificultăți când încercară să aleagă cui avea să-i revină onoarea de a accepta provocarea. Preț de o clipă, bărbații îi amintiră de cum fuseseră înainte de război: dornici să arate de ce erau în stare, entuziasmați, bucuroși, nerăbdători să profite de oportunitatea de a câștiga. Spera că fiii ei nu aveau să fie nevoiți vreodată să răspundă chemării la arme.

Nu aveau trompete, așa că semnalul de începere fu dat de cineva cu o muzicuță. Texanii se descotorosiră de cămăși și pălării. Englezii se grăbiră să le urmeze exemplul. Texanii aveau pielea înnegrită de soare, englezii doar aurită. Însă nu era nicidecum

ce se așteptase să vadă. Englezii semănau tot mai puțin cu niște aristocrați cu fiecare zi ce trecea.

Dar apoi își aliniară caii, se așezară corect în șa, iar secolele de noblețe din genealogia lor se reflectară limpede în posturile lor mândre și magnifice.

Fratele ei concură primul, scoțând un strigăt sălbatic și reușind să culeagă patru dintre cele șase cercuri. După aceea Abbie nu-i mai băgă în seamă pe restul călăreților, rămânând cu privirea ațintită asupra lui Grayson, care părea ocupat să discute strategia cu cei doi prieteni ai lui. Se întrebă dacă ar fi fost cazul să-l fi avertizat pe fratele ei că englezii aceștia aveau tendința de a fi mult mai buni decât dădeau impresia inițial.

Apoi îi veni rândul lui Grayson, iar Abbie aproape nu mai fu în stare să gândească deloc.

– Încă n-a reușit nimeni să le ia pe toate șase, anunță Johnny, topăind agitat ca și cum ar fi fost la fel de mic ca Micah.

Abbie îl ridică pe Micah pe șold. Chipul îi era incredibil de serios.

Calul lui Grayson pufăi și scormoni pământul cu copita. Cineva probabil îi spusese ceva, oferindu-i un sfat, poate, pentru că dădu scurt din cap.

– Care-i scorul? întrebă Abbie.

– Va trebui să le ia pe toate șase ca să câștige englezii, răspunse Elizabeth de lângă ea. Mă întreb ce vor face dacă termină la egalitate.

– Probabil va izbucni o luptă cu săbii, murmură Abbie.

Johnny suci brusc privirea.

– Crezi? Gray ar câștiga. Sunt sigur!

O înduioșă, dar o și îngrijora cât de mult îl adora fiul ei pe Grayson. Cum avea să fie când Grayson avea să plece?

Muzicuța anunță startul, iar Grayson dădu pinteni calului și porni în galop. Abbie își spuse că arăta magnific așa cum stătea aplecat peste cal, cu o mână ținând frâiele, iar cu cealaltă lancea strânsă sub braț.

De-abia când Grayson înfipse pe lance și cel de-al șaselea cerc de fier își dădu seama Abbie că nici nu îndrăznise să răsuflă. Aerul se umplu de gemete și exclamații nefericite, dar și de chiote victorioase. Grayson ar fi trebuit acum să ia cercurile de fier și să le prezinte în fața judecătorilor.

În schimb, își conduse calul prin mulțime și se opri în fața lui Abbie. O peliculă fină de sudoare îi acoperea chipul și pieptul. Nu putea nicidecum să-și ia ochii de la el. Privirea lui o susținu pe a ei în timp ce înclină lent lancea.

Abbie întinse brațele la timp să prindă cercurile de fier care alunecară de pe lance. Când ridică din nou privirea spre Grayson, desluși în ochii lui un adevăr devastator.

Știa... știa că nu cucerise doar victoria... ci cucerise și inima ei.

Muzica începu să răsună la asfințit, cântece duioase ce nu se mai auziseră de dinainte de război. Abbie ascultase mereu acea muzică lină cu o oarecare tristețe, căci John pretinsese că era teribil de stângaci și nu dansaseră niciodată.

Din loialitate față de el, refuzase celelalte câteva invitații la dans care i se oferiseră.

În seara aceea nu-și datora loialitate decât ei însăși și i se păru cumva corect – firesc – să răspundă afirmativ când Grayson o privi întrebător, pășind fără un cuvânt în îmbrățișarea lui.

Știuse, deși nu mai dansase niciodată până atunci, că în brațele lui avea să simtă instinctiv mișcările, asemenea bumbacului crescând din pământ fără a fi călăuzit de nimic altceva în afară de soare, țărână și ploaie.

– Fratele tău are un cal excelent, spuse Grayson încet.

– Avea într-adevăr un cal excelent. Acum îți aparține.

El îi oferi un zâmbet fără urmă de rușine.

– El ne-a provocat. Ce altceva am fi putut să facem în afară de a accepta?

– Ai fi putut să ratezi ultimul cerc, iar atunci competiția s-ar fi terminat la egalitate. N-ar fi pierdut nimeni.

– M-am gândit și la asta, dar știind că mă privești, am vrut să dau tot ce-i mai bun din mine.

– Deci e vina mea că fratele meu a rămas fără cal?

– Nu, e vina ta doar că am vrut eu să mă dau mare.

Abbie lăsă acele cuvinte să se reverse peste ea precum prima ploaie blândă de primăvară.

– M-am înșelat în privința texanilor, spuse Grayson încet, pășind pe acordurile de vioară.

– În ce sens?

– Credeam că n-aveți habar de jocuri.

Ea zâmbi.

- Muncim din greu. Și petrecem cu la fel de multă ardoare.

- Dar munciți mai mult decât petreceți.

- N-avem de ales dacă vrem s-asigurăm traiul familiilor noastre.

Presupun că, după ce vei fi terminat de cules bumbacul, tu te vei întoarce la viața ta de huzur.

- Nu neapărat, deși trebuie să existe o cale mai ușoară de a-ți face un rost și aici.

Ea ridică din umeri.

- Eu nu știu nimic în afară de bumbac.

- Te-ai simțit bine azi? o întrebă el încet.

Ea dădu din cap.

- Foarte bine. Dar va mai trece multă vreme până să ne permitem o altă zi de jocuri.

- Atunci ar trebui să profităm cât de mult de ceea ce ne-a mai rămas din ziua de azi.

Abbie nu fusese atentă încotro o conducea și de-abia acum își dădu seama că ajunseseră la marginea cercului de dansatori. Fără un cuvânt, Grayson se opri din dans, îi luă mâna într-a lui și porni cu ea spre pâlcul de copaci.

Ea îl urmă în tăcere, neștiind unde avea să se sfârșească drumul lor, însă știind sigur cum avea să se sfârșească.

Se sfârși într-un luminiș cu un covor de flori sălbatice acoperind pământul și lumina soarelui ce asfințea colorând văzduhul. Eliberându-i mâna, Grayson se întoarse spre ea. Își puse blând degetele pe părul ei.

- Mulțumesc că ai fost atât de corectă în privința rămășagului și ți-ai păstrat părul desfăcut.

- Mulțumesc că le-ai oferit copiilor mei atât de multă atenție.

- Ți-aș oferi mai multă atenție ție dacă nu mi-ar fi teamă că te-ar face să te retragi.

Ea se linse pe buze, cu inima bubuindu-i.

- Nu m-ar deranja ceva mai multă atenție.

Ochii lui albaștri se întunecară când ridică mâinile pentru a-i prinde fața în palme.

- Mă voi strădui să păstrez distanța, spuse el gâfâit, coborându-și gura peste a ei.

Căldură. Umezeală. Tandrețe. Respect. Toate acestea se revărsară de pe buzele lui pe ale ei. Chiar și cu ochii închiși, simțea scânteierea soarelui la asfințit, inundând-o în timp ce el duse sărutul tot mai departe, strecurându-și limba în gura ei. Abbie îi simți degetele încheștându-se, apoi relaxându-se, ca și cum ar fi vrut s-o tragă spre el... dar și-ar fi amintit apoi temerile pe care le nutrea și îndoielile ce o bântuiau.

Însă dogoarea sărutului lui o făcu să uite de temeri și îi risipi îndoielile în vânt. Cu un pas șovăitor, stângaci, își încolăci brațele în jurul gâtului lui și își lipi trupul de al lui. Cu sânii apăsați pe pieptul lui, simți vibrația profundă ce izbucni de-acolo când își încheștă degetele pe capul ei și îi înclină gura într-o parte astfel încât să se poată cufunda și mai mult în sărut.

Abbie nu cunoscuse niciodată fiorul fierbinte al dorinței, nu știuse niciodată ce însemna să-ți dorești... să-ți dorești... Dumnezeuule, oare ce-și dorea? Îi venea să țipe de frustrare, de ignoranță, de această nevoie pe care n-o înțelegea. Și știa că bărbatul acesta putea să-i răspundă la întrebarea care ardea în adâncul ei.

Răsuflând chinuit, Grayson își smulse gura de pe a ei și își plimbă buzele pe coloana gâtului ei.

– Blestemat fie derbedeul din mine! scrâșni el, dându-se înapoi și întorcându-i spatele.

Abbie fu devastată. Îl voia înapoi, voia să-i simtă brațele în jurul ei și gura peste gura ei.

– Grayson?

El ridică o mână.

– Lasă-mi o clipă, scumpo.

Îl auzi răsuflând prelung și zgomotos înainte de a se întoarce lent și a se muta în spatele ei. Își încolăci brațele sub sânii ei și-o trase strâns la pieptul lui, sprijinindu-și bărbia pe creștetul capului ei.

– Soarele va dispărea în curând și va trebui să plecăm, spuse el încet.

Ea încuviință din cap și își puse mâna peste a lui.

– Îmi voi aminti ziua aceasta tot restul vieții.

– Iar eu îmi voi aminti de tine.

Capitolul 11

Abbie stătea în pat ascultând sunetele nopții și ascultându-și inima. Făcuse baie afară, sperând că Grayson avea să-și facă și el apariția. Însă nu o făcuse.

Când își îmbrăcase cămașa de noapte, mintea îi fusese năpădită de gânduri la mâinile lui explorându-i tot trupul. Noaptea era caldă, însă focul ce ardea în ea era ceea ce nu putea îndura, ceea ce o împiedica să doarmă.

Nu mai simțise niciodată această... această nevoie de a se afla culcată sub trupul unui bărbat.

Și știa fără urmă de îndoială că Grayson avea nevoi bărbătești. Simțise acele nevoi apăsându-se în ea când o sărutase. Înțelegea nevoile bărbătești pentru că John i le explicase – îi explicase că trupul unui bărbat era cuprins de dureri când avea nevoie de o femeie și nu avea nici o femeie cu care să-și satisfacă acea nevoie.

– Am nevoie de tine în noaptea asta, Abigail, îi spunea John, ridicându-i cămașa de noapte.

Înima începu să-i bubuie când își aminti acele momente, acea umilință...

Închise strâns ochii și o singură lacrimă îi alunecă pe obraz. Nu i se împotrivise niciodată soțului ei, îndurase de bunăvoie acea experiență rușinoasă, pentru că el avea grijă de ea. Acum avea singură grijă de ea însăși. Nu avea nevoie de un bărbat.

Dar poate, își spuse ea, un bărbat avea nevoie de ea. Și avea să îndure orice pentru că îl iubea.

Se strecură din așternuturi. Se furișă în vârful picioarelor din camera ei și se duse să vadă ce făcea Lydia. Patul scârțâi când fiica ei se întoarse pe-o parte. Abbie merse mai departe și aruncă o privire în camera băieților – cavalerii ei. Ce zi le oferise Grayson... și la fel și ei. Nu se simțise niciodată atât de îndrăgită.

Închizând ușa casei în urma ei, ieși pe verandă. Văzu silueta unui bărbat stând în picioare în ușa șopronului. Chiar și de la distanța

aceea îi simți privirea ațintită asupra ei. Stomacul i se strânse în noduri și înghiți în sec când își dădu seama că nici el nu putea dormi.

Îmbrăcată doar în cămașa de noapte, coborî de pe prispă în lumina palidă a lunii, știind că își pecetluia soarta. El avea să aștepte exact ceea ce era ea dispusă să-i ofere. Putea doar să spera că nu avea să-și dea seama cât de chinuitor era pentru ea.

Străbătu agale distanța ce îi despărțea, surprinsă de pacea ce o cuprinse când se apropie. El ieși din umbră, cămașa lui descheiată fluturând în briza ușoară ca un stindard de pace.

Când Abbie ajunsese suficient de aproape, Grayson se întinse, o luă de mână și o trase în brațele lui. Ea își apăsă o mână pe pieptul lui gol, în timp ce celălalt braț se încolăci pe după gâtul lui. Gura lui coborî fulgerător pentru a o captura pe a ei, iar ea fu pierdută.

Pierdută în senzațiile ce o prinseseră în vârtejul lor; gura lui fierbinte și carnea lui caldă. Auzi un geamăt gutural izbucnind din adâncul pieptului lui Grayson, îi simți vibrația sub degete. El își smulse gura de pe a ei.

– Dumnezeule, cât te doresc, Abbie!

Coborî cu un șir de săruturi dogoritoare pe gâtul ei, iar ea își arcui capul pe spate.

O dorea. Nu avea nevoie de ea. Fusesse vreodată dorită cu adevărat? Nu știa. Știa doar că nu se simțise niciodată atât de iubită ca în momentul acela. Dezmierdările lui pe gâtul ei se sfârșiră, iar Grayson ridică privirea, ațintind-o asupra ei.

Dorința ce ardea în ochii lui făcu să i se poticnească răsufierea.

– Dacă aș putea, te-aș culca în așternuturi de mătase, însă tot ce-ți pot oferi e un pat de paie. Voi înțelege cu siguranță dacă vei decide să nu mă urmezi în întunericul șopronului.

– Sunt aici, nu?

Zâmbetul cald pe care i-l oferi el îi făcu inima să gonească. Grayson atinse cu un deget nasturele de sus al cămășii ei de noapte.

– Da, dar cumva am impresia că porți o armură.

Ea simți fierbințeala inundându-i fața.

– Nu mă pricep deloc la asta.

Un torent de tandrețe îi redesenă trăsăturile când îi ridică mâna la buze și depuse un sărut pe vârful degetelor ei.

– Eu da.

Abbie închise strâns ochii.

- Grayson, nu mă pricep la jocuri. Nu pot fi precum celelalte femei pe care le-ai cunoscut...

- Nici nu vreau să fii, spuse el, trecându-și cu delicatețe un deget peste obrazul ei. Ea deschise ochii. Vreau doar să fii cine ești - așa cum ești. Însă vreau să înțelegi că, dacă mă vei urma, vom face mult mai mult decât să ne sărutăm.

Ea încuviință din cap, întrebându-se de ce avea impresia că încerca s-o convingă să se răzgândească.

- Parcă ziceai că ești un ticălos.

- Așa e, dar când e vorba de tine, prefer să nu mă simt vinovat. Își împleti degetele cu ale ei. Dacă te răzgândești, desprinde-ți pur și simplu mâna dintr-a mea, iar eu voi merge mai departe fără a privi în urmă.

Însă Abbie știa că, dacă și-ar fi desprins mâna dintr-a lui, ea ar fi fost cea care ar fi privit mereu în urmă. Și s-ar fi întrebat mereu cum ar fi fost. Păși în întuneric. Mâna ei se încheștă pe a lui, însă nu șovăi. El îi dăduse de ales - să îl urmeze sau să plece.

Gândul o făcu să se simtă incredibil de liberă, căci atâta timp cât fusese căsătorită cu John nu avusese niciodată de ales. Nu considera că raporturile ei cu John fuseseră forțate. Pur și simplu fuseseră ceva normal și previzibil.

Momentele pe care le petrecea cu Grayson erau pline de imprevizibil.

El se opri lângă scara care ducea în pod. Buzele lui le găsiră pe ale ei cu firescul ploii de vară găsind pământul. Când se retrase, o ajută să urce pe prima treaptă a scării. Ea își strânse în pumn tivul cămășii de noapte și se cățără în pod, sprijinită de mâna lui odihnindu-se relaxată pe mijlocul ei, ajutând-o să-și păstreze echilibrul.

Parfumul florilor o învălui când se strecură peste margine. Se opri, se așază în culcușul de paie și se uită la florile presărate prin fân, luminate de razele lunii. Grayson ingenunche lângă ea.

- De unde ai știut că voi veni în seara asta? întrebă ea încet.

- N-am știut. Abbie întoarse ușor capul. Grayson îi prinse obrazul în căușul palmei. Dar am sperat. Am sperat să faci asta încă de prima dată când te-am sărutat.

Ea își simți ochii încinși de lacrimi.

- Ai adus flori în pod în fiecare seară?

- Meriți mult mai mult, și n-am ce altceva să îți ofer.

O conduse spre salteaua umplută cu pene pe care i-o cususe ea. Razele lunii se strecurau prin lucarnă, conturând un halo ce avea să-i cuprindă în lumina sa palidă.

Abbie își simți inima urcându-i în gât. Se așteptase la un colț întunecat. Se întoarse pentru a-i sugera să se retragă la capătul îndepărtat al podului. Grayson o luă în brațe, își coborî gura peste a ei, iar mintea ei se goli de orice gând în afară de unul: adora felul în care o săruta. Lent, relaxat, ca și cum timpul nu ar fi însemnat nimic, ca și cum n-ar fi avut habar de recoltele ce trebuiau strânse, uneltele ce trebuiau reparate, sezoanele ce trebuiau planificate.

Își încolăci brațele în jurul gâtului lui asemenea unei plante câțărătoare căutându-și un loc în care să-și înfigă rădăcinile. Cu un geamăt gutural, el duse sărutul mai departe și îi lipi trupul de al lui. Abbie îi simți bătăile inimii bubuindu-i în pieptul apăsător peste sânii ei și propria inimă răspunse la fel. Toate îndoielile i se risipiră. Grayson o dorea și, dacă era sinceră cu ea însăși, în ciuda a tot ce-avea să fie nevoită să îndure, îl dorea și ea.

Dorința îi era străină, însă o simți bătându-i insistent la ușă și îi deschise șovăielnică, gata să primească noul în viața ei.

Fu străbătută de un vârtej fierbinte, o fierbințeală ce n-avea nimic de-a face cu noaptea de sfârșit de august. O mie de senzații se treziră brusc la viață, explodară, apoi se stinseră lent.

Sărutul lui Grayson, până atunci răbdător, deveni insistent, limba lui cutreierându-i gura asemenea primelor furtuni de toamnă dezlănțuindu-se peste ogoare, îndepărtând recolta de dinaintea lor. Surprinzându-se, Abbie îi răspunse la sărut cu la fel de multă fervoare, sperând că gura lui nu avea să se desprindă niciodată de a ei.

Însă o făcu. Fierbinte și umedă, o desfătă cu o dără dogoritoare de săruturi pe gâtul ei, limba lui urmând o traiectorie în formă de inimă în scobitura de la baza gâtului ei înainte ca gura lui să-și continue explorarea. Nu observase când Grayson îi deschiesea nasturii cămășii de noapte, însă acum simți materialul dându-se la o parte, iar el își continuă călătoria pe rotunjimea interioară a sânelui ei. Răsuflarea lui îi încinse delicat pielea – o senzație atât delicios de interzisă.

Limba lui alunecă în cercuri în jurul sfârcului ei, iar ea își înfipse degetele în umerii lui. Gura lui și întreaga fierbințeală a acelei

atingeri îi învăluî vârful întărit. Începu să răsufle scurt, gâfâit. Când el supse blând, Abbie își dădu capul pe spate și i se tăiară picioarele.

– O, Doamne.

El își incolăci un braț în jurul ei, sprijinind-o, și o întinse pe saltea. Cu o rapiditate surprinzătoare după lentoarea mângâierilor lui de până atunci, îi smulse cămașa de noapte de pe corp. Când ea dădu să se rostogolească pe o parte, mâinile lui o prinseră de șolduri, ținând-o nemișcată.

– Nu-mi întoarce spatele, spuse el gâfâit.

La lumina lunii ce se revărsa prin lucarnă, văzu intensitatea privirii pe care și-o plimbă peste trupul ei dezgolit.

– Asta se face în întuneric.

El ridică brusc ochii spre ai ei.

– De ce?

Se lăsă tăcerea preț de o fracțiune de secundă, apoi el spuse încet:

– Ai habar cât ești de frumoasă, Abbie?

Ea simți fierbințeala încingându-i obrazii. Nimeni nu îi mai spusese vreodată că ar fi fost frumoasă.

Întinzându-se lângă ea, Grayson luă cosița împletită peste umărul ei și începu să desfacă șuvițele.

– Nu, văd că nu știi. Își trecu degetele prin părul ei, întinzându-i-l peste o parte a corpului ca și cum ar fi fost o pătură. Am de gând să te fac să te simți frumoasă.

Gura lui coborî peste a ei cu o lăcomie ce îi stârni valuri fierbinți din cap până în picioare. Închise ochii strâns, concentrându-se pe sărutul lui, încercând să ignore mișcările pe care le făcea el și din care ghicea că începuse să se dezbrace și el.

Unde era întunericul după care tânjise mai devreme? De ce nu insistase să se retragă undeva departe de lumină?

Simți căldura trupului lui apăsându-se peste ea dintr-o parte, împingându-se spre coapsa ei. El o luă de mână.

– Atinge-mă, Abbie.

Ea deschise larg ochii. Se trezi sfâșiată între curiozitate și teamă. Grayson își dorea de la ea lucruri pe care John nu i le ceruse niciodată și, surprinzător, constata că lui voia să-i ofere mai mult decât oferise vreodată. Degetele ei se îndeștară pentru o clipă peste ale lui,

Înainte de a se deschide și a se întinde să-l atingă așa cum îi ceruse el. Închizând ochii, Grayson gemu prelung și lent.

- Vezi cât ești de frumoasă, Abbie?

Ea își încreți fruntea, închizând palma în jurul bărbăției lui.

- Asta nu sunt eu.

Un colț al gurii lui tresări într-un zâmbet când deschise ochii.

- Nu, scumpo, nu ești tu. Însă categoric frumusețea ta e ceea ce-l face să stea atât de falnic.

Abbie își desprinsese mâna de pe el când Grayson se rostogoli între coapsele ei. Ea incremeni, pregătindu-se pentru disconfortul pe care avea să-l simtă la început. El o sărută pe gât în locul unde i se zbătea pulsul. Apoi îi dădu părul la o parte și o mușcă mărunț de ureche. Ea își încolăci brațele în jurul lui, bucurându-se că îi distrăgea astfel atenția și dorindu-și să se fi simțit și ea la fel de relaxată și în largul ei față de propriul corp cum se simțea și Grayson față de al lui.

Gray o mușcă de umăr, plimbându-și limba peste clavicula ei. Apoi coborî, iar ea își aminti comentariul lui despre cât de mult îi plăcea să lingă laptele bătut. Palma lui asprită de muncă se închise peste sânul ei și îi simți degetul mare cu bătăături dezmierdându-i sfârcul, făcându-l să se ridice, să tânjească după o nouă atingere, dorință ce i se împlini când gura lui se închise peste el și începu să-l sugă. Fu străpunsă de plăcere. Dacă trupul ei n-ar fi fost ținut sub al lui, s-ar fi strâns ghem, însă nu de rușine. Grayson îi dezmierdă cu la fel de multă tandrețe și celălalt sân înainte de a se muta mai jos. Își strecură limba în ombilicul ei, apoi depuse câte un sărut pe scobitura fiecărui șold.

Coborî și mai mult și îi sărută carnea intimă dintre picioare. Abbie își ridică genunchii la piept, apăsându-și coapsele pe umerii lui. Gray își strecură mâinile sub șoldurile ei și o ridică ușor. Limba lui începu să deseneze cercuri.

Dacă auzi exclamația ei de surprindere, o ignoră. Dacă îi spuse ceva, ea nu auzi cuvintele, prea năucită de senzațiile ce o străfulgeau. Își puse mâinile de-o parte și de cealaltă a chipului lui, simțind nevoia să-l atingă cum nu mai simțise vreodată față de nimeni altcineva. Trupul i se strânse, i se încordă, i se tensionă. Umerii i se ridicară de pe saltea când plăcerea creșcu în intensitate. Apoi, în clipa în care tot ce se strânsese în ea explodă, își arcui spatele și tipă.

Răsufând gâfâit, se uită la buclele lui blonde încolăcite în jurul degetelor ei. El ridică lent capul. Iar ea își dori să fi murit.

- Îmi pare rău, șopti Abbie.

El își încreți fruntea.

- Îți pare rău?

Ea dădu din cap tremurătoare.

- Nu știu de ce-am făcut asta. Am... am... O, Doamne. Ochii i se umplură de lacrimi când fu lovită brusc de rușine. Închise strâns ochii și simți lacrimile rostogolindu-i-se pe tâmpile. Cum avea să-l mai poată privi vreodată în ochii lui albaștri. Îmi pare atât de rău.

Grayson se mută mai sus și-o prinse pe Abbie în brațe, trăgând-o la pieptul lui gol, simțind lacrimile ei calde și roinduo-i pe piele. Nu era un bărbat înclinat spre violență, însă în clipa aceea îl încerca o furie atât de intensă, cum nu mai cunoscuse niciodată. Abbie avea trei copii și, deși știa că soțul ei nu o sărutase niciodată, sperase în mod irațional că măcar nu-i refuzase și dreptul la plăcere.

Simți hohotele înfiorate ce îi zgâlțâiau trupul și își dori ca fiecare tresărire a trupului ei să fie de plăcere, nu de rușine sau de umilință. Îi prinse obrazul în palmă și îi desprinse fața de pe pieptul lui. Ochii îi erau atât de strâns închiși încât îi fu teamă că nu avea să-i mai deschidă niciodată.

- Abbie, uită-te la mine.

Ea clătină ușor din cap. Atunci Grayson rosti cuvintele care știa că aveau s-o facă să-l privească.

- Te iubesc.

Ea căscă ochii mari, iar el văzu îndoielile ce se involburau în adâncurile lor violete. Regretându-și desfrânarea din trecut mai abitir ca niciodată, îi împinse după ureche şuvițele de păr rebele.

- Să știi că nu i-am mai spus asta nimănui niciodată. Lăsa să-i scape un mic hohot de răs ironic. Nici măcar nu m-am gândit să rostesc aceste cuvinte până să te cunosc pe tine. Nu am mai întâlnit niciodată pe nimeni ca tine. Tu le oferi totul celorlalți și nu ceri niciodată nimic pentru tine. Mă tem că ai venit la mine în seara asta convinsă că nu aveai să primești nimic în schimb. Faptul că de bunăvoie îmi oferi atât de multe mă face să mă simt umil în fața ta. Folosindu-și degetul mare, îi șterse o lacrimă solitară ce îi alunecă din colțul ochiului. Intenția mea a fost să-ți dăruiesc plăcere... nu să te fac să te simți rușinată.

Îi văzu buza de jos tremurând.

– Nu am... niciodată nu am...

– Știu asta acum, scumpo.

– Elizabeth mi-a spus o dată că e diferit atunci când îți iubești bărbatul. Nu am venit aici în noaptea asta ca să mă sacrific pentru tine. Am venit pentru că te iubesc.

Nimic din toată viața lui nu-l pregătise pe Grayson pentru impactul pe care îl avură acele două cuvinte când îl izbiră din plin. Nici anii nenumărați în care tânjise să-i fie adresate lui, nici nopțile nesfârșite în care își dorise să le audă. Prinzându-i chipul în palme, o lipi de pieptul lui, sperând că bubuitul inimii lui nu avea să-i învinețească pielea delicată.

– Nu a făcut-o nimeni niciodată.

– Nu cred asta. Sunt atât de multe de iubit la tine. Doar fiindcă alții n-au rostit cuvintele nu înseamnă că n-au simțit iubirea.

Poate că într-adevăr se bucura de iubirea tatălui său, însă știa fără urmă de îndoială că ea era prima femeie care îl iubea. Hristoase, câtă bucurie îi aducea acea povară!

– Mai spune-mi o dată.

– Te iubesc.

Avu impresia că cineva îl izbise cu sete în măruntaie.

– Chiar dacă sunt un ticălos?

– Nu cred cătuși de puțin că ești un ticălos. Desprinzându-se de la pieptul lui, îi zâmbi cu sfială. Însă gura și limba ta sunt teribil de obraznice.

El rânji.

– Și restul trupului meu poate fi teribil de obraznic.

Ridicând mâna, Abbie își trecu degetele prin părul lui.

– Nu mă îndoiesc.

O privi prinzându-și între dinți buza de jos, un gest pe care îl observase adesea. De-abia acum își dădea seama că era un semn că nu se simțea în largul ei.

– Arată-mi, șopti ea.

– Cu plăcere, scumpo, spuse el, întinzând-o din nou pe saltea și sărutând-o cu toată tandrețea de care era în stare. La fel ca Abbie, toate femeile din viața lui fuseseră căsătorite. Spre deosebire de ea, toate fuseseră versate în jocurile amoroase. Hârjonelile lor fuseseră gândite să ofere cât mai multă plăcere în cât mai puțin timp posibil – înainte ca soții lor să se întoarcă acasă.

Cu Abbie nu-și dorea nimic din ceea ce cunoscuse cu restul femeilor. Simțea nevoia să-i protejeze inocența, dorința s-o păstreze așa simplă cum era. Parfumul ei vag de trandafiri îl urmă când se cuibări între coapsele ei. Mâinile lui desenează conturul rotunjimilor ei. Gura lui îi dezmiardă atâtător fiecare colină, vârf și vale din reliefurile trupului ei. Se bucură când îi auzi răsuflarea poticnindu-se, zâmbi în sinea lui când geamătul ei fin punctă ușoara legănare a trupului ei sub al lui.

Când îl primi în ea, simți că nu fusese niciodată mai complet. Fu nevoit să recurgă la întreaga lui stăpânire de sine, până la ultima picătură, pentru a nu exploda chiar în clipa aceea. Însă la naiba, nu avea să se mulțumească să-i ofere mai puțin decât merita.

– Deschide ochii, scumpo.

Ea se supuse.

– Nu e loc de umbre în noaptea asta, Abbie.

Ea încuviință din cap și, chiar și în lumina palidă, i se păru că deslușea iubire reflectată în ochii ei. Se împinse în ea și îi privi ochii căscându-se de uimire. Degetele ei se înfipseră în umerii lui, trupul ei încordându-se, tânjind să vină în întâmpinarea trupului lui. Ridicându-se deasupra ei, își accelerează mișcările. Ea se zvârcoli sub el. Când îi strigă numele, arcuindu-și trupul spre al lui, Grayson simți valul de plăcere ce o zgâlțâi, făcând-o să se încleșteze în jurul lui, și de-abia apucă să se retragă înainte ca trupul lui să reacționeze. Își îngropă fața între sânii ei, vărsându-și sămânța în mână.

Răsuflând chinuit, cu mușchii tremurându-i, își spuse că niciodată nu se mai simțise atât de pustiu în momentul culminant. O simți pe Abbie plimbându-și degetele prin părul lui.

– De ce te-ai retras? îl întreabă ea încet.

– Fiindcă refuz să te las grea cu bastardul meu.

Degetele ei încremeniră.

– L-aș iubi pe copilul zămislit cu tine.

– Asta nu i-ar schimba cu nimic statutul de bastard. Ridică privirea și o aținti asupra ei. Mi-ai spus că nu dorești să te căsătorești. Își lăsă degetele să-i alunece fin pe tâmpla ei. Ți-am promis că eu îți voi da întotdeauna de ales. În plus, n-ai nevoie de încă un copil agățat de fustele tale.

– Nu știi tu de ce am eu nevoie, Grayson Rhodes.

El arcui o sprânceană.

– Ah, nu? Ai grijă cum vorbești cu mine, scumpo, altfel am să-ți trag o scărmaneală cum scrie la carte.

– Adică o bătaie la fund? întrebă ea scandalizată.

– Nu.

Zâmbi călduros și își plimbă limba pe sub sânul ei. O auzi inspirând șuierat.

– Nu putem s-o facem din nou.

– Eu nu pot o vreme, dar tu categoric da.

Începu apoi s-o învețe lucruri la care nu îndrăznise niciodată să viseze.

Abbie își aținti privirea asupra smocurilor albe presărate din abundență pe ogoare. Dumnezeu îi era martor că n-avea nici un chef să culeagă bumbac în acea zi. Își spuse că poate n-avea să mai aibă niciodată chef să culeagă bumbac.

Își petrecuse noaptea făcând dragoste cu un bărbat care nu era soțul ei. Ar fi trebuit să se simtă rușinată. În schimb, se trezea întrebându-se dacă ar fi fost un păcat foarte mare ca Grayson să se furișeze pe fereastră în camera ei în toiul nopții. Nu își putea imagina nimic mai plăcut decât să se trezească dimineța în brațele lui.

Își spuse că era foarte posibil să se strângă ghem și să moară când el avea să plece mai departe – și părea ferm hotărât să o facă. Însă războiul ce trecuse peste ea o învățase un lucru: nu știa niciodată ce avea să aducă ziua următoare.

Poate că Grayson nu era genul care s-o ia de soție, însă inimii ei nu-i păsa. Credea sincer că Grayson o iubea și știa că și ea îl iubea la rândul ei. Deocamdată era de-ajuns.

Surprinse o mișcare cu coada ochiului. Întorcându-se ușor, îl privi pe Grayson traversând agale ogorul. Gura i se uscă, devenindu-i brusc ca bumbacul. Își încrucișă brațele sub sâni.

– Bună dimineța.

El îi zâmbi călduros.

– Bună dimineța.

– Azi vom începe să culegem bumbacul. Îmi închipui că oamenii au să înceapă să sosească în curând...

– Atunci ar fi bine să nu mai pierd timpul.

Înainte ca Abbie să apuce să se dezmeticească, se trezi că Grayson o luă în brațe și își coborî gura peste a ei. Ridicându-se pe vârfuri,

ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Îi făcu plăcere mârâitul lui gutural și îl prinse mai strâns, întrebându-se cum avea să reușească să se concentreze la culesul bumbacului când n-avea chef să se gândească la nimic altceva în afară de el.

Grayson se dădu înapoi, susținându-i privirea.

- N-am pus geană pe geană după ce te-am condus acasă azi-noapte.

Aproape se iviseră zorile pe când se întorsese în casă. El o condusesse până la ușă și îi oferise un sărut ce mai că n-o făcuse să se întoarcă în șopron cu el. Simți dogoarea urcându-i în obraji și puse capul în pământ, ridicând un umăr.

- N-ai să spui nimănui, nu-i așa? Nu vreau să știe nimeni că am păcătuit...

Îl simți împietrind înainte de a-și desface brațele din jurul ei.

- Crede-mă, scumpo, nu va bănuî nimeni nimic, însă gândește-te la asta. Ai făcut dragoste cu un soț pe care nu-l iubeai. Și ai făcut dragoste într-un pod cu fân cu un bastard pe care pretinzi că-l iubești. Care e păcatul mai mare?

Se răsuci pe călcâie și porni spre șopron. Abbie fugi după el, îl ajunse din urmă și îl prinse de braț. Grayson se opri brusc.

- Crezi că tatăl tău a păcătuit cu mama ta? îl întrebă ea.

- Până noaptea trecută așa credeam. Dar dacă a iubit-o măcar pe jumătate cât te iubesc eu pe tine, atunci cred că păcatul mai mare ține de faptul că s-a căsătorit cu o femeie pe care nu o iubea doar pentru a obține un moștenitor legitim.

- Crezi că eu am păcătuit cu John?

El răsufă zgomotos.

- Nu. Cred că tu n-ai putea păcătui nici dacă ți s-ar așeza diavolul pe umăr să-ți șoptească la ureche instrucțiuni detaliate cum s-o faci. Îi prinse obrazul în căușul palmei. Cred că sunt pur și simplu prea sensibil la faptul că nu am avut părinți...

- Dar ai avut părinți, iar pentru mine nu contează că n-au fost căsătoriți.

- Însă contează pentru mine.

Capitolul 12

Grayson își dădu jos sacul greu de pe umăr, iar Abbie îi luă mâna și începu să înfășoare fâșii subțiri de pânză în jurul degetelor lui. I se părea extraordinar felul în care bumbacul forma cinci pernițe - cinci pernițe pentru cinci degete - și rapiditatea cu care culegătorii cu experiență smulgeau acele cocoloașe de pe plante. Ceea ce detesta el erau minusculii spini care protejaseră bumbacul cât crescuse. Ne-norociții îl înțepau constant.

- Ar fi bine să fi mai atent, îi spuse Abbie legând fâșiile de pânză. Dacă bumbacul e mânjit cu sânge îi scade valoarea.

- Bine atunci, clar că nu are ce să caute sângele meu pe bumbacul ăsta blestemat.

Ea ridică brusc capul.

- Cum ești cu spatele?

- Mă doare mai tare decât mâinile.

- Nu te-apleca să culegi bumbacul ce e aproape de sol. Lasă-te în genunchi...

- Dacă mă las în genunchi nu mă mai ridic.

Zâmbetul pe care i-l oferi îl făcu să-și dorească s-o ia în brațe.

- Aș vrea să-ți pot spune că va fi mai bine la un moment dat...

- Însă va fi tot mai rău, încheie el în locul ei.

Ea încuviință din cap.

- Cât timp o să dureze culesul? vru el să știe.

- Dacă vremea rămâne bună, o lună.

- Dacă vremea rămâne bună?

- Uneori vine câte o furtună de pe coastă. Bumbacul devine inutilizabil dacă e lovit de-o ploaie torențială. De asta culegem cât de rapid și cât de mult putem.

- Trebuie să existe vreo cale mai ușoară de a-ți asigura traiul pentru tine și copiii tăi.

Ea îi oferi un zâmbet compătimitor.

- Când o găsești, anunță-mă și pe mine. Până-atunci, te-așteaptă un pepene verde la capătul rândului. Când ajungi acolo, sparge-l și mănâncă-i miezul.

Grayson nu știa ce era un pepene verde, însă văzuse bărbații îngrămădind sferele mari și verzi la capătul rândurilor.

- Pare de-a dreptul o barbarie.

- N-ai să mai gândești așa când vei ajunge la capătul rândului.

O privi îndepărtându-se, șoldurile legănându-i-se provocator. Cu o zi în urmă trupul lui ar fi reacționat; acum nu se întâmplă nimic. Spera că n-avea să se transforme într-un eunuc din cauza muncii asidue.

- Lână, bombăni Kit.

Grayson se întoarse. Kit mânuia fiecare capsulă de bumbac ca și cum s-ar fi așteptat să îl muște. Înțelept din partea lui.

- Ce-ai spus?

Kit îi aruncă o privire peste umăr.

- De-acum încolo voi purta doar lână. N-au decât să muncească oile în locul nostru.

- Eu am lucrat cu oile, spuse Harry, smulgând bumbacul cu o eficiență care-l făcu pe Grayson să-și invidieze prietenul. Nici nu era de mirare că putea șterpeli o carte din mijlocul pachetului. Am văzut cât e de greu să tunzi bestiile alea blestemate.

- Mătase, atunci, spuse Kit. Nu-mi închipui că poate fi nu știu cât de greu să te ocupi de niște viermi.

- Știi de la care capăt al viermelui iese mătasea? îl întrebă Harry.

Kit își sprijini mâinile pe șolduri și se arcui pe spate.

- Nu.

- Nici eu nu știu, dar toată treaba mi se pare cam dezgustătoare.

- Lăsați flecăreala și înapoi la muncă. Iroșiți timp prețios, le porunci o voce gravă, indignată.

Întorcându-se, Grayson dădu ochii cu o tânără cu părul roșu ca focul, care îl fixa pe Harry cu o privire furioasă. Nu o mai văzuse niciodată, însă, la drept vorbind, o mulțime de oameni care nu mai lucraseră pe ogoare până azi veniseră să dea o mână de ajutor la strânsul recoltei.

- Nu cred că ne cunoaștem.

Ea își îngustă ochii spre el, iar Grayson se simți brusc ca un melc târându-se pe pământ.

– Dacă ești vreun prieten de-al lui, mă consider norocoasă că te cunosc.

Se răsuci pe călcăie și traversă cu pas hotărât ogorul. Grayson se simți rușinat când observă că, în ciuda trupului mititel, căra în spate un sac aproape plin.

– Cine e? întrebă el.

– Jessye, răspunse Harry, cu o notă de umor în voce. Tatăl ei e proprietarul tavernei și din când în când ea servește băuturile.

– Harry credea că poate servește și altceva în afară de băuturi, spuse Kit chicotind.

Harry își îndreptă spatele, făcând o mutră indignată care de obicei însemna că nu găsea nimic amuzant în situația respectivă.

– În apărarea mea, trebuie să recunoașteți că în Anglia se întâmplă frecvent ca fetișcanele care servesc prin taverna să-și ofere serviciile...

– Da, dar când îți aruncă berea în față, asta înseamnă nu.

– A fost whisky, nu bere, și am crezut că doar face pe inabordabila. Kit rânji și smuci din cap înspre Harry.

– De asta și-a crescut barba.

Grayson se zgâi la prietenul lui.

– Mie mi-a spus că o făcea pentru a-și proteja fața de soare.

– Nu, încerca să-și acopere vânătaia pe care i-a provocat-o ea când l-a refuzat a doua oară.

– Nu prea părea genul tău, remarcă Grayson.

– Sunt disperat. Nu există case de toleranță nicăieri pe-aici. Asta-i afacerea de care ar trebui să ne apucăm – să ne deschidem un nenorocit de bordel.

Grayson începu să culeagă bumbacul de pe tufe.

– Nu e nicidecum o activitate respectabilă.

– Când ne-am străduit noi vreodată să părem respectabili? întrebă Harry.

– Poate-ar fi timpul s-o facem.

– De ce?

Kit îl studie.

– Cumva interesul tău față de Abbie s-a intensificat?

Grayson își îndreptă privirea în lungul brazdei. O văzu pe Abbie ingenuncheată pe pământ, cu Micah lângă ea, ocupați amândoi să culeagă bumbacul și să-l îndese în sac. Grayson nu se mai gândise

niciodată până atunci că ar fi fost cazul să existe legi care să le interzică micuților să lucreze pe ogoare – sau în fabricile de acasă. Însă dacă aveai de ales între a munci sau a răbda foame, probabil că nu prea aveai încotro. Iar aici toți copiii munceau. Chiar dacă de multe ori acea muncă nu presupunea nimic altceva decât să le aducă apă muncitorilor.

Pe Abbie n-o interesa câtuși de puțin faptul că era bastard, iar el nu voia să facă nimic care să-i stârnească rușinea. Ținea minte o vreme când li s-ar fi lăudat lui Harry și Kit despre cuceririle lui. Însă Abbie nu era o cucerire. Nu-și putea explica relația lui cu ea nici măcar lui însuși, cu-atât mai puțin prietenilor săi.

– Grayson îndrăgește doar femeile căsătorite, spuse Harry.

– O văduvă nu se deosebește prea mult de-o femeie căsătorită, remarcă Kit.

– Dar o relație cu ea e riscantă; ar putea cu ușurință să decidă că-și dorește o căsătorie, replică Harry.

– E cu ochii pe tine, spuse Kit.

Gray întoarse brusc capul și văzu privirea lui Abbie ațintită asupra lui. O salută scurt din cap înainte de a se întoarce la ceea ce făcea.

– Îmi închipui că se întreabă de ce nu lucrăm, având în vedere că de eforturile noastre depinde cât de bine vor mânca micuții ei la iarnă.

– Iar în timp ce copiii ei vor mânca, noi ne vom afla în Galveston, spuse Kit.

Degetele lui Grayson se poticniră când se înțepă cu spinul ascuțit ce adăpostea bumbacul. Blestemând cu asprime, își băgă degetul în gură, sugând rana pentru a stăvili șuvoiul de sânge.

Gândul de a pleca la Galveston devenea tot mai puțin tentant cu fiecare zi ce se scurgea.

– Doamne, Dumnezeuule, îmi doresc cu disperare să fac dragoste cu tine, spuse Grayson. Dar sunt prea rupt de oboseală.

Închizând ochii, Abbie se sprijini cu spatele de pieptul lui, își cui-bări capul în scobitura umărului lui și savură atingerea caldă a apei alunecând blând în jurul lor. Baia fusese întotdeauna sanctuarul ei, un loc în care putea scăpa de obligațiile ei de mamă și soție. Cât era de bizar că acel sanctuar i se părea la fel de privat și acum că-l împărțea cu un bărbat iubit.

- Măine va fi mai rău, îi șopti ea.
- Nu văd cum ar putea fi mai rău.
- Dar vei vedea.

El gemu, iar ea simți huruitul din pieptul lui rezonând pe spatele ei. Își înăbuși hohotul de râs.

- Râzi.

Ea clătină din cap.

- Mă străduiesc să nu o fac.

Grayson depuse un sărut pe umărul ei.

- Nu știu cum ai rezistat atâția ani, Abbie.

Își strecură mâinile sub apă ca pentru a o prinde în brațe, gemu surd și își puse mâinile înapoi pe marginile căzii. Ea își încolăci mâinile peste una de-a lui și și-o duse la buze, depunând un sărut pe degetele lui umflate.

- Te-ai zgâriat rău azi. Trebuie neapărat să punem niște iod pe răni ca să nu se infecteze.

- Minunat! Îmi închipui că prin părțile astea o infecție poate avea urmări oribile.

- Acum câțiva ani un bărbat a făcut cangrenă. Nu l-a lăsat pe doctor să-i taie mâinile și a murit.

- Grozav! Exact ce-mi doream să aud.

Ea se întoarse ușor, apăsându-și mâna în dreptul inimii lui ce bubuia.

- Am să-ți urmăresc îndeaproape mâinile. N-am să las să ți se întâmple așa ceva.

Aplecându-se în față, Grayson o sărută tandru.

- Știi, e un mare noroc că nu culeg bumbacul cu limba.

Ea făcu ochi mari când își dădu brusc seama la ce se referea.

- Mărul!

- Poftim?

- Când ai înnodat codița mărului... Râsul îi scăpă din piept. Nu am înțeles atunci de ce ți se părea o asemenea realizare.

- Abilitatea de a face asta îmi asigură o limbă foarte flexibilă. Iar tu, scumpo, ai doar de câștigat din asta.

- Ești teribil de obraznic!

Razele lunii scânteiară pe zâmbetul lui.

- Teribil.

Cuibărindu-se la pieptul lui, îi simți trupul reacționând la apropierea ei.

- Parcă ziceai că ești prea obosit.

- Dacă o facem încet și lent, cred că am să mă descurc.

O parte din apă se vărsă în jurul lor când Grayson se ridică și ieși din cadă. Abbie privi lumina lunii dansând pe trupul lui în timp ce-și frecă cu un prosop brațele și picioarele, câtuși de puțin stîngherit de propria nuditate. Lui John abia dacă-i întrezărise pieptul, niciodată tot trupul. Iar pe el nu-l privise niciodată admirativ, așa cum făcea acum cu Grayson.

Măinile lui Grayson încremeniră.

- Vezi ceva ce-ți place?

Ea ridică ochii spre ai lui.

- Totul.

El își aruncă prosopul deoparte și se întinse după cel încă împăturit pe balustrada prispei. Când o văzu venind spre el, Abbie se ridică din apă, surprinsă de îndrăzneala ei, de cât de nestîngherită se simțea în prezența lui. Nu ținea minte să-și fi privit vreodată trupul gol în oglindă. Și totuși, iat-o că stătea în fața lui cu apa și roindu-i pe piele și sfîrcurile întărite sub adierea brizei nocturne, fără a simți câtuși de puțin nevoia de a se ascunde de ochii lui, o privire ce o încălzea precum razele soarelui. El îi petrecu prosopul pe după umeri, își strecură un braț pe după spatele ei, iar pe celălalt sub genunchii ei, apoi o ridică și-o strânse la piept.

Întoarse spatele casei și porni cu pași mari spre șopron, iar Abbie își spuse că nu se simțise niciodată mai îndrăgită.

Zilele se succedau nedeslușite, iar nopțile treceau mult prea repede. Abbie i se alătura adesea lui Grayson în pod, însă de regulă el se mulțumea să-și încolăcească brațele în jurul ei și să adoarmă astfel.

Când se trezea, Abbie dispăruse.

Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea epuizare până în măduva oaselor, nici o asemenea exaltare ca atunci când mâinile lui începură să se învețe cu noua activitate și să devină mai abile. În prima zi când reuși să culeagă peste patruzeci și cinci de kilograme de bumbac fu tentat să-i scrie tatălui său și chiar ar fi făcut-o dacă nu l-ar fi durut atât de tare degetele.

Însă habar nu avea cum să-i explice unui bărbat născut în puf ce bogății puteai dobândi cu propria sudoare și sânge. Aici nu era judecat pentru originile lui umile sau pentru trecutul lui. Când alți bărbați îl priveau apreciativ o făceau datorită realizărilor lui, datorită eforturilor lui, datorită abilităților pe care și le desăvârșea din ce în ce mai mult.

Erau chiar momente când se simțea mai presus de cel mai nobil dintre toți aristocrații din Anglia și când își spunea că munca pe care o făcea pe ogoare ar fi putut să-i câștige dreptul de a sta alături de Abbie.

În fiecare clipă a zilei, în ciuda epuizării și a durerii, mintea îi era inundată de gândul la ea, ceea ce făcea să merite fiecare moment de disconfort din ceea ce avea de îndurat. Când Abbie îi arunca o privire și îi zâmbea, bucuria lui prindea aripi și muncea cu-atât mai asiduu să-i facă pe plac, să-i ofere un motiv în plus să zâmbească.

Însă noaptea, când se trezea singur în pod, înconjurat doar de mirosul animalelor de fermă, era cuprins de un pustiu ce amenința să devină etern și se întreba cum avea să supraviețuiască după ce terminau de cules bumbacul, iar serviciile lui nu aveau să mai fie necesare. Și știa că nu mai era mult până atunci, căci ghemotoacele albe dispăreau rapid, asemenea unui val retrăgându-se de la țărm.

Ridicând în spinare sacul ce stătea să plesnească de plin ce era, porni spre șopron și îl urcă într-o a patra căruță. Trei căruțe erau deja pline ochi și puse la adăpost în șopron. Nu văzuse pe nimeni niciodată să se teamă atât de tare de ploaie cum se temea Abbie. O văzu la capătul îndepărtat al șopronului, stând lângă prima căruță, cu brațele încrucișate sub piept.

Deși știa că avea să-l mustre pentru că irosea din timpul culesului, porni vioi spre ea, hotărât să-i fure un sărut.

– Abbie, nu poți face asta, răsună o voce gravă, iar Grayson recunoscu glasul lui James.

Încetini și o văzu ridicând sfidător bărbia.

– Ba pot.

Îl auzi pe fratele ei pufnind disprețuitor.

– Asta nu-i o treabă de femeie.

– Și cine crezi că a făcut-o anul trecut? Tot o femeie. Și cu un an înainte...

- Atunci nu ai avut încotro. Ei bine, acum bărbații s-au întors acasă...

- E pământul meu. Bumbacul meu. Eu am să-l duc la stația de egrenat a lui O'Malley.

- Abbie, așa ceva pur și simplu nu se face.

- Nu se făcea înainte de război. Însă acum da, James.

Grayson se sprijini cu un umăr de căruță. Deși la majoritatea femeilor furia scotea urâtenia la iveală, în cazul lui Abbie pur și simplu îi sublinia trăsăturile. Indignarea ei era născută din nevoia de a-și păstra în lume locul câștigat prin trudă și chin.

Grayson aruncă o privire pe după vrafal de saci. James o fixa pe Abbie cu o privire mânioasă, ca și cum ar fi crezut că ar fi putut astfel să iasă din impas.

- Abbie are dreptate, să știi, spuse Grayson.

James își mută fulgerător privirea asupra lui.

- Nu te băga, Rhodes. Nu-i treaba ta.

Grayson își studie mâinile zgâriate și însângerate înainte de a ridica ochii spre James.

- Ciudat, eu eram convins că da.

- Nu după ce te-am auzit întâmplător discutând cu prietenii tăi că veți pleca imediat ce-i cules tot bumbacul. Ei bine, ogoarele sunt aproape curățate de bumbac. Poți să pleci când dorești.

Abbie ridică bărbia spre el, privirea ei scrutându-i chipul.

- Pleci?

- Nu până n-am dus bumbacul unde vrei tu să ajungă.

- În nici un caz! tună James. Din câte mi-a spus Winslow înainte să plece, n-aș lăsa pe mâna ta nici măcar banii statelor confederate, cu-atât mai puțin ceea ce vom încasa pe recolta asta.

Abbie nici măcar nu se obosi să se uite la fratele ei.

- Am încredere în tine. Vrei să mă însoțești în prima căruță?

- Cu mare plăcere.

- Fii cuminte și fă tot ce-ți spune mătușa Elizabeth.

Sprijinit de balustrada prispei din față, Grayson o privi pe Abbie îngenunchind în fața lui Micah și trăgându-l în brațele ei, cu lacrimi scânteindu-i în colțurile ochilor de parcă l-ar fi trimis la război, nu să stea la mătușa lui pentru câteva zile.

Micah încuviință din cap, iar Abbie reluă același ritual și cu ceilalți doi copii ai ei. Le explicase că aveau să plece cu mult înainte de ivirea zorilor, ca să ducă bumbacul la una dintre stațiile de egrenat ce se întindeau de-a lungul râului Brazos. Căruțele încărcate până la refuz aveau să se deplaseze încet și chinuit, așa că Abbie hotărâse să-și lase copiii acasă la sora ei.

Copiii se cățărară în căruța lui Elizabeth și îi făcură frenetic cu mâna. Abbie se dădu în spate, mâna ei imitând gestul lor cu mai puțin entuziasm.

– Vor fi bine, Abbie, spuse Grayson încet.

– Știu, dar asta e ceea ce detest la cultivarea bumbacului. Faptul că sunt nevoită să stau departe de ei timp de câteva zile.

– Am putea să-i luăm cu noi, dacă dorești.

Ea îi aruncă o privire peste umăr, recunoștința din ochii ei aproape doborându-l.

– S-ar chinui.

El își mușcă limba, abținându-se să-i spună că să te chinui părea la ordinea zilei prin părțile acelea.

– Drum bun, Gray! îi strigă Johnny.

– Aveți grijă de voi, băieți, le răspunse Grayson când căruța începu să se îndepărteze de casă. Și tu, Lydia.

Ea zâmbi radios ca și cum i-ar fi oferit un buchet de flori.

– Ne vedem peste câteva zile! le strigă Abbie.

Elizabeth flutură mâna în semn de rămas-bun, în timp ce tânărul așezat pe capră lângă ea mână caii. Grayson nu credea că toți bărbații care-l însoțiseră în acea călătorie erau la fel de nemulțumiți ca el și prietenii lui. Unii aveau de gând să rămână. Drace, avea impresia chiar că unul sau doi dintre ei intenționa să se căsătorească acolo.

Abbie urmări căruța din priviri până dispăru cu totul, iar nori delicți de praf se risipiră de pe drum. Cu brațele încrucișate ferm sub săni, se întoarse spre el, obrații scânteindu-i în culorile apusului.

– Mă duc să-ți pregătesc ceva de cină.

Se refugie rapid în casă, lăsându-l pe Grayson să se întrebe ce se petrecuse.

Abbie stătea la masă, chinuită de senzația că friptura pe care o mâncase se transformase într-o tonă de bolovani în stomacul ei.

Nu mai fusese atât de emoționată, dar nici atât de entuziasmată, din ziua nunții ei.

Erau singuri. Ea și Grayson erau cu adevărat și pe deplin singuri.

Îl vizita aproape în fiecare noapte în șopron. Nu avea nici un motiv să se simtă agitată.

Nu își adresaseră nici măcar un cuvânt de când Grayson pășise în casă, dar Dumnezeu bun, îi simțise privirea ațintită asupra ei pe tot parcursul cinei. Se întrebă la ce se gândea. Dacă-i trecuse prin minte că nu avea nici un motiv să doarmă în șopron în noaptea aceea. În casă existau paturi destule... Aveau să fie toate goale, în afară de unul.

Își simți gura uscându-i-se. Era o reacție ridicolă – însă gândul de a-l invita efectiv în patul ei, în patul pe care-l împărțise cu John...

– Abbie?

Tresări, lovind cu mâna paharul de apă, prinzându-l chiar înainte să se răstoarne cu totul și să facă mizerie. Îi aruncă o privire bărbatului așezat în fața ei.

– Ce e?

Grayson își sprijinise coatele pe masă și își împletise degetele – toate în afară de arătătoare. Acestea se sprijineau de buzele lui strânse.

Poziția mâinilor lui îi aminti de un joc pe care îl jucase cu micuții ei. Uite biserica, uite clopotnița...

Oare jocul acela exista și în Anglia? Poate ar fi trebuit să i-l împărtășească lui Grayson.

– De ce ești speriată? o întrebă el pe un ton jos, măsurat.

Cum putea fi atât de calm?

– Nu sunt. Coborî privirea în farfurie. Ba sunt.

– De ce?

Abbie ridică ochii spre el.

– Pentru că suntem singuri. Îmi amintește cum era... când eram căsătorită.

– Iar aia a fost oribil, nu-i așa?

– Nu oribil. Doar că nu reușeam să mă relaxez niciodată. Îmi doream atât de tare să-i fac pe plac lui John, să-i fiu o soție bună. Și nu reușeam.

– Eu nu sunt el.

– Știu asta. Și știu că temerile mele sunt prostești...

Grayson își împinse scaunul în spate, iar trupul ei tresări violent. El îi întinse mâna.

– Hai la o plimbare cu mine.

– Afară?

El îi zâmbi cald.

– Afară.

Abbie se ridică, porni țeapănă spre el și își strecură mâna într-ai lui. Când degetele lui se închiseră strâns peste ale ei, simți umbra îndoielilor din trecut începând să se risipească. Îl urmă pe prispă. El se așează pe treapta de sus, iar pe ea o instalează cu o treaptă mai jos, prinzând-o între coapse. Abbie se lasă pe spate, cuibărindu-și capul pe umărul lui.

Soarele ce se pregătea să dispară își picura ultimele raze peste tufele verde-închis de bumbac. Recolta nu fusese strânsă până la ultimul fir, așa cum și-ar fi dorit John, însă Abbie considera că puținul rămas nu mai merita efortul.

Diverse nuanțe de trandafirii, mov-lavandă și portocaliu se desfășurau pe cer, cerându-i insistent albastrului să facă loc nopții.

– Cum poți fi atât de înțelept? întrebă ea încet.

El chicoti ușor.

– De fiecare dată când soția ducelui sau fiul lui intrau în conac, inima mea începea să bubuie asemenea unui soldat bătând la tobe pentru a anunța începutul bătăliei. Mai târziu am plecat la școală, dar când mă întorceam în vacanță, chiar dacă ei nu se aflau încă acolo, inima mea nu știa să reacționeze altfel. În plus, aveai o față de parcă ai fi servit ultima ta masă înainte de a-ți pune capul pe butucul călăului.

– Pari să mă cunoști mult mai bine decât te cunosc eu pe tine.

El o dezmiardă cu degetele pe pielea sensibilă de sub ureche, coborându-i apoi pe gât, ceea ce îi stârni fiori delicioși până în vârful degetelor de la picioare.

– Pentru că tu nu ți-ai construit fortificații în jurul inimii și astfel n-ai nimic să-ți servească drept scut în spatele căruia să te ascunzi.

Abbie își înclină capul astfel încât să-l poată privi în ochi.

– Iar tu ai un scut în spatele căruia te ascunzi.

– Atât cât pot.

– De ce, când știi că te iubesc?

Îi spusese că-l iubea în repetate rânduri după acea primă noapte petrecută în șopron. El nu-și mai declarase niciodată sentimentele. Îi spunea uneori că-i adora părul, zâmbetul, atingerea. Însă nu-i mai spusese niciodată că o iubea.

Grayson îi prinse obrazul în palmă, împingându-i ușor capul pe spate. Abbie îi văzu nările dilatându-se în umbrele amurgului, apoi gura lui se năpusti s-o devoreze pe a ei. Se întrebă dacă și el găsea iubirea la fel de derutantă cum i se păruse ei căsnicia. Își puse mâna pe pieptul lui și îi simți bubuitul sălbatic al inimii.

Buzele lui se desprinseră de pe ale ei, alunecând delicios de-a curmezișul obrazului ei până ajunse să-i muște mărunț urechea.

- Vino în pod cu mine, îi șopti el răgușit.

- Nu.

Grayson se dădu ușor înapoi, privind-o în ochi și forțând-o să-i susțină și ea privirea. Înăbușindu-și îndoielile, Abbie spuse încet.

- Vino în patul meu.

Ochii lui se întunecară, devenind albaștri precum cerul din Texas în zori, când încă nu s-a crăpat de ziuă. Îi împinse după ureche câteva șuvițe de păr rebele.

- Ești sigură?

Ea zâmbi poznaș.

- Ce fel de derbedeu ești dacă îmi dai mereu ocazia să mă retrag?

- Unul care se teme că ții la mine mult mai mult decât ar trebui.

Ea își lipi fața de gâtul lui, cuibărindu-și capul în scobitura umărului lui.

- Vreau să mă scutur de stafii.

Brațele lui se închiseră în jurul ei, ajutând-o să se ridice deodată cu el.

- Hai să facem o baie mai întâi, sugeră el.

Abbie se mulțumi să încuviințeze din cap când o luă de mână.

Grayson stătea în întuneric, ascultând sunetele nopții.

Baia lor se sfârșise așa cum se sfârșea adesea. Făcuseră dragoste. Deși de obicei o purta în brațe până în șopron, în noaptea aceea o simțise pe Abbie copleșită de disperare când se-agățase de el și făcuseră dragoste afară, încâlciți printre prosoape și haine.

Ea păruse ușurată după aceea, ca și cum și-ar fi îndeplinit obligațiile pe noaptea respectivă, iar Grayson se trezi întrebându-se

dacă la atât se limitau toate căsătoriile de conveniență: îndeplinirea unor obligații.

Regretase vreodată tatăl lui că se căsătorise? Se gândea adesea la tânăra actriță care îi capturase inima?

Rutina din fiecare seară a lui Grayson presupunea să verifice animalele de la fermă, asigurându-se că totul era în regulă, și își îndeplinise sarcinile fără a reflecta la ce făcea, cât timp Abbie strânsese prin bucătărie. Doamne, Dumnezeuule, era aproape ca și cum ar fi fost căsătoriți.

Se gândi cum ar fi fost ca tot restul vieții să aibă parte de astfel de nopți – să știe că Abbie îl aștepta înăuntru și că avea s-o găsească în casă când intra și el.

Auzi zăngănitul cratițelor și al tigăilor încetând, iar casa se cufundă într-o tăcere deplină neașteptată. Lumina ce se revărsa de la ferestre scăzu, ca și cum ar fi redus flăcările în felinare. Grayson se gândi să se retragă în șopron, să se cațare în pod și să se întindă pe salteaua lui pe paie.

Însă îi era teamă că Abbie nu avea să vină după el. Nici dacă i-ar fi străpuns inima cu o floretă ruginită nu l-ar fi durut mai tare.

Fir-ar să fie, nu doar că o dorea, avea nevoie de ea. Avea nevoie de acele două cuvinte pe care le șoptea în toiul unei partide de amor, acele două cuvinte pe care el nu i le putea repeta. Le rostise o dată – și fusese perfect sincer. O iubea cu adevărat. Însă intensitatea acelor sentimente crescuse la o asemenea magnitudine încât deveniseră înspăimântătoare. Dumnezeuule bun, își spuse că, dacă Abbie ar fi încetat vreodată să-i spună acele două cuvinte, cel mai probabil ar fi pierit cu totul.

Îndesându-și o mână în buzunarul pantalonilor, pași pe prispă și deschise în liniște ușa casei. Abbie redusese flacăra lămpii. Ușile către două dintre dormitoare erau întredeschise, iar Grayson se întrebă dacă Abbie aruncase o privire în acele camere, simțindu-le lipsa copiilor ei.

Cea de-a treia ușă era deschisă milimetric, crăpătura din prag lăsând lumina felinarului să se reverse în încăperea mai mare. Era dormitorul ei. Camera pe care o împărțise cu un altul. Gentlemanul din el detesta gândul că nu părea să aibă prea multe amintiri plăcute cu soțul ei. Derbedeul, însă, se bucura.

Închizând ușa, traversă camera cu pași mari. Foarte atent și în deplină liniște, deschise ușa dormitorului. Abbie era așezată pe un scaun cu spătar drept, în fața unei mese de toaletă cu oglindă, perindu-și părul, cu privirea ațintită pe ceva aflat dincolo de oglindă, ceva îndepărtat, vreo amintire, poate.

Dormitorul îl surprinse. În afară de persoana ei, nu părea să cuprindă nimic altceva care să o reprezinte. Stâlpii din lemn de stejar ai patului nu erau decorați cu sculpturi delicate. Comoda era la fel de solidă și simplă ca masa de scris. Nici măcar măsuța ei de toaletă nu avea nimic din delicatețea tipică unei femei.

Încăperea reflecta complet și exclusiv gusturile unui bărbat.

Fără voia lui, privirea îi alunecă spre pat. Patul în care acum dormea singură, deși mai demult nu o făcuse. Stomacul îi fu cuprins de spasme și îi trecu prin minte că poate ar fi fost mai bine să plece, să se întoarcă în șopron, să se întoarcă la Galveston, să se întoarcă în Anglia.

Dar apoi își plimbă privirea prin încăpere și ajunse la reflexia lui Abbie, care îl privea, așteptând. Îi vedea pieptul ridicându-se și coborând rapid. Traversă camera din câțiva pași lenți, în ciuda inimii ce îi gonea nebunește.

– Grays...

El își puse un deget pe buzele ei.

– Nu spune nimic, Abbie. Nu până nu te-ai obișnuit cu prezența mea în camera asta. Îi luă peria din mână și o lăsă să alunece prin părul ei, susținându-i privirea în oglindă. Tremuri. Nu poate fi din cauza frigului, fiindcă în statul acesta nu pare să existe așa ceva.

– Se face frig iarna.

– Tremuri, repetă el. De ce?

Clătinând din cap, Abbie coborî privirea în poală.

– Pur și simplu mă simt ca o femeie ușoară.

Grayson puse peria deoparte, îngenunche lângă ea și îi luă mâna tremurândă într-a lui, apăsându-i degetele pe buzele lui.

– N-am să rămân dacă nu vrei.

Ea ridică ochii spre el.

– Tocmai de asta mă simt ca o femeie ușoară. Fiindcă îmi doresc să rămân.

Abbie își îndreptă atenția spre pat, iar Grayson văzu roșeața strecurându-se peste gulerul cămășii ei de noapte și inundându-i obraji. Râse stingherită și își sprijini fruntea de umărul lui.

– Sunt caraghioasă, știu. M-am gândit la asta de sute de ori, cum ar fi să te chem în patul meu... apoi am crezut că n-ai să mai vii... după... ce s-a întâmplat mai devreme.

– Ai sperat că n-am să mai vin.

Oftând adânc, Abbie își desprinse fruntea de pe umărul lui.

– Nu știu de ce-i atât de greu.

Grayson știa. Simțea prezența soțului ei mort ca și cum ar fi stat așezat în colț, urmărind întreaga scenă.

– Cum ar fi dacă n-aș face decât să te țin în brațe?

Ea clipi surprinsă, ca și cum tocmai ar fi smuls luna de pe cer și i-ar fi oferit-o în dar.

– Să mă ții doar în brațe?

– M-am gândit la asta de sute de ori, cum ar fi să stau în pat cu tine și pur și simplu să te țin în brațe toată noaptea.

– Mi-ar plăcea.

Grayson se ridică deodată cu ea. O privi îndreptându-se spre pat și dând la o parte pătura. Nu avea să le fie necesară în noaptea aceea. Stinse complet lumina, lăsându-se ghidat doar de razele lunii. În semiîntunericul ce se lăsă îi văzu mâinile mișcându-se peste cămașa de noapte. Încremeni, savurând priveliștea cămășii alunecându-i de pe trup. Cu o ușurință îndelung exersată, se dezbracă și el, lăsându-și hainele într-o grămadă la picioare.

Auzi patul scârțâind când Abbie urcă în el și se trase într-o parte, făcându-i loc și lui. Grayson gemu când se întinse și el și se cufundă în salteaua moale asemenea unui prunc în leagănul său.

– Ah, mi-a lipsit confortul unui pat. Întoarse capul până putu s-o vadă pe Abbie. Vino încoace, scumpo.

Ea se întoarse spre el, iar el o trase în brațele lui.

Abbie ar fi vrut să-i spună că nu mai făcuse așa ceva niciodată, că nu mai stătuse niciodată goală în brațele unui bărbat în propriul pat, însă Grayson probabil știa. Aparent tot ceea ce făceau împreună era o premieră pentru ea. Și nimic nu era o premieră pentru el. Ei bine, poate cu excepția faptului că acum exista cineva care chiar îl iubea.

Adora să-și simtă trupul acoperindu-l parțial pe al lui. Aerul cald al nopții ar fi trebuit să facă acea atingere de nesuportat, însă briza adia prin fereastra deschisă peste trupurile lor.

– Ce ai de gând să faci în Galveston? se încumetă ea să întrebe în cele din urmă.

Îl simți crispându-se sub ea, dar apoi trase adânc aer în piept și își forță trupul să se relaxeze.

– Am să caut ceva activitate profitabilă.

– Cum ar fi?

– Habar nu am. Ceva cu vite, eventual. Orice ar fi, va fi o activitate cu grad ridicat de risc și profituri pe măsură. Țasta e stilul lui Harry, iar banii lui vor fi cei care ne vor finanța.

– Crezi că te vei mai întoarce vreodată în Anglia?

– Într-o bună zi. Când voi fi egalul tatălui meu.

Abbie auzi hotărârea din vocea lui și nu avu nici urmă de îndoială că avea să găsească o cale de a-și atinge obiectivul. Mâna lui începu s-o mângâie leneș pe braț, amplificând intimitatea momentului.

– Crezi... crezi că ai să te întorci vreodată aici?

El se întoarse până ajunseră amândoi culcați pe o parte, față în față. Îi prinse chipul în palmă, dezmiardând-o pe obraz cu degetul mare.

– Vrei să mă întorc?

Ea încuviință din cap, apoi își dădu seama că probabil nu îi vedea gesturile în întuneric.

– Da. Își lipi fața de pieptul lui. Mi-aș dori să nu mai pleci deloc. Grayson își încetă dezmiardările.

– Nu-mi pot petrece toată viața trăind într-un șopron, Abbie.

Firește că nu putea. Încuviință din cap, știind că Grayson îi simțea mișcările, chiar dacă nu i le vedea.

– Mi-ai spus că nu vrei să te mai căsătorești niciodată, îi aminti el.

Abbie încuviință din nou din cap, stupid, nefiind prea sigură ce-și dorea sau de ce avea nevoie. El își trecu fin degetele pe șira spinării ei, în sus și în jos, în sus și în jos. Apoi o întoarse pe spate și se cuibări între coapsele ei. Sprijinindu-și mâinile de-o parte și de cealaltă a chipului ei, își răsfiră degetele în părul ei și își coborî gura peste a ei. Tandrețea sărutului lui îi făcu ochii să se umple de lacrimi.

Așa trebuia să fie, o întâlnire între două inimi și două suflete înaintea întâlnirii dintre două trupuri. Știa acest lucru acum, înțelegea

câtă simplitate exista în iubire. Nu putea fi forțată. Nu putea fi împinsă de la spate. Iubirea se naștea din afecțiune, încredere, respect. Precum semințe aruncate pe un sol fertil, unde puteau să încolțească și să înflorească.

Înainte de război, acele semințe fuseseră duse de vânt într-un pustiu în care nu găsiseră nimic din care să se hrănească și să crească. Nu voia să piardă ceea ce tocmai câștigase. Își închise mai strâns brațele în jurul umerilor lui, mereu surprinsă de cât erau de lați. Era mult mai solid decât părea; era un bărbat formidabil. Purtarea lui aleasă era ceea ce-l făcea să se deosebească de bărbații aspri pe care îi cunoscuse până atunci.

Grayson se desprinsese din sărut. Abbie îi simți privirea intensă chiar dacă nu-i vedea albastrul ochilor. Îi auzi răsuflarea găfâită, îi simți pieptul ridicându-se și coborând peste sânii ei.

– Căsătorește-te cu mine, Abbie.

Inima i se izbi violent de coaste. Gura îi deveni la fel de uscată ca bumbacul. Dădu energic din cap.

– Trebuie s-aud cuvântul, scumpo, altfel n-am s-o cred niciodată.

– Da, spuse ea găfâit. O, da, însă cum rămâne cu Galveston?

– Nu m-am dat niciodată prea tare în vânt după aerul sărat.

– Și cum rămâne cu prietenii tăi?

– Încerci să mă faci să mă răzgândesc?

– Nu, dar vreau să fii sigur.

– Sunt sigur. Te iubesc tot mai mult cu fiecare suflare, cu fiecare bătaie a inimii mele, cu fiecare zâmbet pe care mi-l oferi.

Grayson fu năucit când își dădu seama că tot ceea ce spunea era perfect sincer. Inima i se zbătea atât de violent sub coaste încât era convins că i-o simțea și ea.

Își înclină capul și o sărută apăsător, aproape cu disperare. Nu se așteptase să găsească niciodată o femeie dornică să devină soția lui. Nu crezuse niciodată că avea să găsească o femeie care să-l iubească.

Aveau să locuiască aici – în această casă. Aveau să doarmă în camera aceea.

Voia să alunge stafile din toate colțurile, din toate fridele și cotloanele – nu doar din camera aceea, ci și din inima ei.

Își lăsă gura să alunece pe coloana zveltă a gâtului ei, ascultându-i torsul gutural – ca de pisică desfătându-se cu smântână. O dorea cum nu mai dorise niciodată nimic altceva.

Abbie se zvârcoli sub el, iar Grayson își folosi gura și mâinile, când brutal, când blând, pentru a o aduce în pragul climaxului. Dintr-un singur gest neșovăitor, se înfipse în carnea ei caldă și primitoare. Apoi se opri, străduindu-se să-și țină în frâu propriul punct culminant, trupul fiindu-i periculos de aproape de a-l trăda.

Ea își apăsă mâinile pe umerii lui.

– Nu te retrage din mine, îi șopti. Nu-i nevoie s-o mai faci dacă ne vom căsători.

Ridicându-se deasupra ei, Grayson își simți brațele tremurând. Se lăsă peste ea, apăsându-și obrazul de al ei.

– Promite-mi că ai să te căsătorești cu mine.

– Îți promit... din toată inima.

Începu să se miște în ea, minunându-se de cât de armonios li se mișcau trupurile laolaltă. Îi ascultă strigătele și suspinele. Nu se mai stăpâni deloc, nu mai simți nevoia să își țină cu strictețe în frâu propria plăcere.

Când ea țipă și se arcui spre el, Grayson o urmă imediat, prins atât de strâns în încolăcirea trupului ei încât ar fi fost imposibil de distins în ei două ființe separate.

Își apăsă buzele pe adâncitura de la baza gâtului ei, cuprinzând cu mintea impactul a ceea ce făcuse, splendoarea aceluia gest. A sentimentului că aparținea cuiva. Ar fi vrut să îi spună și ei, să-i împărtășească exaltarea pe care o simțea, însă pentru a face așa ceva ar fi fost nevoit să-i vorbească despre alte femei – ceea ce ar fi fost complet deplasat în acele circumstanțe.

Așa că se mulțumi să-i repete ceea ce nu mai spusese nimănui niciodată.

– Te iubesc.

Strâns cu putere în brațele ei, își spuse că nu mai cunoscuse niciodată un asemenea sentiment de plinătate, că nu se mai simțise niciodată atât de pe deplin acasă.

Capitolul 13

Conducând căruța huruitoare pe drumul accidentat, Grayson o auzi scârțâind sub greutatea sacilor ticsiți cu bumbac. Era sunetul îmbătător al banilor. În scurt timp avea să se transforme din scârțâit în clinchet metalic. Îi aruncă o privire plină de alean femeii de lângă el, femeii care avea să-i devină soție. Singurul lui regret era că nu-i putea oferi mare lucru în plus față de ceea ce avea deja.

În spatele lui, celelalte căruțe avansau chinuit pe drumul întortocheat, conduse de Kit, Harry și James. Abbie le explicase că drumeagul croit de căruțe încă de pe vremea când colonia lui Stephen F. Austin începuse pentru prima dată să cultive bumbac era gândit să ocolească dealurile, să evite pantele grele și zonele mocirloase și să traverseze pâraiele în locurile în care apa era cât mai mică.

Prin urmare, nici nu fu de mirare că se făcuse deja după-amiază târziu pe când Grayson opri căruța la mică depărtare de stația de egrenat aleasă, de lângă râul Brazos – cea care îi aparținea lui O'Malley. Cel puțin o duzină de căruțe așteptau înaintea lor. Bărbații forfoteau la umbra copacilor, unii discutând, alții dormind, iar alții scuipând tutun.

– Nu arată prea bine, spuse Grayson.

Abbie lăsă să-i scape un oftat adânc.

– Nu, dar mă așteptam la asta. Obrajii îi fură inundați de roșeață. Asta e motivul pentru care n-a vrut James să vin eu. De regulă suntem nevoiți să rămânem peste noapte și consideră că e necuviincios ca o femeie să doarmă în compania bărbaților.

– Un detaliu pe care ai uitat să-l pomenesci.

Ea ridică din umeri.

– Nu e ca și cum aș fi inocentă.

El îi prinse obrazul în palmă.

– Erai înainte să apar eu în viața ta.

Ea își întoarse chipul spre mâna lui.

- Nu, tu mi-ai redat o parte din inocență.

- Ce dracu-i asta?

Grayson își smulse mâna de pe chipul lui Abbie și îi aruncă o privire mânioasă lui Harry, care se zgâia la căruțele din fața lor.

- Ție ce naiba ți se pare că ar fi?

Harry smuci capul spre el.

- Dacă aș ști nu te-aș mai întreba pe tine, nu?

Grayson se dădu jos din căruță, după care o ajută și pe Abbie să coboare. Kit și James se apropiară și ei, cu privirile ațintite asupra stației de egrenat.

- După ce-am văzut pe drum spre casă, nu m-așteptam să se strângă atât de mult bumbac, spuse James.

- De ce nu se mișcă nici una dintre căruțe? vru Harry să știe. De ce toată lumea stă fără să facă nimic?

- Durează destul de mult până se cântărește și se prelucrează bumbacul, spuse Abbie.

Se auzi un clopoțel.

- Ce înseamnă asta? întrebă Kit.

- Că se închid peste noapte, îi explică James.

- Și atunci lăsăm pur și simplu căruțele aici? întrebă Harry.

James oftă.

- Nu, vom dormi peste saci.

Nu era tocmai rău să stai întins peste un maldăr de bumbac în vârful căruței și să privești apusul cu degetele unei femei împlinindu-se cu ale tale. Grayson nu mai cunoscuse niciodată o fericire calmă atât de deplină, atât de absolută.

Într-un fel, era de-a dreptul copleșitoare și înspăimântătoare și îi era teamă că nu avea să reușească s-o păstreze.

- La ce te gândești? întrebă Abbie încet.

- Mă gândesc că nu am cunoscut niciodată o asemenea pace sufletească.

Ea oftă visătoare.

- Perioada mea preferată e după ce se încheie culesul bumbacului. O vreme am terminat-o cu munca grea și mă încercă un sentiment de împlinire profundă. Întoarse ușor capul spre el și îi zâmbi. Te-ai descurcat bine la culesul bumbacului. M-ai surprins. Nu m-am așteptat să rămâi până la capăt.

Întorcându-se pe-o parte, Grayson ridică mâna pentru a-i dez-mierda fața, însă, înainte să apuce să o facă, ea își încolăci mâinile peste a lui și și-o duse la buze.

– Bietele tale mâini. Întotdeauna recunoști un culegător de bum-bac după cicatrici.

– Înseamnă că sunt la fel ca ale tale.

– Erau atât de moi și de fine prima dată când le-am atins.

– De ce ai ales să verifici anume mâinile mele?

În lumina tot mai palidă, o văzu roșind și o privi strângând din buze.

– Fiindcă erai atât de al naibii de arogant.

– Arogant? Mi-era cald, eram obosit și murdar...

– Ai sărit din căruță și te-ai uitat de sus la mine...

– Pentru că ești scundă. N-aș fi avut cum să mă uit de jos în sus la tine.

– Te credeai mai grozav decât noi...

– Tu credeai că mă cred mai grozav decât voi. Pe cuvânt, Abbie, singurul lucru pe care nu l-am crezut în viața mea e că aș fi mai grozav decât oricine altcineva.

Ea se ridică într-un cot și se rostogoli pe burtă.

– Și totuși, impresia asta o dai. Poate e din cauză că-ți ții capul într-un fel anume. Poate o faci fără să-ți dai seama, încercând să ascunzi de ochii tuturor faptul că nu te crezi mai grozav.

Grayson își aținti privirea asupra stelelor și a lunii care răsăriseră treptat, umplând golul negru al văzduhului.

– Poate.

– Nu ești mai grozav decât nimeni, Grayson. Dar ești cel puțin egalul oricui.

– Doar în ochii tăi.

– Sunt singurii care contează.

Chicotind, Grayson se întoarse spre ea și își puse mâna plină de bătăături pe obrazul ei.

– Asta așa e, scumpo. Ce crezi că vor spune copiii când le vom da vestea?

– Vor fi fericiți.

– Vrei să rămâi să locuiești tot la fermă? o întrebă el.

Ea încuviință din cap.

– E tot ce știu. Nu mă văd locuind nicăieri altundeva.

– Am cerut-o în căsătorie pe Abbie.

Grayson ar fi râs de expresiile comice care apărură pe chipurile prietenilor săi – dacă nu s-ar fi clătinat sub impactul a ceea ce tocmai le comunicase și a tot ceea ce presupunea acel lucru. Erau cuvinte pe care nu crezuse că avea să le rostească vreodată.

– Pe Dumnezeu, glumești, nu? spuse Harry.

– Sunt cât se poate de serios. Căsătoria e o instituție excelentă.

– Într-adevăr, așa e, dar cine și-ar dori să-și trăiască viața într-o instituție?

Buzele lui Grayson tresăriră într-un zâmbet auzind vechea vorbă de duh a lui Harry. Femeile rareori o găseau amuzantă. Ridică din umeri.

– Am decis că s-ar putea să nu fie chiar atât de oribil cum ne-am închipuit noi.

– Când îți va da un răspuns? vru să știe Kit.

Grayson își drese vocea.

– Mi l-a dat deja.

Kit arcui o sprânceană.

– Și?

Grayson își spuse că n-ar fi trebuit să fie surprins că prietenul lui se îndoia de cât ar fi fost de dornică o femeie să-i accepte cererea în căsătorie. În Anglia, ideea de a cere o femeie în căsătorie nu fusese pomenită niciodată, nici măcar prin aluzii – pentru nici unul dintre ei.

Își trase umerii în spate, străduindu-se – probabil fără a reuși – să nu se arate insultat de neîncrederea lui Kit.

– A acceptat.

– Deci ai de gând s-o târăști cu tot cu micuții ei la Galveston, începu Harry.

– Nu avem nevoie să mergem la Galveston. Abbie are ferma...

– Deci, căsătorindu-te, vei obține pământul pe care l-ai râvnit de la bun început, spuse Kit încet, pe un ton speculativ.

Grayson știa că ar fi trebuit să le explice că pe Abbie o dorea, nu pământul, însă îi era mult mai ușor să nu-și deschidă sufletul în fața celor doi. Ei îl cunoșteau cu tot ce-avea mai rău și îl acceptau așa. Ce mai conta dacă își închipuiau că se căsătorea cu Abbie din motive neonorabile? Luându-și un aer indiferent, se lăsă pe călcâie.

– Mi-am dorit dintotdeauna să fiu moșier.

– Ei bine, atunci presupun că-i cazul să te felicităm.

– Fără prea multă tevdură. Abbie vrea să le spună copiilor mai întâi. Pe voi v-am anunțat pentru că asta îmi schimbă planurile privind plecarea la Galveston și m-am gândit că s-ar putea să le afecteze și pe ale voastre. Sper că nu veți da de știre mai departe până nu va fi apucat Abbie să discute cu micuții ei.

– Se așteaptă să aibă ceva împotriva? îl întrebă Kit.

– Nu, dar s-ar putea să-i surprindă puțin.

Harry clătină din cap.

– Deci vei deveni nu doar soț, ci și tată. Dumnezeu, Gray, cine și-ar fi închipuit așa ceva?

– Eu categoric nu, mărturisi Grayson.

– Ai de gând să-i scrii tatălui tău? vru Kit să știe.

– Încă nu m-am hotărât.

– Când ai să intri efectiv sub jugul căsătoriei? întrebă Harry.

– Abbie și-ar dori să ne căsătorim până la sfârșitul lunii – înainte să trebuiască să începem pregătirea ogoarelor pentru sezonul următor.

– Presupun că eu și Harry ne-am putea caza la tavernă până atunci. Țsta e un moment pe care în mod cert nu voi dori să-l ratez.

– Mă bucur. Ai fost prima persoană care s-a împrietenit vreodată cu mine. Ar însemna... Își drese vocea, simțindu-și cuvintele înțepenate undeva deasupra inimii. Nu se putea forța să exprime cu voce tare cât de mult ar fi însemnat pentru el să-l aibă pe Kit alături. Vrei să-mi fii cavalier de onoare?

Însă își dădu seama din emoțiile care se succedară fulgerător în ochii albastru-deschis ai lui Kit că prietenul lui înțelegea și tot ceea ce nu se spusese. Ar fi trebuit să știe. Kit avusese dintotdeauna o abilitate de-a dreptul supranaturală în această privință – dovedindu-se mereu capabil să vadă dincolo de ceea ce se rostea cu voce tare.

– Va fi cu adevărat o mare onoare pentru mine.

Încuviințând scurt din cap, Grayson își mută privirea spre stația de egrenat a lui O'Malley. Auzi hurelul asurzitor al utilajelor în funcțiune răsunând cu ecou în aer. Văzu fermierii așteptându-și rândul. Abbie vorbea cu James. Grayson se întrebă dacă îi spusese.

O dată sau de două ori James aruncă o privire în direcția lui Grayson, înainte de a-și îndrepta din nou atenția asupra lui Abbie.

Abbie veni la Grayson cu un zâmbet radios.

- E rândul nostru.

El o ajută să urce în căruță. Își ocupă locul lângă ea și scutură blând hăturile pentru a pune caii în mișcare.

Brusc, își dădu seama că așa avea să arate restul vieții lui de-acum înainte.

Cu inima răsunându-i de promisiunea de a deveni soția lui Grayson, ocupat în momentul acela să mâne căruța spre casă, Abbie se întinse să-l strângă de mână. Începea să se lase întunericul și cumva îi se părea firesc să le dea copiilor vestea despre apropiata lor căsătorie la scurt timp după ce aveau să se strângă în jurul lui Grayson pentru lectura de seară.

Când sosiseră acasă la Elizabeth, Abbie fusese copleșită de bucurie când îi văzuse pe copii întâmpinându-l pe Grayson cu același entuziasm pe care i-l arătaseră și ei. Nu-și putea închipui nimic mai dificil decât să crești copiii unui alt bărbat, însă considera că Grayson era capabil să o facă. La drept vorbind, copiii îl cunoșteau deja mai bine decât își cunoscuseră propriul tată.

Îi auzi pe copii foindu-se în spatele căruței.

I-ar fi muștrat dacă nu s-ar fi întâmplat ca, exact în momentul acela, Grayson să-și împletească degetele cu ale ei, ridicându-i mâna la buze și depunând un sărut. Ochii lui se întunecară când degetele ei se închiseră mai strâns peste ale lui.

- Nu mai târziu de sfârșitul lunii, Abbie? întrebă el, pe un ton șoptit și mângâietor.

Inima ei tresări de bucurie nețărnută. Știa că se referea la căsătoria lor. Până la sfârșitul lunii Grayson nu avea să mai doarmă în șopron. Avea să împartă patul cu ea în fiecare noapte și avea să se trezească în brațele lui în fiecare dimineață.

- Șșșt. Ai să strici surpriza.

- Ce surpriză, mami? întrebă Lydia, ridicându-se în genunchi în spatele căruței.

Abbie îi aruncă lui Grayson o privire încruntată, menită să-l pună în gardă. Derbedeul avu tupeul să-și dea capul pe spate și să izbucnească în râs. Cât de mult îi plăcea râsul lui!

– O să vă spunem după cină, îi promise Abbie, nefiind prea sigură că putea aştepta atât de mult să le dea vestea. Ar fi vrut s-o strige lumii întregi. Să nu-i spună lui Elizabeth fusese unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată, însă ţinuse morţiş ca micuţii ei să fie cei care aflau primii.

Lydia se ridică de tot în picioare.

– Cine-i ăla, mami?

Urmând direcţia indicată de degetul Lydiei, privirea lui Abbie se aţinti asupra ogoarelor. Printre tufele de bumbac golaşe se plimba un bărbat, abia desluşindu-se printre plante, cu pălăria ascunzându-i chipul lăsat spre pământ. Îl mai văzuse cândva, muncind pe ogoare.

Bărbatul îşi dădu jos pălăria, dezvăluind un păr de aceeaşi culoare ca a lui Johnny. Fu năpădită de bucurie. Nu se aşteptase să îl mai vadă vreodată.

Bărbatul se aplecă, dispărând printre tufe. Abbie îşi simţi inima izbindu-i-se violent de coaste când realitatea crudă zdrobi bucuria şi închise strâns ochii. Imposibil. Nu putea fi el. Începu să răsufle chinuit, icnit. Imaginaţia ei o luase pe arătură şi vedea un om care nu mai exista. Era doar un soldat în drum spre casă, care se opriese pentru o clipă pe ogoarele ei...

– Abbie?

În ciuda sângelui ce îi bubuia în urechi, auzi vocea lui Grayson, calmă şi liniştitoare. El rămânea întotdeauna senin, reuşind să o calmeze şi pe ea. Avea mare nevoie de el.

Deschise ochii şi îi oferă un zâmbet tremurător. Pierzându-şi răbdarea, Lydia o împunse în umăr.

– Cine e, mami?

Abbie îşi îndreptă din nou privirea spre ogoare. Bărbatul reapăruse şi se plimba agale printre brazde ca şi cum ar fi fost stăpân pe pământurile acelea.

Şi chiar era.

– E imposibil, şopti ea răguşit.

– Cine e, Abbie? o întrebă Grayson.

Cuvintele îi înţepeniră în gât, ameninţând să o sufocă. Grayson smuci hăţurile şi opri caii.

– Dacă nu-l cunoşti, am să-l sfătuiesc să plece.

– Nu.

Clătinând din cap, își desprinse mâna dintr-a lui și își apăsă degetele pe buze. Ochii îi fură inundați de lacrimi usturătoare. Șchio-pătând ușor, bărbatul lăsă ogorul în urmă și porni spre căruță, cu mâinile încheștate în pumni.

- Îl cunoști, deci? Întrebă Grayson.

O lacrimă caldă alunecă pe obrazul lui Abbie.

- E soțul meu.

Grayson avu impresia că cineva tocmai îl izbise cu un ciocan în piept. Gâtul îi fu cuprins de spasme și simți un nod aproape sufocându-l.

- Credeam că a murit.

Împietrită, Abbie dădu din cap.

- Așa credeam și eu. Aruncă o privire peste umăr. Copii, rămâneți în căruță.

Se ridică, făcându-l pe Grayson să înțeleagă, pentru prima dată, că avea de gând să se dea jos din căruță. O împinse la loc.

- Dă-mi voie să te ajut. Sări jos și se grăbi să treacă în cealaltă parte pentru a o ajuta și pe ea să coboare. Când își puse mâinile pe talia ei, simți tremurul mărunț ce îi zgâlțâia tot trupul. Ce ai de gând să-i spui?

Ea clătină din cap, îngăimând cu o voce chinuită.

- Nu știu. Mi-e greu să cred că se întâmplă asta.

Grayson o urmă, ținându-și mâna pe mijlocul ei cât timp păși șovăitoare spre bărbatul care se oprise la marginea ogoarelor. Ochii căprui ai bărbatului se tot întorceau spre ogoare, ca și cum s-ar fi gândit să se întoarcă la ele.

Abbie se opri poticnindu-se.

- J-John?

Grayson îi văzu degetele tremurând când întinse mâna să atingă obrazul scofâlcit al bărbatului. Acesta o studie ca și cum nu ar mai fi văzut-o niciodată. Grayson se trezi nutrind speranța irațională că poate Abbie se înșelase. Poate că bărbatul acesta nu era cine credea ea.

- John? Sunt eu, Abbie, spuse ea încet, ca și cum i s-ar fi adresat unui copil.

Bărbatul își încheștă fălcile și dădu din cap. Grayson se întrebă dacă nu cumva își pierduse abilitatea de a vorbi. Știa că asprimea războiului tindea să îmbătrânească oamenii, însă chiar și ținând

cont de efectele bătăliilor prin care trecuse, Westland era mult mai bătrân decât și-l imaginase Grayson vreodată. Chipul îi era acoperit de o barbă încâlcită, presărată din abundență cu fire albe. Uniforma cenușie – pe care, fără îndoială, i-o cususe Abbie cu ani în urmă – îi atârna largă pe umerii cocârjați, făcându-l să semene mai degrabă cu o sperietoare de ciori decât cu un bărbat.

Westland întinse mâinile mari și brăzdate de cicatrici și, desfăcându-și degetele groase, dădu la iveală câteva smocuri de bumbac ascunse în palmele lui.

– Ai lăsat prea mult bumbac necules.

Năucit, Grayson nu fu în stare să facă nimic altceva decât să se uite uimit la bărbat. Plecase la război, fusese dat mort și dispărut, nu-și mai văzuse soția de ani buni și primele lui cuvinte în momentul revederii erau legate de nenorocitul de bumbac? Abbie se uită la mâinile lui ca și cum nici n-ar mai fi ținut minte ce anume era bumbacul.

– Am umplut patru căruțe, spuse ea încet, aproape pe un ton de scuză, ca și cum toate eforturile lor n-ar fi însemnat nimic.

– Ar fi trebuit să fie cinci. Poate chiar mai multe. John Westland întoarse fața spre Grayson. Cine-i ăsta?

Abbie se întoarse spre Grayson, iar el văzu că lacrimile dispăruseră – și la fel și bucuria ei. Ochii ei îi reflectau resemnarea.

– El e Grayson Rhodes. Ne-a ajutat cu munca pe ogoare.

– Nu s-a descurcat prea bine, din câte văd. Vom începe să culegem la prima geană de lumină.

Le întoarse spatele.

Scos din sărite de felul în care se purtase cu Abbie, Grayson făcu un pas în față.

– Auzisem că ai murit.

Westland se răsuci pe călcâie, mijind ochii.

– Uite că nu. Unde locuiești?

– În șopron, se grăbi Abbie să răspundă. Șapte familii au acceptat să găzduiască fiecare câte un lucrător.

– Poate să rămână. Cu o smucitură scurtă din cap, arătă spre căruță. Aia-s copiii?

– Da.

Abbie arăta incredibil de pierdută și de confuză. Grayson își înăbuși impulsul de a o lua în brațe și a o alina. În fond, lui îi era doar

logodnică, în vreme ce lui Westland îi era soție. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-o făcuse să se mărite cu bărbatul acesta care nici măcar n-o întrebase cum era?

– Johnny, adu-i pe fratele și pe sora ta încoace, le strigă Abbie.

Grayson își îndreptă privirea spre căruță. Copiii stăteau în picioare, căscând ochii mari. Copiii – copii pe care începuse să-i considere ai lui. Îi privi coborând stângaci din căruță și apropiindu-se șovăitor de străin – tatăl lor.

Grayson desluși limpede trăsăturile bărbatului pe chipul băiatului mai mare. Se rugă fierbinte să nu-i fi moștenit și purtarea.

Abbie se grăbi să vină în spatele copiilor, prinzându-i pe toți trei în brațe și trăgându-i spre ea asemenea unei cloști apărându-și puii.

– Copii, acesta este tatăl vostru.

Simțindu-se ca un intrus, însă incapabil să-și desprindă picioarele din loc, Grayson îl privi pe Westland înghițind un nod.

– Ai crescut, Johnny, spuse Westland, cu vocea gătită de emoție, deși expresia nu îi trăda nimic din ceea ce gândea.

Știind cum era să fii ignorat, Grayson interveni.

– Îmi închipui că toți au crescut de când ai plecat.

Westland încuviință din cap, iar Grayson îi văzu gâtulețul mișcându-se spasmodic, ca și cum momentul acela nu ar fi fost atât de ușor pentru el pe cât se străduia să dea impresia. Și-ar fi dorit să se poată bucura că omul se întorsese din morți, însă adevărul era că apariția lui pica al naibii de prost.

– Cum se face că nu ești mort? întrebă Johnny. Mami zicea c-ai murit.

– Numele tău se afla pe una dintre listele pe care le-am primit, spuse Abbie, cu glasul sufocat de un regret amarnic.

– Situația a fost încâlcită o vreme, murmură Westland. Ocupă-te să pui cina pe masă, femeie.

Șchiopătând ușor, porni spre casă.

Grayson îl privi dispărând în lumina tot mai ștearsă a amurgului și se întrebă dacă nu cumva căzuse pradă unui coșmar. Se întoarse spre Abbie.

– Femeie? Nu te-a mai văzut de patru, cinci ani...

Ea clătină energic din cap și se lăsă pe vine în fața copiilor.

– Nu-mi place de el, anunță Micah cu vocea lui gravă și guturală.

Deștept băiat. Nici Grayson nu prea-l găsea agreabil pe Westland.

Abbie dădu la o parte șuvițele întunecate de păr de pe fruntea încrețită a lui Micah.

– La drept vorbind, nu îl cunoști. Ți-e străin. Erai bebeluș când a plecat. Însă e tatăl vostru și trebuie să fim... recunoscători că s-a întors acasă și că e în viață.

– De ce-au zis că e mort dacă, de fapt, nu-i? vru Johnny să știe.

Bună întrebare, băiete. Și eu mă întreb același lucru. Însă Grayson păstră tăcerea, căci își închipuia că momentul n-avea cum să fie ușor pentru Abbie. Măinile ei încă tremurau. Îl irita al naibii de tare că soțul ei o lăsase să se descurce singură cu micuții, ca și cum copiii aceia nu ar fi fost problema lui, răspunderea lui. Westland luase în mâini nenorocitul de bumbac, însă nu se atinsese nici de soția lui, nici de copii.

Abbie se linse pe deget și șterse o pată de murdărie de pe chipul lui Johnny.

– Nu știu. Îmi închipui că într-un război e multă confuzie și cineva a făcut o greșală. Atâta tot.

Atâta tot? Greșala cuiva era pe punctul de a dezlănțui o suferință de nedescris asupra oamenilor pe care îi îndrăgea. O privi pe Abbie forțându-se să zâmbească, însă fără ca zâmbetul să i se reflecte câtuși de puțin și în ochi.

– Mergeți și stați cu tatăl vostru cât timp eu și domnul Rhodes ducem căruța în șopron. Apoi vin și eu să pregătesc cina.

Mișcându-se la unison, copiii își ațintiră privirea asupra lui Grayson ca și cum ar fi sperat că avea puterea să-i salveze de o soartă mai neagră decât moartea. Măcar de ar fi putut!

Lăsându-se pe vine în fața lor, își împreună mâinile între coapse.

– Țineți minte când mi-ați spus că tatăl vostru a fost un soldat viteaz?

Johnny strâmbă din nas.

– M-oi fi înșelat, poate. Nu pare viteaz.

– Curajul nu se vede la exterior, băiete, spuse Grayson încet. E ascuns pe dinăuntru. Aici. Își puse un deget în mijlocul pieptului lui Johnny. Să fii curajos înseamnă să faci ceea ce știi că trebuie făcut – chiar și atunci când nu vrei s-o faci.

– Tu ești curajos? croncăni Micah.

– Mă străduiesc, băiete. Însă era foarte tentat s-o urce pe Abbie și pe copii înapoi în căruță și să pornească spre apus. Ar fi făcut-o

dacă ar fi crezut că Abbie ar fi fost în stare să lase totul în urmă, însă știa că punea prea mare preț pe onoare pentru a permite așa ceva. Cred că mama voastră se străduiește și ea, așa că ce-ar fi să-i arătați voi cum se face – înfruntând totul cu fruntea sus.

Copiii își strânseseră buzele în expresii severe și hotărâte și ridicară semeți capetele. Grayson fu izbit de o revelație nemiloasă: îi iubea pe copiii aceia mai mult decât propria viață.

Se îndepărtară târșâindu-și picioarele, aruncând din când în când câte o privire nesigură peste umăr. Grayson se ridică și făcu un pas spre Abbie. Ea se grăbi să ridice o mână.

– Îți mulțumesc că le-ai explicat situația copiilor, dar te rog, nu mai spune nimic altceva acum... nici nu face nimic. Își închise degetele peste frâiele calului din fruntea atelajului. Trebuie să dezlegăm caii de la căruță.

Grayson își potrivi pasul cu al ei. Casa fu inundată treptat de lumină, pe măsură ce soțul ei începu s-aprindă lămpi înăuntru.

Soțul ei!

Doamne, Dumnezeu, în viața lui nu mai cunoscuse o asemenea mânie neputincioasă.

– Abbie?

– Nu încă.

Aruncându-i o privire, Grayson văzu lacrimile ce îi scânteiau în ochi, îi văzu împietrirea umerilor și încheștarea fălcilor. Ținându-și capul ridicat semeț, păși înainte cu aerul cuiva care se îndrepta spre eșafod.

Odată ajunși în șopronul încăpător, Abbie se poticni și se opri, plimbându-și privirea între grajd, pod și intrare ca și cum n-ar fi fost tocmai sigură unde se afla. Grayson îi desfăcu degetele înțepenite pe hățuri. Mâinile îi era reci ca apa unui râu în toiul iernii.

– Abbie?

Ea își îndreptă brusc privirea spre el.

– În raport scria că a murit. Încolăcindu-și brațele în jurul ei, Grayson o trase la pieptul lui. Îi simți degetele încheștându-se pe trunchiul lui și lacrimile udându-i cămașa, tremurul mărunț ce îi zgâlțâia trupul din cap până în picioare. N-a murit, șopti ea răgușit.

El își lipi obrazul de creștetul capului ei, neavând habar ce ar fi putut să-i spună pentru a-i alina durerea sau a schimba adevărul situației.

– Știu.

Ignoră durerea când ea își înfipse degetele în coastele lui.

– Sunt căsătorită, icni ea, ca și cum realitatea tocmai ar fi izbit-o în față. O, Dumnezeuule mare! Încă sunt căsătorită. Se desprinsese de Grayson și își încolăci brațele în jurul taliei, uitându-se la el cu fața brăzdată de lacrimi. Mi-am încălcat jurămintele, mi-am călcat în picioare propria onoare...

– Nu! mârâi el. Credeai că e mort. N-ai făcut nimic rău.

Abbie închise strâns ochii.

– Nimic rău! Deschise ochii, dezvăluindu-și disperarea. M-am îndrăgostit de tine...

– Mă mai iubești?

– Nu pot...

– Mă iubești?

Ea clătină ușor din cap.

– Știi care a fost primul meu gând când l-am recunoscut? M-am bucurat... m-am bucurat că nu murise.

Ieși în fugă din șopron, cuvintele ei rămânând să plutească în aer, sfâșindu-i inima lui Grayson.

Întoarcerea lui John Westland nu se dovedi nicidecum la fel ca aceea a lui James Morgan. Grayson stătea la masă, înconjurat de tăcerea asurzitoare, plimbându-și mâncarea prin farfurie în timp ce privirea îi aluneca întruna spre Abbie, care își urmărea soțul cu o expresie neliniștită. Nici urmă de atingeri. Nici urmă de lacrimi de fericire. Nici urmă de zâmbete trădând o bucurie nețărnută.

John Westland era atât de ocupat să-și înfulece mâncarea încât părea să nici nu observe că ceilalți abia se atingeau de ea. Gentlemanul din Grayson recunoștea că omul era probabil lihnit de foame, dacă era să judece după cât de larg stăteau hainele pe el.

Însă derbedeul din el era tentat să anunțe: „Știi, amice, cât ai fost plecat, eu și soția ta ne-am îndrăgostit. La drept vorbind, chiar urma să ne căsătorim în scurt timp. Ar fi de-a dreptul drăguț din partea ta să dispari din peisaj și să ne lași să ne vedem de vietile noastre”.

Privirea lui Abbie se oprea ocazional asupra lui cu o expresie rugătoare ce părea să indice că știa la ce se gândea și să îi ceară să nu spună nimic. Așa că, deși ar fi preferat să nu o facă, Grayson păstră

tăcerea. În ruptul capului nu ar fi vrut să o rănească sau să o pună într-o situație rușinoasă. În plus, măcar atât putea să facă, să păstreze tăcerea, dacă pe Abbie nu mai avea cum s-o păstreze.

Scaunul lui zgârie zgomotos podeaua când se ridică. Toate privirile se ațintiră asupra lui.

- Mulțumesc pentru masă, doamnă Westland. A fost delicioasă, ca întotdeauna, însă eu trebuie să mă retrag, căci am decis să îmi petrec noaptea în oraș.

- Și în seara asta nu ne citești? întrebă Johnny, cu glasul sufocat de disperare.

Regretându-și răspunsul, Grayson se strădui să i-l dea cu blândețe.

- Nu, băiete.

- Mai este bumbac de cules, bombăni Westland.

- Voi fi aici în zori.

Înainte să mai apuce cineva să spună ceva, Grayson ieși cu pași mari din casă. Se afla în pod și tocmai își îndesa în raniță ultimele lucruri când auzi scârțâitul scării. Aruncă o privire peste umăr și o văzu pe Abbie cățărata pe ultima treaptă.

- Nu pleca, îl rugă ea încet.

Gândul de a dormi în pod știind că ea împărțea patul cu soțul ei era imposibil de îndurat. Avea impresia că cineva îi jupuisese inima pe viu. Ar fi preferat de departe să nu aibă inimă.

- Nu pot să rămân. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu ți-a trimis măcar o scrisoare?

- Nu știe să scrie. Munca pe ogoare a fost mai importantă pentru el decât mersul la școală.

- Și dacă nu știe să scrie, înseamnă că nici să citească, murmură Grayson.

- Se prea poate să nici nu fi știut că era trecut pe lista celor morți, recunosc Abbie.

- Deci în atâția ani n-ai avut nici o veste de la el?

- Absolut nici una.

- Eu aș fi găsit pe cineva să mângălească o scrisoare în locul meu. Își îndesă în raniță și ultimele haine, o închise strâns și își luă mult îndrăgita carte. Traversând podul, se lăsă pe vine în fața lui Abbie și i-o întinse. Pentru tine și copii.

Ea luă darul lui și îl strânse la piept, în locul în care Grayson își dorea cu ardoare să-și îngroape chipul și să uite de realitățile lumii.

– Nu te mai întorci, așa-i? întrebă ea încet.

– Nu știu. Nu pot îndura gândul. Degetele lui se încleștară pe ra-
niță. Presupun că n-ai fi dispusă să fugi în lume cu mine.

– Sunt soția lui în ochii lui și în fața lui Dumnezeu și a legii.

– Și în inima ta?

Ochii i se umplură de lacrimi când își puse palma pe obrazul lui.

– Ți-am zis mai devreme că m-am bucurat că nu-i mort. Așa e,
însă nu-s sigură că mă bucur și că s-a întors acasă. Te iubesc. Te voi
iubi mereu.

– Atunci vino cu mine.

– Și cum rămâne cu micuții mei? Nu-i pot răpi copiii.

– Le sunt tată mai mult decât el, și știi asta al naibii de bine.

Abbie clătină din cap.

– Nu-l pot abandona când tocmai s-a întors acasă de la război.
Mi-a oferit un acoperiș deasupra capului și mâncare în stomac când
aveam nevoie de ele. Nu pot să-l las fără familie când exact de asta
are nevoie.

– Nu pot să rămân știind că împarți patul cu el.

Ea își lăsă mâna să-i cadă în poală.

– Să știi că, dacă alegi să nu te mai întorci, am să înțeleg.

Se întoarse să coboare scara. Grayson întinse fulgerător mâna,
o prinse de ceafă și îi trase gura spre a lui, într-un sărut ce era
doar o încercare disperată, însă inutilă de a opri timpul, de a crea o
ultimă amintire pe care s-o poată păstra în suflet până în ultima
zi a vieții lui.

Capitolul 14

Grayson intră pe ușile batante ale tavernei. Mai mulți bărbați se întoarseră și îl salutară scurt din cap. Munca pe ogoare alături de ei crease o legătură la care nu se așteptase.

Observându-i pe Kit și pe Harry așezați la o masă dintr-un colț, traversă cu pași mari taverna. Își aruncă ranița la picioare și se trânti pe scaun. Fără un cuvânt, înșfăcă paharul pe care i-l umplu Harry, își lăsă capul pe spate și dădu băutura pe gât.

Însă își regretă imediat gestul când focul lichid îi alunecă usturător pe gât. Tușind, cu ochii umplându-i-se de lacrimi, își încleștă degetele pe marginea mesei. Harry îl plesni peste spate, ceea ce îi făcu mai mult rău decât bine.

- Îmi pare rău. Am crezut că știi că texanilor le plac băuturile tari, spuse Harry.

- Știam. Mai toarnă-mi unul, ceru Grayson cu glasul pârjolit.

Harry chicoti și înclină sticla, vărsând în pahar lichidul de culoarea chihlimbarului.

- Adevărul este că am un oarecare sentiment de satisfacție după ce trec prin botezul focului.

Ceva mai prudent, Grayson ridică paharul la buze.

- Mă gândeam că vei fi cu viitoarea ta soție în seara asta, spuse Kit.

- Nu e viitoarea mea soție, scrâșni Grayson.

- Îmi pare rău să aud asta, spuse Harry. Ce a făcut-o să se răzgândească?

Grayson dădu pe gât paharul de whisky, de data aceasta savurând flăcările infernale ce îi cuprinseră gâtul.

- Soțul ei.

Kit se aplecă în față.

- Credeam că e văduvă.

- Da, ei bine, așa credea și ea până ne-am întors acasă în seara asta și am descoperit că soțul ei s-a sculat din morți.

Harry îi umplu din nou paharul.

– Și cum s-a întâmplat asta? De ce se credea că e mort dacă el, de fapt, nu era?

Grayson înșfăcă paharul și-l goli dintr-o singură înghițitură prelungă.

– Nu știu.

– Ar fi bine să ai grijă cu licoarea asta, îi sugerează Harry. Nu e doar foarte aromată, ci și foarte tare. Te poate pune rapid la podea.

– Adică exact ceea ce-mi doresc. Sprijinindu-și coatele pe masă, se aplecă în față. Nici măcar n-a întrebat-o cum e. I-a spus doar că a lăsat prea mult bumbac pe ogoare.

– Pare un ins foarte afectuos, spuse Kit.

– Ea l-a atins pe obraz, dar el a stat acolo ca o statuie de piatră. N-a atins-o deloc. Nu s-au îmbrățișat sau sărutat...

– Unii oameni se simt stingheriți să-și exprime emoțiile sub ochii unui străin, spuse Kit.

– Pe toți sfinții, eu dacă aș fi fost departe de ea timp de patru ani, în ruptul capului n-aș fi reușit să-mi țin mâinile deoparte.

– Cum se descurcă Abbie cu întoarcerea soțului ei? vru Kit să știe.

– Cred că e în stare de șoc. Ochii îi erau sticloși, pustii. Probabil ar fi trebuit să rămân... Se chinui să-și păstreze calmul imposibil care era o trăsătură faimoasă a englezilor. E mai bine că n-a atins-o. Poate l-aș fi ucis.

– Ce-ai de gând să faci acum?

– El vrea să strângă și restul bumbacului. Crede că a mai rămas cel puțin o căruță pe ogoare.

Harry pufni în râs.

– Îi urez succes, însă eu nu mai culeg. Răsfirea cărțile de joc. Aproape mi-am nenorocit mâinile. Cu greu mai recunosc cărțile pe pipăite.

Grayson zâmbi ușor.

– Probabil te încurcă teribil la trișat.

– Eu nu trișez niciodată. Pur și simplu manipulez cărțile în așa fel încât să fie pe placul meu.

– Și să ne golești buzunarele.

– Pe-ale voastre nu. N-am ce face cu scame și mizerii.

Grayson se servi cu încă o dușcă de whisky. Senzația de arsură se mai potolise, dar tot îi oferea o oarecare satisfacție.

— Am să mă instalez aici.

— La fel am făcut și noi, spuse Kit. Ne gândeam să plecăm la Galveston la sfârșitul lunii.

Deși cuvintele nu fură rostite cu voce tare, Grayson le auzi răsunând clar în tăcerea dintre ei. „După nunta ta.”

— Presupun că acum nu mai avem de ce să amânăm plecarea, adăugă Harry.

— Nu mai avem de ce, spuse Grayson ridicându-se. Doar că nu-s gata să plec. Își luă ranița și sticla de whisky pe jumătate goală. Domnilor, vă rog să mă scuzați, am chef să mă îmbăt de unul singur.

Nici unul din ei nu spuse nimic când Grayson se duse să-și facă rost de o cameră pentru noaptea aceea, un loc în care să își poată bea mințile și să alunge gândul obsedant ce îl chinuia neîncetat. Abbie împărțea patul cu un alt bărbat.

Abbie intră în dormitor și fu izbită nemilos de oroarea situației ei. Se zgâi la păturile ce zăceau pe podea, la așternuturile boțite de pe pat și la urmele lăsate în perne de cele două capete ce stătuseră atât de aproape încât păruseră unul singur.

Era posibil oare ca de-abia ieri-dimineată să se fi trezit în brațele lui Grayson? Făcuseră dragoste cu mult înainte să răsară soarele. Râzând fericită, ieșise din camera aceea așteptând cu nerăbdare vremea în care Grayson avea să împartă patul cu ea noapte de noapte.

Traversă în fugă încăperea, înșfăcă perna pe care se odihniise capul lui și începu s-o scuture, să o frământa, s-o remodeleze, distrugând urmele prezenței lui acolo.

Își îngropă fața în pernă, cu ochii încinși de lacrimi când parfumul lui se ridică în jurul ei — însoțit de mirosul tare al iubirii consumate între ei. Era vag, asemenea unei amintiri ce ar fi putut să pălească în timp, fără a fi însă uitată vreodată cu totul.

Aruncă perna pe pat și începu să netezească așternuturile șifonate, încercând să facă să dispară orice urmă a lui Grayson. Trase cearșafurile până la capul patului și înșfăcă păturile, întinzându-le peste saltea, străduindu-se să facă totul să arate cât mai normal, deși știa în adâncul inimii că nimic nu avea să mai fie normal vreodată.

Când termină, se schimbă în cămașa de noapte. Așezându-se, își perie părul. Dărdăia înghețată, cu trupul zgâlțâit de un tremur mărunț. Ar fi crezut că era plină iarnă, nu sfârșitul verii.

Nu mai spusese nimeni nimic după ce ieșise Grayson din casă. Nu mai zâmbise nimeni, nu se mai auzise nici un hohot de râs. Nu fusese nimeni care să aducă o poveste la viață. Își puse peria deoparte, își împărți părul în trei și începu să-și împletească şuvițele groase, întrebându-se cum avea să supraviețuiască acelei nopți.

Știind ceea ce știa acum despre pasiune, cum avea să poată îndura atingerea soțului ei? Nu, nu era vorba doar de pasiune. Era vorba de intimitate, acea intimitate ce mergea dincolo de împreunarea trupurilor. O apropiere care le permitea să vorbească și în timp ce făceau dragoste și după, să râdă, să se bucure unul de celălalt.

Ușa se deschise cu un țacănit răsunător, iar Abbie tresări violent. Menajându-și piciorul drept, John intră în dormitor și veni lângă ea.

Nu mă atinge. Te rog nu mă atinge.

O rugămintă stupidă, căci știa că nu avea s-o atingă. Nu aici, dincolo de spațiul patului lor. Până să îl cunoască pe Grayson, nu-și dăduse seama cât fusese de distantă relația cu soțul ei. Iar cei patru ani de absență căscaseră și mai larg prăpastia dintre ei.

El își trecu degetele grosolane peste coperta romanului *Ivanhoe* înainte de a o deschide.

– Spune-mi despre englezul ăsta.

Panica își înfipse ghearele în gâtul ei și se întrebă cât văzuse când apăruseră împreună în căruță – înainte să îl observe. Cât de mult ghicise.

– E harnic. Se poartă frumos cu micuții.

– Și cu tine?

„Pe mine m-a iubit.“ Însă păstră acele cuvinte în adâncul inimii, fiindcă nu erau genul pe care o femeie ar fi trebuit să i le arunce soțului ei la întoarcerea din război.

– Se purta frumos cu toată lumea. Ne citea seara.

Privirea lui nu se desprinsese de carte.

– Tu știi să citești.

– Da, dar el are un stil de a rosti cuvintele aproape ca și cum le-ar cânta. Mă gândesc că-i datorită accentului lui. Se potrivea cu povestea.

El dădu din cap și îi întoarse spatele.

- N-am mai dormit într-un pat de ani buni.

- Dacă preferi, aş putea să dorm cu Lydia...

- Nu. Ești soția mea. Dormi cu mine. Se întoarse și o privi în ochi.

Ești soția mea, nu?

Abbie își încleștă mâinile în pumni în poală, auzind în minte jurămintele pe care le rostise la șaisprezece ani.

- Da.

Patul gemu când se așeză greoi pe el.

- Treci în pat.

Ea se ridică lent. Uitase cât de mult o îngrozea să se mute de la masa de toaletă în pat, uitase neliniștea ce îi urca pe șira spinării ca o mie de furnici.

- Mi-au zis că ai murit, spuse ea încet. El se zgâi la mâinile lui mari, împreunate între genunchii crăcănați. Mă bucur că n-ai murit, dar am fost singură patru ani și încă nu m-am obișnuit cu totul cu ideea că te-ai întors acasă. Am nevoie de timp, John.

- Regreți jurămintele pe care le-ai făcut? întrebă el solemn.

Oh, Dumnezeu, cum i se frângea inima - pentru el, pentru ea însăși, pentru Grayson. Fără să-și dea seama, ținuseră o pânză încălcată și îi era teamă că nici unul dintre ei nu avea să scape teafăr din ea.

- Nu, nu regret jurămintele pe care le-am făcut, șopti ea. Când avusese șaisprezece ani nu existase Grayson Rhodes în viața ei să o salveze. Existase doar John Westland. Te-am admirat mereu. Încă te admir.

Traversă încăperea și se strecură sub pătură. John reduse flacăra lămpii până se lăsă întunericul în dormitor. Abbie simți salteaua mișcându-se când se întinse pe partea lui, cu spatele spre ea. Silueta lui îi amintea întotdeauna de un lanț muntos, formidabil și de neclintit. Rămaseră întinși astfel fără nimic în jurul lor în afară de bezna nopții și amintirile strânse înainte de război.

- Regreți că te-ai căsătorit cu mine? întrebă Abbie încet.

- Nu. Fără tine n-aș fi reușit niciodată să fac din ferma asta una prosperă. Și-ar fi fost năpădită de buruieni cât am fost eu plecat dacă n-ai fi avut tu grijă de ea.

Totul se reducea întotdeauna la fermă când era vorba de ei. Simți o lacrimă solitară alunecându-i pe tâmplă. Soțul ei se întorsese acasă... iar ea se simțea mai singură ca niciodată.

Se întoarse pe o parte, retrezind la viață parfumul lui Grayson. Sfâșiată între dorința de a-l trage adânc în piept și cea de a-și ține respirația, speră că John nu avea să observe prezența inconfundabilă a unui alt bărbat.

– John, șopti ea, întrebându-se dacă nu cumva ar fi fost mai curajos din partea ei să tacă pur și simplu. Ce s-a întâmplat? Ai fost rănit? Luat prizonier...

– Rănit.

Ea se apropie puțin de el. Se întinse să îl atingă, însă se opri apoi, rămânând cu mâna în aer la doar câțiva centimetri de umărul lui. Și-o retrase încet.

– Observ că șchiopătezi acum. Ai fost împușcat în picior?

– Da. Și la cap. Acolo n-am fost împușcat. Lovit... Nu-mi amintesc.

– Ai dureri acum?

– Nu. Uneori mă doare capul. Nu reușeam... nu reușeam să-mi amintesc nimic.

Vocea îi devenise groasă, răgușită, iar Abbie simți un tremur ușor făcând să vibreze salteaua de sub ea. Fără a sta să reflecteze, făcu ceea ce nu mai făcuse niciodată înainte de război. Se mută lângă el pe saltea, își lipi obrazul de spatele lui și își petrecu brațul în jurul lui, oferindu-i alinarea și tăria prezenței ei. El îi luă mâna și i-o strânse la piept. Abbie simți zgâlțâitul mărunț ce-l străbătea din cap până în picioare și își dădu seama că plângea.

– Nu-i nimic, John.

– Nu țineam minte nimic în afară de-ogoare. Știam că mă așteptau.

Mâna lui se încleștă dureros peste a ei, însă ea răbdă în tăcere, cu stoicism, pierdută în propria suferință.

Cât de mult mai simplă ar fi fost viața dacă ar fi așteptat și ea.

Abbie ieși pe prispă în lumina cenușie a zorilor. În dimineata aceea avea să încălzească apă ca soțul ei să se poată bărbieri pe prispă din spatele casei. Avea să-i spele hainele, să-i facă patul și să-i pregătească mâncarea. Era măcinată de vinovăție pentru că nu găsea nici o plăcere în a se ocupa de nevoile lui și înțelegea acum cu o claritate șocantă că nu o făcuse niciodată.

Era sincer recunoscătoare că nu murise. Pur și simplu și-ar fi dorit să nu se fi întors acasă. Dar atunci, la sfârșitul lunii, s-ar fi făcut vinovată de bigamie.

Observă ceva mișcându-se pe ogoare, iar inima începu să i se zbată sălbatic în piept. Grayson. Îi fusese teamă că la ora aceea era de mult în drum spre Galveston cu prietenii lui. Sări de pe prispă și traversă în fugă curtea, picioarele ei goale izbind pământul și stârnind un nor de praf în jurul ei. Se opri poticnindu-se în fața lui, spunându-și că nu văzuse niciodată ceva mai plăcut ochilor.

Chipul lui Grayson era umbrit de barba nerasă, ochii îi erau înroșiți și umflați și arăta ca și cum ar fi dormit prea puțin noaptea trecută. Ea nu dormise deloc.

Se întinse să-l atingă pe obrazul ȣepos, însă își retrase mâna cu puțin înainte de a ajunge la destinație.

- Te-ai întors.

Grayson îndesă smocul de bumbac în sacul pe care și-l aruncase pe umăr.

- Din câte am înȣeles, nu am reușit să culegem recolta într-o manieră satisfăcătoare.

- John se mândrea întotdeauna cu faptul că nu mai lăsa nimic pe ogoare. E ca o lăcustă în privinȣa asta.

Renunȣând la orice urmă de prudenȣă, îl atinse pe obraz. El închise ochii, iar Abbie îl văzu înghiȣind un nod, ca și cum s-ar fi luptat cu el însuși să nu-i răspundă cu un gest similar.

- Nu pari să fi dormit, spuse ea.

Grayson deschise ochii.

- Am dormit. Am băut până n-am mai știut de mine. Doar mândria m-a făcut să ies împleticindu-mă din cameră în întunericul de dinaintea zorilor. Singurul meu gând era la cum te va atinge în bezna nopȣii...

- Nu m-a atins deloc.

Deși ea îl ȣinuse în braȣe, John nu se întorsese, iar în cele din urmă adormise cu spatele la ea. Văzu o expresie surprinsă apărând pentru o clipă pe chipul lui Grayson, urmată imediat de ușurare.

- Nu îl înȣeleg, Abbie. Eu aș fi făcut dragoste cu tine toată noaptea dacă aș fi fost lipsit de compania ta timp de patru ani. Nu știu dacă să-mi doresc ca lucrurile să stea altfel între voi doi sau

să mă bucur că n-a pus mâna pe tine. Privirea îi deveni disperată. Am crezut că-mi voi pierde mințile azi-noapte, închipuindu-mi că...

Abbie îi văzu gâtlejul cuprins de spasme când se chinui să înghită. Ar fi vrut să-l strângă la piept, să-l consoleze și să-l iubească.

– Ne-am căsătorit pentru că el avea nevoie de cineva care să se ocupe de casa lui, iar eu aveam nevoie să plec din casa părinților mei. Îmi plăcea să simt că cineva avea nevoie de mine. Nu știam că există o diferență între a avea nevoie de cineva și a dori pe cineva. Nu până nu te-am cunoscut pe tine.

– Sunt un ticălos egoist, Abbie, fiindcă îmi doresc să nu găsești plăcere în brațele soțului tău ca să te întorci la mine.

– Dacă ar fi vorba doar de plăcere, aș fi plecat cu tine aseară. Dar e mai mult de-atât. E vorba de onoare, loialitate, jurăminte care mă leagă de John.

– Abigail! Ea întoarse capul și-l văzu pe John stând pe prispă, cu bretelele pantalonilor atârându-i pe lângă corp. Trebuie să te-ocupi de micul dejun!

– Vin imediat! Se întoarse spre Grayson. Iei masa cu noi?

El clătină din cap.

– Nu. Nici măcar nu-s sigur că voi reuși să rămân pe ogor toată ziua, nevoit să te privesc fără a te putea atinge.

– Abigail!

Ea tresări.

– Trebuie să plec.

– Dacă îți face vreun rău cât de mic, scrâșni el.

Abbie clătină viguros din cap.

– Nu-mi va face.

Cel puțin nu lovind-o fizic. Când o luă la fugă spre casă, în minte-i răsună refrenul unui cântec pe care-l fredona în copilărie. „Cu bâte și pietre mă poți sfărâma, dar de vorbe nu știu să mă doară.”

De-abia acum, ca adult, înțelegea că acel cântec era o minciună, fiindcă vorbele puteau ucide un suflet, puteau gătui o inimă. Soțul ei își amintise de ogoare, dar nu-și amintise de ea.

Grayson n-avea habar cum se dusesse vestea, însă până la mijlocul dimineții apărură treptat o mulțime de vecini care începură să se strecoare printre brazde sub privirea atentă a lui John Westland. Toți păreau să se bucure sincer de întoarcerea lui, iar Grayson

surprinse frânturi de conversație. Toată lumea aștepta cu nerăbdare recolta din anul următor.

Westland avea să știe data și ora exactă la care trebuiau semănate semințele. Avea să știe când avea să vină vremea recoltei, avea să ghicească atât cât aveau să producă, cât și ce pierderi aveau să sufere. În grija lui, ogoarele aveau să dea tot ce aveau mai bun.

Grayson își spuse că, din păcate, nimeni nu părea să observe că nimic din toate acestea nu avea să se răsfrângă și asupra soției lui. Dacă încă lucrau pe ogoare era datorită eforturilor pe care le făcuse ea în lipsa soțului ei.

Își duse sacul plin la căruța de la capătul brazdei și înșfăcă unul gol din vraful de pe bancă. Cu spatele șiroind de sudoare, strânsă deja în adânciturile trupului lui, traversă cu pași mari ogorul pentru a ajunge la Abbie.

Spatele ei era curbat sub greutatea unui sac ce era doar pe jumătate plin.

– Fă schimb de saci cu mine.

Ea se ridică încet și își trecu dosul palmei peste frunte. Îi oferă un zâmbet duios ce îl făcu să înțeleagă fără urmă de îndoială că avea cu adevărat o inimă și visuri, vise pe care ea i le trezise.

– Ei, de ce-aș face asta?

– Fiindcă puținul bumbac rămas e atât de răsfirat încât suntem nevoiți să cărăm sacii pe distanțe mai mari decât înainte, iar acesta e mai ușor.

– Dar va deveni mai greu.

– Până să se întâmple asta, o să te doară mai puțin spatele.

Înainte ca ea să apuce să mai protesteze, Grayson își strecură mâna între breteaua sacului și umărul lui Abbie și i-l luă. Aproape văzu ușurarea inundându-i chipul.

– Nu permit pungășii pe ogoarele mele, răsună huruitor o voce gravă.

Grayson își luă ochii de la Abbie și îi mută asupra lui Westland, care stătea ceva mai departe cu mâinile în șold și ochii îngustați într-o expresie de furie rece. Cu coada ochiului văzu alte câteva persoane oprindu-se din ceea ce făceau pentru a se zgâi la ei.

– Pardon? întrebă Grayson, nereușind să-și stăpânească aroganța ce i se strecură în voce.

– Îmi plătesc lucrătorii cu câte doi gologani de fiecare sac cules. Să iei un sac pe jumătate plin e o pungășie.

– Doi gologani?

– Douăzeci și cinci de cenți, îi explică Abbie.

Grayson susținu privirea acuzatoare a lui Westland.

– Nu sunt unul dintre lucrătorii tăi. Singurul motiv pentru care îți culeg nenorocitul de bumbac e fiindcă vreau s-o știu pe Abbie scăpată de munca pe ogoare cât mai curând posibil.

– N-am să te plătesc pentru sacii pe jumătate umpluți pe care îi iei de la ea.

Grayson puse sacul gol pe umărul lui Abbie. Ea își puse o mână peste a lui.

– Nu te prosti. Dacă n-o să te plătească...

– Nu mă interesează banii, Abbie. Nu m-au interesat niciodată.

– Nimeni nu lucrează în lanurile de bumbac pe degeaba.

– Dacă munca mea te ajută să scapi mai repede de pe ogoare, atunci înseamnă că n-a fost degeaba.

Simți privirea lui John Westland sfredelindu-l când se îndreptă spre un loc unde bumbacul era ceva mai abundent. Cu cât reușea mai repede să-și umple sacul, cu atât putea mai repede să-i ducă unul gol lui Abbie.

Ziua aceea se dovedi a fi cea mai lungă din viața lui. Căldura era de nesuportat.

Degetele îi erau mânjite de sânge și umflate, îl dureau și erau cuprinse adesea de crampe, însă cel mai tare îl chinuia efortul de a-și zăgăzui emoțiile. Era sfâșiat între dorința de a-l înfrunța pe John Westland și cea de a respecta întoarcerea acestuia.

Când începu să se lase seara, restul culegătorilor plecară de pe ogor, însă Grayson continuă să culeagă smoc după smoc după smoc. Câtă vreme încă mai vedea umbrele, putea să mai culeagă, iar fiecare capsulă culeasă de el însemna una mai puțin pentru Abbie.

Abbie îl înveli pe Micah până sub bărbie, deși știa că noaptea era caldă, iar micuțul avea să se scuture de cearșaful ce îi acoperea trupul minuscul înainte să alunece în somn. Se scursese o săptămână de când John se întorsese acasă și încă nu venise niciodată să le ureze noapte bună copiilor lui.

- Cum se face că Gray nu mai poate să ne citească? vru Micah să știe.

Abbie se așază pe marginea patului lui; el o studie cu ochi mari. Ea îi dădu părul pe spate.

- Nu mai locuiește aici și trebuie s-ajungă în oraș, unde stă acum, înainte să se lase întunericul.

- Cu cine locuiește?

- Are o cameră la tavernă.

- Mi-ar plăcea să locuiesc aici, spuse Micah.

- Și mie, interveni Johnny. Mă gândeam că poate o să te căsătorești cu el.

Inima lui Abbie tresări violent când îi aruncă o privire lui Johnny. Băieții împărțeau un pat mare – dormind împreună ca și cum nu i-ar fi deranjat să se lovească de altcineva peste noapte. Poate că găseau chiar o oarecare alinare în acest lucru. Spre deosebire de ea și John, care – după prima noapte – dormeau țepeți, având grijă să rămână fiecare pe propria parte de pat.

Clătină din cap.

- Nu, nu.

Ce ar fi putut să spună? „Aveam de gând să mă căsătoresc cu el. Încă îmi doresc să mă căsătoresc cu el, însă soarta mi l-a adus înapoi pe tatăl vostru, iar acum trebuie să îmi onorez jurămintele făcute la șaisprezece ani.” Se mulțumi să clatine din nou din cap.

- A zis că o să se mute la Galveston odată cules bumbacul ăsta nenorocit...

- Johnny! îl muștră ea, deși, în sinea ei, o părticică din ea zâmbi.

În săptămâna de dinainte de întoarcerea lui John nu-l auzise niciodată pe Grayson să vorbească despre bumbac fără a-i adăuga epitetul de nenorocit.

- Dar așa a zis el, protestă Johnny.

- Știu, dar noi nu vorbim așa. Bumbacul ne pune mâncare pe masă, așa că suntem recunoscători că-l avem.

- Vreau să merg la Galveston cu el, spuse Johnny.

„Și eu.” Ar fi mers oriunde cu el.

- Nu poți. Casa ta e aici.

- Dar...

- Eventual când te vei face mare.

Se ridică și se aplecă deasupra fiecăruia din băieți, sărutându-i pe frunte, deși știa că Johnny ar fi preferat să nu o facă. Era atât de flămândă de afecțiune încât se bucura de fiecare picătură ce i se oferea.

Stinse flacăra din lampa lor înainte de a ieși din cameră, închizând încet ușa în urma ei. Își lipi fruntea de panoul de lemn. Nu mai pusese niciodată la îndoială sfînștenia jurămintelor de căsătorie... până acum. Cui să-i rămână loială, soțului ei sau propriei inimi?

Se întoarse lent, iar răsufierea i se poticni în piept în fața scenei ce i se dezvoltă.

John era așezat la masă, dând paginile Bibliei ce aparținea familiei lor, îndepărtând petalele zdrobite și răsfrându-le înaintea lui. Erau florile pe care i le dăduse Grayson.

Uitase cât de des obișnuia John să-i ceară să citească din Biblie. În afară de almanah, pe care tot ea i-l citea, era singura carte pe care o avuseseră până să primească de la Grayson romanul *Ivanhoe*.

Cu tot calmul de care era în stare, se duse la masă. Făcându-și palma căuș, începu să strângă petalele veștejite.

– Lasă-le! îi porunci John.

– Fac atâta mizerie...

– El ți le-a dat, nu-i așa?

– E-el? se bâlbâi ea.

John își aținti privirea aspră și necruțătoare în ochii ei.

– Rhodes.

Abbie se lăsă să cadă pe scaun cu inima bubuindu-i și se întrebă dacă n-ar fi fost cumva mai bine să mintă. Însă în cele din urmă decise că John merita să știe adevărul.

– Da.

– Mă gândeam eu. Sunt surprins că ogorul nu ia foc pe loc la ce priviri vă aruncați unul celuilalt.

Ea se simți ca și cum ar fi pălmuit-o.

– Nu m-am uitat aproape deloc la el toată săptămână...

– Ah, dar când totuși o faci...

– Nu-i corect, John. Sări din scaun, răsufiind sacadat, accelerat, ca și cum ar fi fost pe punctul să se înece și s-ar fi chinuit să tragă aer în piept. Se răsuci pe călcâie pentru a-l înfrunta, încheștându-și mâinile în pumni pe lângă corp. Mi s-a spus că ai murit și nu mi-am păzit inima atât de sever cum ar fi trebuit – cum aș fi făcut-o dacă aș fi știut că ești în viață.

— Îl iubești, deci?

Abbie fu complet luată prin surprindere de durerea pe care o văzu reflectată în ochii lui căprui. Orice urmă de furie se risipi instant. John nu merita ceea ce se întâmpla. Nici unul dintre ei nu merita acea glumă crudă a sortii.

— Da, îl iubesc.

John deschise cu grijă Biblia la ultimele pagini, dând din cap. Cu vârful unui deget bont arătă spre cuvintele mângălite pe pagina rezervată familiei.

— Ce scrie aici?

Abbie știu din prima clipă ce anume-i arăta, însă se apropie oricum și își aținti privirea asupra cuvintelor pe care le scrisese la șaisprezece ani. Își înghiți nodul ce i se pusese în gât.

— John Westland s-a căsătorit cu Abigail Morgan la 14 ianuarie 1856.

— Tu ai scris cuvintele alea.

— Da, știu.

El ridică ochii spre ea.

— La bine și la rău.

Ea încuviință din cap fără un cuvânt. De unde să fi știut că binele fusese reprezentat de anii de dinainte de război, iar răul avea să se dovedească o călătorie în iad?

Cu un gest scurt din cap, John închise Biblia și își puse mâna peste ea ca și cum ar fi făcut un jurământ solemn.

— La bine și la rău, Abigail. Până ce moartea ne va despărți.

Știa că ceea ce făcea era riscant, că poate făcea mai mult rău decât bine, însă inima ei nu-i dădu de ales.

Așteptă până îl auzi pe John sforăind. Dormea întotdeauna dus. Nu se trezea niciodată când țipau copiii, nu se clintea niciodată când Abbie se dădea jos din pat. Nu făcu excepție nici în noaptea aceea.

Se îmbracă rapid, încet, încălțându-se doar după ce ieși din casă. Apoi înșeuă calul pe care hotărâseră în unanimitate să-l boteze Ivanhoe și se duse în oraș.

Luna trona pe cerul întunecat ca un glob portocaliu călăuzindu-i pașii. Singura stradă din orașel, o uliță de pământ largă, era scăldată de lumina felinarelor.

Taverna se afla în centrul oraşului. Când se apropie, Abbie văzu scările din spatele clădirii ce duceau la camerele de închiriat de la etaj.

Ce stupidă fusese. Chiar dacă ar fi urcat acele scări şi ar fi reuşit să ajungă la etajul la care se aflau camerele de închiriat, cum avea să o găsească pe cea a lui Grayson? Nu putea să bată pe rând la toate uşile şi să-şi ceară scuze când constata că era cea greşită.

Din umbra de lângă scări se ivi o siluetă: înaltă, zveltă, familiară. Inima i se strânse în piept, cuprinsă de o durere nejustificată. Întinzând o mână, el prinse frâiele şi opri calul înainte de a o ajuta să descalece.

Abbie căzu direct în braţele lui Grayson.

– De unde ai ştiut că am să vin?

El îi prinse obrazul în palmă şi îi ridică faţa în sus. Trăsăturile îi erau ascunse de umbrele nopţii, însă un zâmbet trist străpune întunericul.

– N-am ştiut, dar am sperat. O trase din nou la pieptul lui, iar ea îl auzi înghiţind în sec. Vii în camera mea?

Abbie încuviinţă din cap. Grayson îi priponi calul ceva mai departe de scări. Se îndoia că avea să-l vadă cineva acolo. Se întoarse la ea, îşi petrecu braţul în jurul ei şi o ţinu strâns lângă el cât timp urcară scările şi intrară pe uşa care ducea la holul de la etaj.

Ea nu mai intrase niciodată în tavernă şi, deşi nu vedea salonul principal, simţea oricum mirosul acru de fum de ţigară şi duhoarea stătută de whisky. Auzi paşi pe scări la celălalt capăt al holului. Grayson se mişcă rapid, conducând-o într-o cameră.

Era camera lui. În aer plutea parfumul lui. Era o aromă intensă, în care se amesteca şi mirosul sudorii scurse pe ogoare. O lampă ardea cu flacără mică pe o masă de lângă pat. Draperiile fluturau prin fereastra deschisă. Abbie auzi râsete bărbăteşti răsunând din stradă. Sunetul o făcu să se simtă vulgară, umilită de gândul că n-ar fi avut ce să caute acolo. Se desprinse de lângă Grayson, încolăcindu-şi braţele în jurul propriului trunchi.

– E mult mai plăcut aici decât în şopron, şopti ea.

– Dar e mai departe de tine.

Stătea lângă ea, atât de aproape încât îi simţea căldura.

– Te rog Ține-mă în brațe.

Brațele lui se închiseră în jurul ei fără ezitare, îmbărbătând-o și alinând-o. Îi lipsise enorm acel lucru. Mângâierile neîntrerupte, atingerile întâmplătoare. Un gest atât de simplu ca ținutul de mână.

Când Grayson făcu un pas în spate, Abbie îl urmă, ca și cum ar fi valsat fără nici o altă muzică în afară de cea care izvora din inimile lor. El se așeză încet pe pat, ținând-o strâns, rostogolind-o până ajunseră amândoi culcați pe o parte, față în față. Desenă cu degetele asprite de bătători conturul sprâncenei ei, al tâmplei, al obrazului și al bărbiei ei.

– În seara asta m-a întrebat dacă te iubesc, spuse ea încet.

Degetele lui încremeniră.

– Și ce i-a răspuns?

– I-am spus că da.

Grayson își atinse buzele de ale ei cu delicatetea unui fluture poposind pe o floare proaspăt deschisă.

– Cum a reacționat?

Abbie își puse mâna pe pieptul lui, simțindu-i bătăile inimii.

– Mi-a arătat unde am scris data căsătoriei noastre în Biblia familiei și mi-a zis „La bine și la rău”.

– E rău pentru tine acum?

Ea își lipi fața de pieptul lui, iar brațele lui se închiseră în jurul ei. Îi simți greutatea piciorului petrecut peste coapsa ei, apăsarea trupului lui peste al ei.

– Mă doare, Grayson. Mă doare să te văd pe ogoare. Te rog nu mai veni. Du-te la Galveston. Găsește-ți succesul acolo și uită de mine.

El își strecură un deget sub bărbia ei și îi ridică ușor capul de pe pieptul lui. Buzele lui se năpustiră violent peste ale ei, poruncitoare, limba lui invadându-i gura, revendicând un teritoriu ce nu îi mai aparținea. Ea nu i se opuse deloc când o întoarse pe spate și își puse trupul peste al ei. Îi simți liniile trupului, tari și ferme, apăsându-se peste rotunjimile ei. Cât de ușor i-ar fi fost să-și uite jurămintele și promisiunile... cât de ușor și de imposibil de îndurat acel gând pentru tot restul vieții.

Își smulse gura de sub a lui, întorcându-și fața într-o parte, răsuflând chinuit și auzindu-l și pe el gâfâind la fel de tare.

– Am puterea să te seduc, spuse el răgușit.

Ea își mută privirea asupra lui, tot ce avea în inimă reflectându-i-se în ochi.

– Probabil. Nu am venit aici ca să fiu sedusă, dar se pare că în ceea ce te privește sunt complet lipsită de voință. Și totuși, mi-ai promis că alături de tine voi avea întotdeauna de ales.

Grayson se dădu jos de pe ea și se așeză pe marginea patului, sprijinindu-și coatele pe genunchi și îngropându-și fața în palme.

– Fir-ar să fie, Abbie. Nu vreau să fi o cucerire. Ești singura femeie din viața mea pe care mi-am dorit-o ca egală.

Se ridică și ea în capul oaselor și își lipi obrazul de spatele lui, lăsându-și degetele să-i alunece pe șira spinării.

– Dacă vei rămâne în orașul acesta, va veni și clipa în care nici unul din noi nu va avea forța de a spune nu... iar după ce va fi trecut acea clipă, iubirea noastră va muri.

Grayson se răsuci spre ea.

– Nimic nu va distruge ceea ce simt pentru tine.

Ea îi prinse obrazul în palmă.

– Fiindcă tu nu ești nevoit să stai în fiecare zi la masă cu omul de care te leagă jurământul sacru al căsătoriei... și nu ești nevoit să-ți privești copiii în ochi știind că l-ai trădat pe tatăl lor. Te iubesc, Grayson Rhodes. Te voi iubi mereu. Dar nu mai poți fi al meu.

El se ridică de pe pat și se întoarse spre ea.

– Să fac pe avocatul diavolului? Vrei să-ți petreci restul vieții cu un bărbat care nu te iubește așa cum te iubesc eu?

Abbie se ridică la rândul ei, cu inima bubuindu-i. Știuse că ceea ce avea de făcut avea să se dovedească dificil, însă tot o năucea cât îi venea de greu să-l alunge.

– Responsabilitățile pe care ți le-ai asumat față de o persoană nu încetează doar pentru că iubești pe altcineva mai mult. John a fost un soț bun în felul lui. Nu pot să nu-i fiu și eu o soție bună. Nu a făcut nimic ca să merite să îl abandonez. Se întinse spre el cu un aer implorator. M-am legat prin jurământ de el cu mult înainte să te cunosc pe tine...

– Zău că m-am saturat până peste cap să fiu tot pe locul doi când, de fapt, mi s-ar cuveni să am întâietate. Ducele era logodit când mama mea i-a făcut surpriza de a rămâne grea, însă a refuzat să renunțe la logodnă pentru a se căsători cu o actriță. Și așa am ajuns ca, deși sunt fiul lui cel dintâi născut, să fiu tratat ca ultimul dintre ei. Iar acum îmi spui că, doar fiindcă nu te cunoșteam când te-ai legat prin jurământ de Westland, nu contează câtuși de puțin că te iubesc mai

mult decât propria viață. Sunt aruncat cât colo, ca un gunoi... deși sunt primul bărbat care te-a iubit vreodată.

Ea se lăsă să cadă pe pat, cu ochii și gâtulejul încinse de lacrimi.

- Ești mai mult de atât. Ești primul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Dar e iubirea noastră motiv suficient să distrugem o viață? Fiindcă îl vom distruge, Grayson. John e un bărbat mândru. Dacă ar fi crud sau plin de ură... dacă m-ar bate... dacă prin purtarea lui mi-ar face viața insuportabilă, atunci l-aș părăsi. Dar știam că nu mă iubea atunci când m-am căsătorit cu el. Știam că avea doar nevoie de mine. Cum să-i spun acum că asta nu mai e de-ajuns?

Grayson se aruncă în genunchi în fața ei și îi prinse chipul în palme.

- Știi ce iubesc cel mai mult la tine? Că nu te pui niciodată pe primul loc. Speram că, poate, de data asta ai s-o faci.

Ea își petrecu degetele prin părul lui bogat, auriu.

- Mă simt ca întinsă pe un pat de tortură într-o temniță, însă știu că dacă-i voi întoarce spatele lui John ceva din mine se va veșteji și va muri... și voi deveni o femeie pe care vei ajunge s-o urăști.

- Nu te-aș urî niciodată și, fir-ar să fie, nu știu de ce, dar te iubesc în clipa aceasta mai mult decât te-am iubit vreodată.

- Atunci îndură-te de noi amândoi și pleacă din oraș.

Privindu-l în ochi, văzu lupta dintre visurile lui și realitate - bătații pe care, în ultima săptămână, le purtase și ea neincetat în sinea ei.

După multă vreme, Grayson se ridică, o luă de mână și o trase de pe pat.

- Cred că prefer de departe să fiu derbedeu în loc de gentleman. Durerea e considerabil mai puțină.

Sărutul pe care i-l oferi fu dulce-amărui și sărat de lacrimile ei.

Când se dădu în spate, îi dezmierdă obrazii cu dosul degetelor.

- Te voi conduce acasă.

- Nu. Vom fi nevoiți să ne luăm din nou rămas-bun. Nu pot...

El își puse un deget pe buzele ei.

- Ai spus destul. Traversă încăperea, deschise încet ușa și aruncă o privire pe hol. E liber, șopti.

Abbie ieși în hol. Grayson își petrecu brațul în jurul ei ca pentru a o proteja, conducând-o afară, apoi în jos pe scări. Îi aduse calul

și o ajută să încalece. Ea îi oferi un ultim zâmbet, temându-se că arăta la fel de frânt ca inima ei nenorocită.

– Fii fericit, Grayson!

– Imposibil, scumpo, fără să te am alături.

Ea dădu pinteni calului și porni în galop, cuvintele lui răsunându-i în inimă. Avea să se dovedească imposibil pentru amândoi.

Grayson o privi dispărând în noapte, durerea din pieptul lui întetindu-se când distanța i-o răpi de sub ochi.

– Deci până la urmă a meritat să aștepți, spuse Kit, apărând din întuneric.

– Mă spionai?

– Nu, doar făceam o plimbare în miez de noapte. E ironic, nu-i așa? Ai preferat dintotdeauna femeile căsătorite și tocmai acum, când credeai că te vei lepăda de meteahnă, ai ajuns să te culci din nou cu o femeie căsătorită.

– Nu m-am culcat cu ea.

– Nu e nevoie să mă minți...

Grayson se răsuci pe călcâie.

– Nu te mint, fir-ar să fie! A venit să-și ia rămas-bun. Atâta tot. Cât de repede putem pleca la Galveston?

– Într-o zi sau cam pe-acolo. Cum rămâne cu bumbacul de pe ogoarele soțului ei?

– După mine n-are decât să putrezească. Tu fă tot ce poți să scăpăm cât de repede din locul ăsta infect.

Urcă furtunos scările, dorindu-și să-și fi trimis conștiința în purgatoriu și să fi făcut dragoste cu Abbie pentru ultima dată.

Capitolul 15

Grayson așteaptă până fu sigur că toată lumea plecase de pe ogoare, apoi își opri calul și și-l priponi lângă șopron. Se ținuse departe timp de trei zile, cât îi luase lui Kit să organizeze plecarea la Galveston. Avusese impresia că prietenul lui se mișcase excesiv de încet și se întrebese în repetate rânduri dacă nu cumva Kit n-avea nici un chef să plece.

Se plimbă printre brazde. Nu mai rămăsese aproape nici un smoc de bumbac. Abbie avusese dreptate. John Westland ținea morțiș ca ogoarele lui să fie curățate la sânge.

– Hei, Gray.

Grayson se întoarce ușor la auzul vocii tinerești.

– Bună seara, Sir Johnny.

Johnny zâmbi radios.

– Când o să mai facem un turnir?

El venise să-și ia adio, însă cuvântul i se blocă pe neașteptate în gât, dovedindu-se al naibii de greu de rostit.

– Nu știu.

– Zău că ultimul a fost teribil de distractiv.

– Da, a fost, recunosc el, amintindu-și fiecare zâmbet pe care i-l oferise Abbie în ziua aceea.

Johnny smulse un smoc mic de bumbac și și-l îndesă în buzunarul pantalonilor.

– E ciudat cu tati acasă. Ridică ochii. Mă gândesc că-i tati, fiindcă așa zice mama, dar nu mi-l amintesc deloc.

– Îmi închipui că-i greu, dar în timp... ei bine, va fi ca și cum n-ar fi plecat deloc, nu-i așa?

Johnny strâmbă din nas.

– Mă gândesc că da. Se aplecă în față și scurmă pământul cu degetul mare de la picior înainte de a-i arunca o privire șovăielnică lui Grayson. Ce-i aia târfă?

Grayson își dădu capul în spate, zgâlțâit de șocul de a auzi acel cuvânt de pe buzele unui copil.

– Ei bine, e o femeie... Unde ai auzit cuvântul ăsta?

– Mai devreme, când se întorceau de pe ogoare, l-am auzit pe tati spunându-i lui mami că e o târfă. Ea a început să plângă. De aia am venit aici.

Grayson fu inundat de furie – incandescentă, orbitoare și fierbinte.

– Mama ta nu e o târfă, scrâșni el printre dinții încheștați, și nicio dată, indiferent ce s-ar întâmpla, nu ai voie s-o consideri astfel.

Se răsuci pe călcăie, pornind spre casă cu pași furioși, zdrobind plantele sub picioare. Dacă John Westland credea că Abbie era o târfă, avea să descopere cât de curând ce mare ticălos era Grayson Rhodes cu adevărat.

Urcă furtunos treptele și deschise violent ușa, fără a se obosi să se strecoare în casă neauzit. Apucă să-l vadă pe Westland plimbându-se agitat înainte de a se opri brusc, aruncându-i o privire mânioasă lui Grayson. Abbie stătea în picioare în spatele unui scaun de la masă, cu mâinile atât de strâns încheștate pe spătar încât încheieturile degetelor i se albiseră. Lydia și Micah urmăreau întreaga scenă cu ochii bulbucați și gurile căscate.

– Lydia, Micah, mergeți să căutați niște iarbă proaspătă pentru calul meu, spuse Grayson, surprins că vocea nu îi tremura la fel de tare ca trupul.

Westland făcu un pas amenințător în față, cu mâinile încheștate în pumni pe lângă corp.

– Pe toți sfinții, n-am să-ți permit să le dai ordine copiilor mei.

– Crede-mă, Westland, e mai bine așa. Ar fi de dorit să n-audă ceea ce am de spus.

Westland își privi copiii și indică din cap spre ușă.

– Mergeți.

Luându-se de mână ca și cum ar fi avut în sfârșit o cauză comună, Lydia și Micah se retraseră în grabă. Odată ce-i văzu destul de aproape de ogoare, Grayson trânti ușa în urma lor, sunetul brutal reverberând în întreaga încăpere.

Răsuflând greoi, cu pumnii încheștați, se întoarse spre bărbatul pe care-l detesta.

– Nu spune nimic, îl rugă Abbie încet.

Grayson își așină privirea în ochii ei. Desprinzându-și mâinile de pe scaun, ea se lina pe buze. Arăta atât de teribil de tânără, atât de vulnerabilă, însă vedea în atitudinea ei și o forță care știa că trece caldă în cenușa războiului.

Abbie se întoarse spre soțul ei.

- Aș doni câteva minute între patru ochi cu Grayson.

- Părerea mea e că ați petrecut destule minute între patru ochi, mărar Westland.

Abbie își trase capul în spate ca și cum ar fi pălmuit-o. Grayson făcu un pas în față, cu un aer ce nu prevestea nimic bun.

- Nu-ți permit să vorbești așa cu ea.

- Vorbesc cu ea cum am eu chef. E soția mea, fir-ar să fie! Chipul îi fu inundat de mânie. Și nu mă îndoiesc că-i târfa ta, din moment ce poartă bastardul tău în pântec.

Cuvântul - și implicațiile a ceea ce tocmai spusese Westland - aproape îl făcură pe Grayson să se îndoie de la mijloc de durere, ca și cum ar fi fost izbit cu o halebardă.

- Să nu îndrăznești să folosești cuvântul ăla față de acest copil, scrâșni Abbie cu flăcări în ochii violeți.

Westland arăta de parcă i-ar fi dat un pumn. Grayson își îndreptă privirea spre abdomenul ei.

- E adevărat? Porți în pântec copilul meu?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

- Pe toți dracii, da, e adevărat! aruncă Westland mârâit. Vomită aproape întruna de dimineată.

- S-ar putea să fie de la ceva ce am mâncat, spuse ea încet.

- Știi bine că nu-i așa, replică Westland. Și-s al naibii de sigur că nu-i al meu, fiindcă nu m-am atins de tine de când m-am întors.

Abbie îndreptă spre soțul ei o privire atât de rugătoare încât Grayson își spuse că și diavolul în persoană s-ar fi lăsat înduplecat.

- Te rog lasă-mă să vorbesc cu Grayson între patru ochi, câteva minute.

Privirea lui aspră se plimbă între Grayson și Abbie.

- Mă gândesc că răul a fost de-acum făcut. Dar nu uita că ești soția mea.

Ieși furtunos pe ușa casei. Tot sângele se scurse de pe chipul lui Abbie când se lăsă să cadă pe un scaun și își apăsă o mână pe gură.

- Ești bine? o întrebă Grayson.

Ea încuviință din cap.

– Îmi pare teribil de rău.

El îngenunche în fața ei.

– De asta ai venit la mine, de asta mi-ai cerut să plec? Ca să nu aflu niciodată că am un copil?

– Nu, de-abia ieri am început să bănuiesc ce se întâmplă.

Fruntea lui Grayson se încreți într-o expresie de încruntare.

– Mi se pare prea devreme...

– Fără îndoială s-a întâmplat înainte... înainte de noaptea în care ai împărțit patul cu mine.

Stomacul lui fu cuprins de spasme.

– Deci m-am înșelat crezând că e suficient să mă retrag din tine. Se ridică brusc în picioare. Un bastard...

– Copilul ăsta nu va fi bastard. Se va naște într-o familie sfințită prin căsătorie.

Grayson fu năpădit de un val de furie.

– Și crezi că asta e de ajuns? Crezi sincer că bărbatul ăla o să accepte copilul zămislit din sămânța mea ca fiind al lui? Crezi sincer că am să permit așa ceva, că nu îmi voi revendica...

Abbie se ridică din scaun ca un înger al răzbunării.

– Dacă-ți pasă cât de puțin de copilul acesta, ai s-o permiți. Dacă mă iubești așa cum pretinzi, îți vei ține gura. John va accepta copilul ca fiind al lui. Dacă n-ar face-o, s-ar umple de rușine, și e mult prea mândru pentru așa ceva.

– Aveai de gând să mă lași să plec fără să-mi spui?

– Nu știu. E un șoc la fel de mare pentru mine cum e și pentru tine. Îmi doresc tot ce-i mai bun pentru copilul acesta, însă legile divine și cele umane nu-mi permit să mă căsătoresc cu tatăl său. Ochii îi reflectau o resemnare deplină. Îi vor permite însă soțului meu să accepte copilul acesta ca fiind al lui.

– Nu te poți aștepta să plec pur și simplu.

– Ce ai avea de câștigat rămânând?

Grayson îi întoarse spatele, având impresia că inima îi fusese jupuită de vie.

– Nu mi-am dorit asta niciodată, nici pentru tine, nici pentru copilul nostru. Trebuie să existe o altă cale.

– Am fost cu toții prinși într-o situație nefericită. Nu mai putem da timpul înapoi, așa că trebuie să ne descurcăm cât de bine putem.

Un rebel desăvârșit

Grayson simți o nevoie intensă de a izbucni într-un râs aspru. De ce nu putuse John Westland să moară în război, așa cum fusese informată Abbie?

O privi în ochi.

– Nu sunt sigur dacă mai am forța de a pleca, Abbie. Nu acum.

Ea ridică spre el ochii scânteind de lacrimi.

– O ai, spuse ea încet, cu atâta convingere încât Grayson nu putu să nu o creadă.

Încuviință scurt din cap.

– Am să te anunț unde mă aflu – iar dacă ai vreodată nevoie de ceva...

Ea dădu rapid din cap.

– Te rog pleacă.

Grayson deschise ușa și ieși pe prispă. Sprijinit de stâlp, Westland stătea cu privirea ațintită asupra ogoarelor.

– Ai terminat de discutat cu târfa ta despre bastardul vostru? întrebă el.

Spre marea lui surprindere, Grayson fu cuprins de un calm profund și se întrebă cum de nu se gândise mai devreme la acea soluție facilă pentru dilema lor.

– Ți-am spus că nu voi tolera să i te adresezi lui Abbie în felul acesta. În apărarea onoarei ei, te provoc la duel. O înfruntare cu pistoale în zori, peste două zile de acum.

Sări de pe prispă și se îndreptă furtunos spre calul lui.

Nu așteptă ca Westland să confirme că-i accepta provocarea, pentru că acea confirmare nu avea nici o importanță. Într-un fel sau altul, Grayson avea să-l înfrunte, iar într-un fel sau altul...

Auzi lipăit de tălpi goale pe pământ, apoi simți mâna mică închizându-se pe brațul lui. Se opri poticnindu-se și o privi pe Abbie în ochii înlăcrimați.

– Nu înțeleg ce ai făcut acum, spuse ea.

– Intenția mea, scumpo, e să mă asigur că ești cu adevărat văduvă.

Luna nu mai era decât o dungă îngustă pe cerul nopții, curbă într-un zâmbet batjocoritor, pe când ajunse Grayson înapoi în oraș. După ce își lăsă calul în singurul grajd disponibil, se îndreptă spre tavernă.

Era un loc oribil. Aerul era înecat de fum gros și de duhoare de whisky. Câțiva bărbați își îndreptară privirea spre el. Majoritatea își văzură în continuare de ale lor, înecându-și tristețea, îngrijorarea și teama. Nu-i păsa câtuși de puțin de problemele lor, căci nimic din ceea ce îi frământa pe ei nu se putea compara cu dificultățile lui.

Traversă cu pași mari încăperea pentru a ajunge la masa la care Harry era așezat alături de o tânără. Ambii țineau în mâini mai multe cărți răsfirate în evantai.

Harry zâmbi când îl văzu.

– Gray! Fă cunoștință cu Jessye. Mă învață finețurile jocului de poker.

– Ba nu te învăț nimic. Încerc să mă dumiresc cum trișezi, spuse ea, cu o voce la fel de groasă ca fumul din încăpere.

– Ei, iubito, eu nu trișez niciodată.

Ea miji ochii verzi ca primele frunze înmugurite primăvara.

– Nu doar că trișezi, dar mai și minți.

Harry izbucni în râs, sunetul făcându-l pe Grayson să-și piardă și ultima urmă de răbdare.

– Ai cumva pistoale de duel?

Harry deveni brusc serios, ca și cum Grayson i-ar fi înfipt în față unul din pistoalele de care-l întrebase.

– Poftim?

– Ți-ai adus cumva cu tine pistoale de duel?

– Da, chiar mi-am adus o pereche pe care am moștenit-o de la bunicul meu. De ce?

– L-am provocat pe soțul lui Abbie la duel.

Jessye făcu ochii mari și își puse cărțile pe masă, dezvăluind că erau toate de cupă.

– Te referi la John Westland? Pe el l-ai provocat?

– Am de gând să apăr onoarea soției lui.

Harry își împinse scaunul în spate.

– Mă duc după ele.

Grayson se așază pe scaunul de pe care tocmai se ridicase Harry și își turnă de băut, surprins să constate că mâna îi tremura. Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea furie. Simți privirea lui Jessye atințită asupra lui. O studie peste buza paharului în timp ce sorbi lacom din el.

Ea îi susținu privirea fără urmă de sfială prefăcută.

- O să te-omoare.

El ridică nepăsător din umeri.

- Vom vedea.

- Abbie n-o să te ierte.

Grayson își spuse că whisky-ul probabil îi ajunsese în sfârșit în stomac, pentru că senzația de arsură se intensifică.

- Era mai fericită când îl credea mort.

- Abbie nu este omul care să pună propria fericire în fața fericirii altora.

- Motiv pentru care am s-o fac eu pentru ea.

- Chiar dacă prețul va fi dragostea ei?

Mâna lui se încleștă involuntar pe pahar.

- Vreau s-o văd cu ochii luminoși și zâmbetul radios ca un răsărit. Dădu pe gât ce mai rămăsese din whisky și trânti paharul pe masă. Indiferent ce preț va trebui să plătesc eu. Dornic să lase deoparte acel subiect deprimant, arcui o sprânceană. Să știi că Harry într-adevăr trișează.

Ea își boti chipul pătat de prea mulți pistrui pentru a fi atrăgător. Strânse cărțile împrăștiate pe masă și începu să le amestece.

- Știu. Doar că nu mă dumiresc cum reușește.

Fără să știe nici el prea bine de ce, Grayson simți nevoia să adauge.

- Presupun că știi și că Harry e un ticălos.

Ea îi oferă un zâmbet poznaș, iar el își dădu seama că probabil zâmbetul acela îl făcuse pe Harry să se așeze la masa aceea cu ea.

- Ești apărătorul tuturor femeilor?

- Nicidecum. Dar n-aș vrea să te văd suferind.

- Am crescut într-o tavernă. Știu că Harry e genul de bărbat căruia îi place vânătoria, dar am impresia că se plictisește repede de pradă după ce s-a jucat cu ea de câteva ori.

- Deci n-ai de gând să-l lași să te înhațe?

Ea zâmbi radios, un zâmbet fals care îi răpi lumina din ochi, transformându-i în două smaralde ciobite.

- Am învățat pe propria piele că nu-s genul de femeie pe care bărbații să-și dorească s-o păstreze.

- Atunci pun rămășag că n-ai cunoscut decât neghiobi.

Lumina se reaprinse în ochii ei.

- Cerule, dar știu că voi englezii vă pricepeți la fermecat femei.

Grayson zâmbi cald.

– Adevărul e că am fermecat la viața mea câteva femei.

– Pe Abbie?

El se simți ca și cum ar fi încasat un pumn în stomac, iar zâmbetul îi pieri de pe buze.

– Nu. Pe Abbie niciodată.

Împinse scaunul în spate și se ridică în picioare când reapăru Harry. Acesta puse pe masă o cutie de lemn bogat sculptată.

– Au fost ale bunicului meu, anunță el cu o oarecare mândrie.

Ridică atent capacul și dădu la iveală două pistoale de duel. Cu un gest plin de respect, puse mâna pe unul din ele, îl scoase și i-l întinse lui Grayson. Grayson luă pistolul și îl aținti spre o sticlă aflată pe un raft deasupra barului.

– În ce stare e cătarea?

– Excelentă.

– M-am gândit că poate n-ar fi rău să exersezi puțin, așa că am stabilit duelul peste două zile.

– Înțeleaptă decizie, spuse Harry.

– Unde-i tocul? vru Jessye să știe.

Grayson îi aruncă o privire peste umăr.

– Tocul?

Ea încuviință din cap.

– Știi tu. Chestia aia în care porți pistolul.

Harry îi oferă un zâmbet indulgent.

– Noi purtăm pistoalele în cutie.

– Va fi mort înainte să apuce să ia arma în mână.

Harry se aplecă spre ea.

– Iubito, asta e interzis prin lege.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Dumnezeuule îndurător, ferește-mă de ignoranța neghiobilor.

Sușinu privirea lui Grayson. L-ai provocat la un schimb de focuri?

– Un duel.

– Aici nu ne duelăm. Aici adversarii își pun pistolul la șold și se înfruntă bărbătește. Ultimul care-și scoate pistolul din toc este cel care moare.

Grayson se uită la Harry, care se zgâia la Jessye.

– Te referi la pistoalele alea pe care bărbații de prin părțile astea le poartă la șold ca și cum s-ar aștepta în permanență să aibă nevoie de ele? întrebă Harry.

– Exact.

– Își scot armele din toc...

– Și le scot fulgerător. Își îndreptă atenția spre Grayson. Trebuie să-ți scoți pistolul din toc mai rapid decât și-l va scoate John Westland pe al lui. Trebuie să ochești și să tragi înainte s-o facă el.

– Pare de-a dreptul barbar, spuse Harry.

– E mai rău de-atât, englezule, replică Jessye. E de-a dreptul mortal. Îl privi pe Grayson în ochi. Vorbești limba gurilor de foc?

Grayson fu copleșit de confuzie.

– Știu ce înseamnă pasiunea, dar nu văd ce legătură are...

– Guri de foc înseamnă revolvere, îl repezi ea. Dacă ai fi deștept, te-ai retrage din duelul ăsta.

Grayson își îndreptă spatele, iar ea se grăbi să ridice o mână.

– Nu te obosi să protestezi. Încă n-am cunoscut nici un bărbat deștept. Am să te învăț eu tot ce trebuie să știi... după care am să-ți plâng la îngropăciune.

Abbie era cuprinsă de greață, o greață ce n-avea nimic de-a face cu ființa ce creștea în pântecul ei. Copilul lui Grayson. Gândul îi stârnea o fericire incredibilă – și teamă. Cum avea să se poarte John cu micuțul după ce venea pe lume? Asta dacă avea să supraviețuiască înfruntării din ziua următoare.

De pe marginea ogorului, își privi soțul culegând bumbacul ca și cum nu i-ar fi păsat că era, poate, ultima seară în care o mai putea face. Vecinii încetaseră să mai vină. Puținul bumbac rămas nu merita nicidecum efortul de a fi cules, însă John continua să o facă, la fel cum procedase mereu și în anii de dinaintea războiului – ca și cum ar fi purtat o bătălie personală cu natura. Capsulele nu se maturizau toate deodată, iar uneori se găseau câteva care să se deschidă târziu, la circa o lună după ce se încheia culesul... iar John le smulgea din tufe.

Își aminti cum fusese la început, când de-abia se căsătoriseră. Îl urmase pe ogoare, chinuită de dureri de spate, cu picioarele obosite și degetele umflate, încercând să înțeleagă ce anume îl determina să continue.

– Nu-i nevoie să mai culegi, îi spusese el. Doar ține-mi companie.

Fără un cuvânt, se târâse printre brazde în urma lui. Pentru el, simpla ei prezență acolo păruse a fi de ajuns. Poate că era tot ce-și doreise vreodată de la ea. Cineva care să-i fie alături. Abbie fusese uluită să constate că nu părea să obosească niciodată, nu părea să se sature niciodată de acea muncă.

Iar acum se simțea trădat. De ce nu putea să înțeleagă că-l crezuse mort? Că își trăise viața cu acea convingere falsă?

Își apăsă mâna pe abdomen, în locul în care creștea copilul lui Grayson. Era căsătorită. Avea să găsească o cale de a-l face pe John să înțeleagă că trebuia să recunoască micuțul ca fiind al lui. Nu avea să permită ca pruncul să sufere pentru păcatele ei.

Dacă John avea să supraviețuiască confruntării din dimineața următoare.

Închise strâns ochii. Cât era de stupid acel duel! Ce avea să rezolve în afară de moartea unuia din cei doi? Îl iubea pe Grayson, însă tot nu voia să-l vadă pe John ucis. Îi fusese alături când avusese nevoie de ajutor. În felul lui, fusese bun cu ea... iar ea și-ar fi petrecut tot restul vieții împlinită sufletește dacă n-ar fi cunoscut nimic mai bun.

Auzi tropot crescând de copite și se întoarse la timp pentru a o vedea pe Jessye Kane smucind hăturile și oprindu-și calul. Îi plăcuse dintotdeauna Jessye, deși lucra într-o tavernă. Femeile speculau întruna ce anume făcea o fată într-o tavernă. Abbie nu se încumetase niciodată să o întrebe.

Jessye descălecă și își priponi calul de o tufă de bumbac. Abbie se întrebă de ce se mai obosise să o facă. Dacă animalul ar fi vrut s-o ia la goană, lujerul subțire nu l-ar fi împiedicat. Porni spre vizitatoarea ei.

– Bună, Jessye.

Jessye purta pantaloni și o cămașă de flanel spălăcită. Ceea ce era un alt motiv pentru care femeile o bârfeau. Și călărea bărbătește, în loc să folosească o șa de amazoană.

– Ce te aduce aici? întrebă Abbie.

– Probabil ceva care nu-i nicidecum treaba mea, replică aceasta, ațintindu-și privirea asupra abdomenului lui Abbie.

Abbie își puse protector o mână peste burtă. Jessye ridică ochii spre ea, privind-o plină de compătimire și înțelegere.

- Jucam cărți cu Harry aseară. Băutura li dezleagă limba ceva teribil. Li dezleagă și mâinile... Roși. Dar asta nu te privește. În fine, zicea că, după părerea lui, e o neghiobie din partea lui Gray să se arunce într-un schimb de focuri doar pentru a pune mâna pe pământ. L-am întrebat la ce se referea.

Cobori privirea și începu să smulgă frunze de pe plantă.

- Și el ce-a zis?

Jessye oftă din adâncul sufletului.

- A zis că Gray își dorește pământurile tale. A zis că ți-a făcut curte și-a încercat să te facă să te îndrăgostești de el ca să se poată căsători cu tine și să devină astfel stăpân peste pământurile tale.

Abbie făcu un pas în spate, cu inima bubuindu-i și pieptul sfâșiat de durere.

- Nu cred așa ceva.

- N-avea nici un motiv să mă mintă. Nu încapе îndoială că-i un ticălos și că trișează la jocul de cărți. Nu l-am prins încă, dar sunt convinsă de asta... însă nu cred că minte... adică mai puțin când e vorba de trișat.

Abbie se răsuci pe călcăie și își apăsă degetele pe gură.

- Dar de ce ar face asta? E destul pământ al nimănui.

- Bag seama că el nu știa asta. Cu vârful ghetei, Jessye izbi o pietricică. Și-asta nu-i tot.

- Ce altceva ar mai putea fi, Jessye? întrebă Abbie, vocea trădându-i durerea din inimă.

- Am făcut ceva oribil. Ieri l-am învățat pe derbedeul acela cum să folosească un pistol. Cum să-l scoată din toc. Jur că a prins mișcarea imediat, ca o pasăre ce învață să zboare. În viața mea n-am mai văzut așa ceva.

Abbie se întoarse brusc și-l privi pe John plimbându-se pe ogoare.

- John a crescut cu pistolul în mână.

- Da, știu. Iar dacă m-ai fi întrebat acum două zile, aș fi zis că englezul n-are nici o șansă. Pe toți dracii, i-am și zis englezului că n-are nici o șansă să câștige. Dar acum nu mai sunt chiar atât de sigură. Nu e doar rapid - ci și țintește al naibii de bine.

- Înseamnă că are șanse destul de mari să-l ucidă pe John.

- Așa cred și eu - iar Harry pe asta mizează.

Oripilată, Abbie se uită la Jessye, care dădu solemn din cap.

– Da. Exact. Se pun rămășaguri pe deznodământ, ca și cum ar fi un joc sau ceva de genul. Am impresia că englezii ăștia n-au nici urmă de suflet.

Știuse că avea să vină. Sau, cel puțin, își dorise cu disperare să vină. Pe de altă parte, nutrise aceeași speranță și noaptea trecută, și cu o noapte înainte, încă de când aflate vestea că Abbie purta în pântece copilul lui.

Copilul lui. Bastardul lui, după cum îl numise Westland. Avusese nevoie de întreaga lui stăpânire de sine pentru a nu-l ucide pe individ pe loc. În măsura în care depindea de el, avea să se asigure că la urechile copilului său nu avea să ajungă niciodată acel apelativ infam.

Ieși din întuneric când ea își struni calul și descălecă. O trase în brațele lui.

– Abbie...

Ea îl izbi cu pumnii în piept, iar el se dădu înapoi clătînându-se. Lumina felinarului atârnat pe peretele lateral al tavernei proiecta o strălucire lugubră pe chipul ei. Văzu mânia arzând în ochii ei, aproape la fel de intensă ca flăcările unui foc adevărat.

– Sunt conștient că ești supărată din cauza confruntării de mâine...

Lumina felinarului se reflectă în lacrimile ce îi scânteiau în ochi.

– Spune-mi că nu-ți dorești pământul.

Derutat, Grayson nu putu decât să se holbeze la ea.

– Firește că-mi doresc pământ. Ce bărbat ambițios nu și l-ar dori.

– Și ți-l dorești destul cât să-mi spui că mă iubești? Destul cât să-l ucizi pe soțul meu ca să pui mâna pe el?

– De unde ți-a venit o idee atât de absurdă?

– De la un ticălos, îi aruncă ea furioasă. Nu le-ai spus prietenilor tăi că ți-ai dorit dintotdeauna să ai pământ?

El închise strâns ochii. Ah, Hristoase! Harry. Îl văzuse bând noaptea trecută, bând și jucând cărți cu Jessye. Își dădea drumul la gură mult prea mult când era cherchelit. Deschise ochii. Întinse implorator mâinile spre Abbie.

– Abbie...

Ea îl plesni peste mâini.

– Neag-o! scrâșni ea strângând din dinți. Spune-mi că nu-ți dorești pământul.

- Dorința mea de a avea pământ n-are nici o legătură cu faptul că te doresc pe tine.

Ea făcu un pas în spate.

- Dovedește-o.

- Cum? Spune-mi ce vrei să fac și am s-o fac.

- Pleacă din orașul ăsta și nu te mai întoarce niciodată.

- Țasta, scumpo, e singurul lucru pe care nu pot să-l fac. Nu am să-l las pe copilul meu să îndure umiliința de a fi nedorit, nici pe tine nu te voi lăsa în mâinile unui bărbat care, în mod evident, nu nutrește nici urmă de afecțiune față de tine.

- John e soțul meu și-mi voi onora jurămintele făcute la căsătorie până în ceasul morții mele.

- Și cum rămâne cu micuțul nostru? Mi-l vei da mie când va veni pe lume?

O văzu pălind vizibil și făcând încă un pas în spate.

- Nu!

Măinile ei formară o barieră protectoare peste abdomen.

- Nu-mi cere să renunț la copilul meu.

Abbie ridică sfidătoare bărbia.

- Dacă îl ucizi pe John, voi refuza să mă căsătoresc cu tine, iar copilul acesta va fi cu adevărat bastard.

- Abbie, n-ai habar la ce fel de viață îl condamni pe copilul acesta.

- Tu l-ai condamnat pe copilul acesta, cu minciunile tale.

Se răsuci pe călcăie, pornind cu pași mari spre cal și încălecă.

- Abbie!

Ignorându-l, smuci hăturile și porni în galop. Grayson se dădu înapoi clătinându-se, se lăsă să cadă pe trepte și își îngropă fața în mâini. Cum naiba ajunsese de la o situație ce promitea să-i ofere fericire la una ce nu-i aducea decât chin?

Capitolul 16

Cu brațele încolăcite în jurul genunchilor, Abbie se legăna în față și în spate într-un colț al podului. Razele lunii se revărsau prin lucarnă, scaldând într-o lumină palidă salteaua pe care i-o cususe lui Grayson, locul unde cunoscuse pentru prima dată adevăratele minuni ale iubirii. Sau cel puțin așa crezuse.

Naiba să-l ia de ticălos!

Ar fi vrut să îl urască, însă tot ce simțea era că-i frânsese inima. John nu îi spusese niciodată că o iubea, însă el fusese întotdeauna sincer în privința a ceea ce simțea. Pământul era iubita lui. Sentimentul de vinovăție îi permitea lui Abbie să tolereze pasiunea lui față de pământ. Vinovăție pentru că ținea la el, dar nu-l iubea.

Auzi scara trosnind și scârțâind, un sunet prea puternic pentru a fi fost produs de vreunul dintre copii. Își ținu răsuflarea, cu inima bubuindu-i. Cumva Grayson o urmărise până acasă?

– Abigail! Ești aici? strigă John.

Abbie se gândi să păstreze tăcerea, sperând că avea să plece fără să o vadă ascunsă în întuneric, însă n-avea nimic de câștigat dacă-l făcea să se agite și să înceapă să scotocească peste tot după ea.

– Vin imediat în casă, John, spuse ea încet.

Simți podeaua tremurând sub ea și văzu silueta lui John, învâluită în umbre, venind spre ea. El se lăsă pe vine chiar în dreptul lucarnei, luna scaldându-i o parte din chip în lumina ei.

– Ce cauți aici? vru el să știe.

– Simțeam... Își șterse lacrimile de pe obraz. Simțeam nevoia să fiu singură o clipă.

– Credeam că faci baie afară când simți nevoia asta.

Abbie se uită la el fără a clipi. Înainte de război făcuse baie doar după ce John adormea. De când se întorsese acasă, nu se mai îmbăiase niciodată afară.

– De unde știi despre băile pe care le făceam afară?

– Simțeam întotdeauna când te ridicai din pat.

- De ce nu mi-ai spus nimic?

Îl văzu ridicând din umeri în lumina lunii, luând un pai și băgându-l în gură.

- M-am gândit că, dacă ai fi vrut să știu, mi-ai fi spus. Așa că m-am prefăcut că dormeam. Mi-am spus că era un secret pe care voiai să-l păstrezi doar pentru tine. Nu vedeam nimic rău în asta.

- Și dacă ai fi văzut ceva rău?

- Mă gândesc că aș fi spus ceva.

Sau ar fi venit să o caute. Îl lăsase dormind când se dusesese să-i ceară socoteală lui Grayson. Sau cel puțin crezuse că dormea.

- Simți întotdeauna când mă dau jos din pat?

- Întotdeauna. Își smulse paiul din gură și-l aruncă prin lucarnă. Te-ai dus să-l vezi și în noaptea asta, ca acum câteva nopți?

Să-l vadă. Nu era nevoie să-i rostească numele ca să-și dea seama că se referea la Grayson. Fu năpădită de vinovăție. John știa că se ridicase din pat, știa că se dusesese la Grayson.

- Nu tocmai. Acum câteva nopți l-am rugat să plece din oraș. În noaptea asta i-am cerut insistent să o facă.

- Și-o să plece?

Ea lăsă să-i scape un hohot de râs scurt și aspru.

- Nu știu. Tot ce știu e că nu mă iubește... iar asta doare.

Abia îngăimă ultimele cuvinte, sufocată de durere.

- Ah, Abigail, nu te-apuca să plângi.

- Nu mă pot abține. Simți lacrimile încingându-i ochii și revărsându-i-se pe obraji. John, vrei te rog... vrei te rog să mă ții în brațe?

El ezită o clipă, apoi traversă podul și își petrecu stângaci brațele în jurul ei. La pieptul lui nu se potrivea la fel de bine ca în brațele lui Grayson, însă era dispusă să accepte alinare de oriunde i s-ar fi oferit. El o bătu pe umăr ca și cum ar fi fost un cal pe care-l muncise o zi întreagă pe ogoare.

- John, nu sunt tristă doar din cauza lui Grayson, sunt tristă și din cauza copilului.

- Nu ți-l dorești?

Fu surprinsă când detectă în tonul lui o notă de surprindere, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.

- Ba mi-l doresc, din toată inima, însă mi-e teamă că va crește simțindu-se neiubit.

- Tu îl vei iubi.

- Da, dar va crede că tu ești tatăl lui.

– N-ai de gând să-i spui despre Rhodes?

Ea oftă adânc.

– Nu până nu crește suficient ca să înțeleagă și să accepte păcatele mamei sale.

Sperase că John avea să nege că într-adevăr păcătuisese, însă era prea evlavios pentru a o face. În schimb, întrebarea pe care i-o puse acesta se înfipse direct în miezul tristeții ei.

– Îți dorești să-l iubesc pe copilul ăsta?

– Nu, îți cer doar să nu-l urăști.

– Doar un om crud ar urî un copil pentru ceva ce nu e vina lui. Mă crezi un om crud?

Abbie își încleștă mai tare brațele în jurul lui.

– Știu că nu ești un om crud, John.

– În plus, cu el vom avea încă o pereche de mâini care să lucreze pământul.

Abbie își apăsă obrazul pe pieptul lui, nefiind prea sigură dacă să râdă sau să plângă.

În timp ce zorile încă așteptau la orizont să-și facă apariția, Abbie stătea într-un scaun lângă soba la fel de pustie ca inima ei. Își privi soțul desfăcându-și pistolul în bucăți, curățând și ungând diversele componente, apoi reasamblându-l cu o precizie calmă. Vedea negru în fața ochilor și își spuse că poate avea să leșine cu gândul la ceea ce intenționa în mod evident să facă. Își înghiți fierea ce i se ridicase în gât.

– John, doar nu vrei să mergi până la capăt cu asta.

– Nu mi-a dat de ales, Abigail, răspunse el fără a-și desprinde nici o clipă privirea de pe pistol.

Abbie se ridică tremurând, se duse lângă el și îngenunche în fața lui, punându-și mâna pe coapsa lui. John se opri din ceea ce făcea, însă nu-și îndreptă ochii spre ea.

– Nu mă iubește, spuse Abbie încet. Nu m-a iubit niciodată. Își dorea doar pământul. De la bun început nu și-a dorit decât pământul.

John își mută privirea asupra ei. Degetele lui, asprite și brăzdate de cicatrici după ani întregi de cules bumbacul, o dezmiardară ușor pe obraz.

– În ziua când ai aflat că sunt în viață tocmai te întorceai de la stația de egrenat.

Ea încuviință cu un gest mărunț din cap.

- Eu mă plimbam pe ogoare, ascultând vântul foșnind printre frunze... apoi am auzit cel mai dulce sunet din lume... Era glasul tău... răzând. În toți anii cât am fost căsătoriți nu te-am auzit niciodată răzând. Își îndreptă din nou atenția asupra armei, începând s-o reasambleze cu un țacănit. Trebuie să fac asta, Abigail. Pur și simplu trebuie.

Ea își lipi fruntea de coapsa lui.

- Te rog nu face asta. N-am să-mi încalc jurămintele.

- N-am de ales.

Abbie se ridică în picioare.

- Dacă-l ucizi, am să te urăsc până în ziua morții mele.

- Acum mă iubești? întrebă John, trântind pistolul pe masă.

Întinzându-se spre el, ea își încolăci mâinile peste ale lui, oprindu-l din ceea ce făcea.

- Țin la tine, John. Mi-ai oferit un acoperiș deasupra capului, mâncare și copii. Mi-ai oferit tot ce îmi trebuia când nu aveam nimic.

- Însă nu ți-am oferit niciodată singurul lucru pe care ți-l doreai. Nu ți-am oferit niciodată iubire. Ei bine, acum am de gând să ți-o ofer.

Se ridică și traversă furtunos încăperea, îndreptându-se spre ușă.

- Dacă-l ucizi, n-ai să-mi arăți că mă iubești! strigă ea în urma lui.

El se opri poticnindu-se.

- Te-ai schimbat, Abigail.

- Cred că războiul ne-a schimbat pe toți.

- Pe tine te-a făcut mai puternică. Pe mine m-a făcut mai slab. Acum trebuie să fiu puternic.

- Nu ești slab, John.

Singurul lui răspuns fu să trântască ușa în urma lui. Câteva minute mai târziu Abbie auzi tropot de cal în galop și fu copleșită de o teroare mai cumplită decât cunoscuse vreodată.

Abbie stătea pe prispă, privind soarele croindu-și încet drum pe cer. Se terminase sau nu încă? Era unul din ei mort, iar celălalt în viață? Nu se încumetase să meargă și ea, să privească un om murind atât de stupid. Ce sperau să câștige? Să dovedească? Naiba să-l ia de orgoliu bărbătesc.

Lydia apăru de după colț, târându-și picioarele prin praf și cărând un coș plin cu ouă.

- Te-ai descurcat grozav cu strânsul ouălor în dimineața asta, spuse Abbie, coborând de pe prispă și trecându-și mângâietor mâna peste coada împletită a ficei ei. Copila se mulțumi să-și îndrepte privirea spre șopron. Frații tăi par să se miște cam încet azi. Ce-ar fi să-i spui lui Johnny să termine mai repede cu mulsul, apoi să-l ajuți pe Micah să strângă vreascuri? Poate mergem la un picnic...

- Băieții nu-s aici, spuse Lydia.

- Cum adică nu sunt aici?

Fiica ei strânse din buze și își aținti privirea concentrată asupra degetelor de la picioare. Abbie fu zgâlțâită de o presimțire sumbră. Își închise mâinile pe brațele Lydiei.

- Unde sunt frații tăi?

Lydia răspunse fără a ridica ochii.

- Au vrut să vadă schimbul de focuri, așa că s-au dus în oraș.

- O, Doamne. Prinse bărbia Lydiei în palmă, forțând-o să o privească. Eu trebuie să merg în oraș. Tu intră în casă. Găsești romanul *Ivanhoe* în camera mea. Vreau să te așezi pe patul meu și să răsfoiești cartea până mă întorc.

Ochii Lydiei se luminară. Deși fiica ei nu știa să citească, Abbie știa că-i făcea plăcere să dea pur și simplu paginile unei cărți.

După ce Lydia dispăru în casă, Abbie se ridică și porni în fugă spre țarcul unde se aflau caii, conștientă încă din momentul acela că avea s-ajungă prea târziu. Înșeuă un cal, încălecă și se năpusti în galop spre orașul vecin.

Când se apropie de marginea localității, îi văzu pe cei doi bărbați stând față în față în stradă. Preț de doar o fracțiune de secundă își spuse că poate sosise la timp să îi oprească, să readucă la normal o situație absolut nebunească.

Dar apoi, sub privirea ei îngrozită, ambii bărbați își scoaseră pistoalele din tocuri.

- Nu! țipă ea.

Auzi o singură împușcătură răsunând cu ecou în aerul încremenit al dimineții. Când calul ei se cabră, îl văzu pe Grayson dându-se șovăitor în spate, o pată de un roșu aprins de sânge lățindu-i-se fulgerător pe cămașa albă, asemenea bumbacului deschizându-se brusc din capsulă. I se făcu inima cât un purice când își pierdu echilibrul și căzu de pe cal. Simți o durere ascuțită în dreptul cefei, apoi fu înghițită de beznă.

John își studie soția, zăcând perfect nemișcată pe patul din casa doctorului. Preț de o clipă oribilă, când calul ei se cabrase, iar el o văzuse căzând, fusese izbit de o teamă mai cumplită decât orice cunoscută în bătălie: spaima că dulcea lui Abigail ar fi putut să moară.

Însă doctorul îl asigurase că avea să-și revină.

– Va avea doar un cucui, spusese acesta.

Nici copilașul nu era în primejdie, iar dacă trebuia să fie sincer față de el însuși, nu știa dacă să se bucure sau nu în această privință. Știa că Abigail ar fi suferit teribil dacă ar fi pierdut copilul. Îi iubea atât de mult pe micuți! Copiii erau singurul lucru pe care știa cum să i-l ofere, singura modalitate prin care putea să-i arate că ținea la ea.

– Îmi doresc mulți copii, îi spusese ea după ce o ceruse în căsătorie.

John nu fusese prea sigur ce să înțeleagă prin acel „mulți”, însă își spusese că avea să îl anunțe ea când îi era de ajuns.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, măcar ține-o de mână.

John întoarse brusc capul. Palid, cu buzele strânse într-o dungă dreaptă ca și cum s-ar fi luptat cu durerea, englezul stătea sprijinit de tocul ușii. Brațul stâng îi era imobilizat într-o fașă, iar prin gaura pe care i-o făcuse glonțul în cămașă, John văzu albul unui bandaj ce contrasta puternic cu dărele roșii ce îi mânjeau haina.

Își îndreptă din nou atenția asupra lui Abbie. Încă nu se trezise; chipul îi era aproape la fel de palid precum cel al englezului. Șovăitor, ca și cum i-ar fi fost teamă să n-o facă să se ridice, își închise mâna peste a ei. Mâna ei era atât de mică încât o făcea pe-a lui să arate uriașă.

– De ce n-ai tras? întrebă John încet. Ți-ai scos pistolul din toc mult mai rapid decât mine. M-ai fi nimerit ușor...

– Mi-am dat brusc seama, cât se poate de limpede, că aș prefera să-mi trăiesc restul vieții știind că Abbie nu mă suportă, mai degrabă decât să îndur gândul că mă urăște. Și nu încap în doială că m-ar fi urât dacă te-aș fi ucis.

– Mi-a spus că îți doreai pământul.

– La început așa a fost.

John îi aruncă o privire peste umăr.

– Și acum?

– Vreau s-o știu fericită și vreau ca micuțul din pântecul ei – copilul ei – să nu poarte niciodată stigmatul de bastard. Rhodes își îndreptă privirea asupra lui Abbie, studiind-o din cap până în picioare, ca și cum și-ar fi pictat în minte un portret al ei. Voi părăsi încăperea

aceasta, voi dispărea din viața ta și a ei – și nu mă voi întoarce niciodată – dacă-mi promiți că vei onora două condiții.

– Și care ar fi alea?

– Acceptă copilul ca fiind al tău. De dragul copilului și de dragul lui Abbie. Am să-ți trimit periodic fonduri, ca să nu le răpești nimic din ceea ce li se cuvine propriilor copii – dar ai grijă ca pruncul acesta să nu ajungă niciodată să se îndoiască de locul lui în lume.

– Și cealaltă condiție?

– Oferă-i puțină tandrețe inimii lui Abbie. Loialitatea ei față de tine a fost admirabilă. Dacă ar fi știut că ești încă în viață, nu ar fi ajuns niciodată în brațele mele, indiferent ce i-ar fi șoptit inima.

John închise strâns ochii, atât de gătit de emoție încât avu impresia că stătea să se sufoc.

– Mă voi ocupa cum se cuvine de Abigail și de copil.

– Aș prefera ca înțelegerea asta să rămână între noi.

John deschise ochii, susținu privirea lui Rhodes și încuviință scurt din cap.

– Ei ce vrei să-i spun?

– Cred că plecarea mea va fi suficient de grăitoare.

John își spuse că Rhodes părea gata să cadă de picioare când îl privi desprinzându-se de tocul ușii și părăsind încăperea.

Grayson își spuse că tatăl lui ar fi simțit poate o urmă de mândrie văzându-și fiul pășind hotărât, chiar dacă puțin strâmb, când ieși din casa doctorului. Kit și Harry așteptau nu departe, cu animalele gata înșeuat și pregătite de drum. Grayson li se alătură fără zăbavă prietenilor săi.

– Mergem?

– Doctorul zicea că n-ar trebui să călătorești vreo câteva zile, replică Kit.

– Da, ei bine... Gemând surd, urcă chinuit în șa. Nu știe el ce-i mai bine pentru sănătatea mea.

– Cum se simte Abbie?

– Încă nu s-a trezit, însă medicul susține că o va face.

– Și copilașul?

– N-a pățit nimic.

– Cât de departe vom merge azi? vru Harry să știe.

– Cel puțin atât de departe cât să nu mai avem orașul sub ochi, sugeră Grayson.

Moment în care, își spuse el, poate avea să se lase înghițit de durere și să se prăbușească în inconștientă.

Abbie deveni vag conștientă de ceea ce se petrecea în jurul ei. Se afla într-un pat moale. Era înconjurată de voci grave, voci bărbătești, al căror huruit se auzea când mai tare, când mai încet, înțețindu-i durerea de cap. Apoi se lăsă o tăcere binecuvântată.

Mâna unui bărbat se închise peste a ei. La început crezu că era mâna lui Grayson. Murise? Venise s-o ducă în rai? Ținea minte că auzise bubuitul unui pistol și că-l văzuse clătinându-se în spate, mânjit de sânge, înainte să se piardă în beznă.

Însă mâna aceasta era caldă. Și nu era a lui. Era prea mare. Degetele nu erau la fel de lungi, fiind în schimb mai groase. Se forță să deschidă ochii și-l văzu pe John așezat lângă ea, studiind-o cu o expresie neliniștită.

– Grayson? întrebă ea cu vocea spartă.

– A plecat.

– N-a murit, deci?

John înțelese atunci și clătină categoric din capul cu trăsături aspre.

– Nu, nu. A încasat un glonț în umăr, dar o să se vindece.

– Zici că a plecat?

– S-a dus la Galveston cu prietenii lui.

Durerea îi săgetă pieptul pentru un fulger în mijlocul furtunii, deși știa că așa era mai bine. Întoarse fața spre fereastră, ferindu-și chipul de John.

– Și băieții?

– Au ieșit în fugă din ascunzătoare când ai căzut. Nu știam că sunt aici, Abigail. Acum așteaptă în salonul din față – dacă țin la pielea lor.

Îi simți mâna grea așezându-se pe abdomenul ei. Întoarse ușor capul.

– Știu cât de mult iubești copiii, spuse John, cu privirea ațintită asupra mâinii lui, nu asupra lui Abbie. Micuțul acesta... am să-l recunosc ca fiind al meu dacă vei rămâne cu mine.

Cu ochii în lacrimi, ea își puse mâna peste a lui. John își întoarse palma în sus și făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată, își împleti degetele cu ale ei.

Capitolul 17

„Responsabilitățile pe care ți le-ai asumat față de o persoană nu încetează doar pentru că iubești pe altcineva mai mult. John a fost un soț bun în felul lui. Nu pot să nu-i fiu și eu o soție bună.”

Grayson reflectă la cuvintele lui Abbie plimbându-se pe plaja din Galveston și privind valurile ce se izbeau de țărm. Spre consternarea lui, descoperirea că începea să privească într-o lumină ușor diferită atât persoana tatălui său, cât și alegerile pe care le făcuse acesta, arătându-se ceva mai tolerant față de el. Poate că iubirea nu se măsoară prin ceea ce ofereai, ci mai degrabă prin ceea ce sacrificai.

Ce preț plătise tatăl lui pentru că alesese să-și recunoască fiul bastard și să-l crească în propria familie? Tatăl lui nu sugerase niciodată că ar fi suferit vreun neajuns personal – însă Grayson știa că Abbie avea să-și ascundă propria suferință de ochii celor pe care îi iubea, avea s-o zăgăzuiască în inima ei, refuzând să viseze la ceea ce ar fi putut să fie.

Nu cumva la fel făcuse și tatăl lui? Până nu învățase această lecție de la o femeie cu ochi violeți, Grayson nu înțelesese că iubirea era mai puternică decât obligația fiindcă putea să se dea la o parte fără să-și piardă câtuși de puțin din importanță.

Nu putea să nu-și spună că poate îi făcuse o nedreptate tatălui său.

Ascultă țipătul pescărușilor în jurul lui. Decise că o mințise pe Abbie când îi spusese că nu se dădea în vânt după aerul sărat, căci în cele două zile de când sosiseră în Galveston se trezise petrecându-și o bună parte din timp hoinărind pe chei și privind marea, trăgând în piept aerul cald și sărat.

N-avea nici un chef de nimic altceva.

– Firește că n-ai chef de nimic, îl asigurase Kit. Ești în convalescență.

Însă era mai mult de atât. Dacă în trecut simțise că viața lui avea prea puțin sens, acum nu mai avea absolut nici unul. Nemaivând-o

pe Abbie să-i lumineze zilele, viața îi era atât de searbădă încât îl făcea să se întrebe cum de era în stare să se dea jos din pat.

Și totuși, o făcea. Cu mult înainte de ivirea zorilor. Era ironic, la drept vorbind. Nu avea nimic de făcut, și totuși, se plimba pe chei, privind soarele ce răsărea și pescarii care se pregăteau să iasă în larg. Văzuse peștii enormi cu care se întorceau aceștia și se gândise cât de mult i-ar fi plăcut să-i ducă pe Johnny și pe Micah să pescuiască în apele golfului. Aproape că-și putea închipui entuziasmul copiilor când ar fi urcat în barcă – și neliniștea lui Abbie când i-ar fi văzut îndepărtându-se de țărm.

Își frecționează umărul încă dureros. Rana se vindeca, însă azi părea deosebit de sensibilă.

Soarele plutea la marginea apei ca un glob roșu cu portocaliu scufundându-se lent în mare. Grayson se întreabă ce le adusese ziua aceea prietenilor săi.

Văzu ponosita *Anne Marie* îndreptându-se spre doc. Porni agale spre cârligul la care știa că avea să o lege bătrânul marinăr cărui îi aparținea. Îl cunoscuse în prima zi când sosiseră la Galveston. Jack era un personaj pitoresc, ale cărui deprinderi personale lăsau puțin de dorit. Grayson se îndoia că omul se spăla vreodată, însă râsul lui jovial răsuna cu ecou pe coasta insulei.

– Hei, flăcăule! îl strigă Jack, aruncând o frânghie pe doc.

Grayson o legă.

– Cum a mers pescuitul azi?

– Ți-am mai zis, flăcăule, eu nu pescuiesc, eu prind crabi. Scurpă cu sete în apă. Iar azi captura a fost de tot rahatul. Vine furtuna.

Se clătină deodată cu barca. Grayson era uluit că bătrânul nu părea să-și piardă niciodată echilibrul și să cadă în apă. Ridică privirea spre cerul albastru închis.

– De unde știi că vine furtuna?

– Ia uite, spuse Jack, înșfăcând cleștii masivi ai unui crab și ridicând creatura deasupra capului.

Spatele de obicei argintiu cu albastru al animalului de-abia se vedea acum de sub stratul de mâl ce îl acoperea.

– I-l-ar prinde bine o baie, ce-i drept, recunosc Grayson.

Jack pufni în râs.

– Se ascundea în nămol, speriat de furtună. Aruncă crabul ghinionist înapoi în apă. Vine-o furtună urâtă. Ai face bine să-ți iei amicii și să vă refugiați mai departe de mare.

Grayson se lăsă pe vine la marginea docului.

– Doar fiindcă un crab s-a murdărit puțin?

Jack miji spre el singurul ochi cu care mai vedea. Celălalt îi era acoperit de o pată de albeață, iar Grayson considera că bătrânul ar fi avut mai mult succes la femei dacă ar fi purtat ceva peste el.

– Sunt sigur de asta fiindcă azi n-am prins nici un crab în afară de nenorocitul ăla. Se ascund cât mai adânc când simt că vine furtuna. Se îngroapă în nămol. Uite-așa știu. Fiindcă mă pricep la crabi. Flutură din deget. Refugiază-te cât mai departe de țărm, flăcăule.

– Să fug de puțină ploaie și vânt?

Jack se cățără pe doc, cu părul alb și creț de pe piept lăfăindu-se la vedere pentru că nu părea să știe la ce se foloseau nasturii.

– O furtună uriașă. Uragan. Distruge tot ce-i iese în cale. Își încolăci degetele osoase și noduroase pe brațul lui Grayson și-l trase în jos până ajunse să-l privească în ochi. Eram aici în treizeci și șapte când furia mării s-a dezlănțuit ca mânia lui Dumnezeu. Era octombrie. Trei zile și trei nopți s-a luptat cerul cu pământul. Mâna atotputernică a Domnului a aruncat opt corăbii pe uscat. Era plin peste tot de catarge și vele sfâșiate. Degetele i se îndeștară mai strâns pe brațul lui. O singură casă mai rămăsese în picioare după ce-a trecut urgia.

– Și crezi că și acum va veni genul ăla de furtună?

– Da, flăcăule. Ține minte ce-ți spun. Se vede cum își strânge forțele la orizont. S-ar putea ca în Galveston să nu ajungă, dar va lovi undeva pe coastă.

Grayson își îndreptă privirea în depărtare, spre linia dreaptă și calmă ce delimita cerul de mare. De-abia deslușea câțiva nori întunecați. Se gândi la Abbie și la ceea ce spusese ea despre furtuni. De astfel de intemperii îi fusese teamă? De un uragan? Nu credea că mai rămăsese suficient bumbac pe ogoare cât să fie motiv de îngrijorare, însă, aparent, o astfel de furtună putea distruge mult mai mult decât acele ghemotoace albe.

– Cât de departe ajunge pe uscat?

– Una, două, trei sute de mile. Depinde doar de cât e de puternică, de furioasă. Natura nu-i o stăpână îndurătoare când își iese din fire.

Își descleștă mâna de pe brațul lui Grayson și rânji, dezgolindu-și puținii dinți rămași. Ți-am arătat cum pot ridica un țap deasupra capului?

Grayson crezuse întotdeauna că țapul era un animal – și la fel crezuse și Harry când acceptase rămășagul lui Jack, convins că bătrânul n-avea cum să ridice ditamai animalul cu brațele lui slăbănoage. Râzând cu poftă, Jack comandase un țap de bere, îl ridicase deasupra capului și pusese mâna pe banii lui Harry.

– Da, mi-ai arătat.

Dând din cap, bătrânul îl bătu pe Grayson pe umăr.

– Fugi de te pune la adăpost.

Grayson îl găsi pe Kit în taverna la care se cazaseră. Era așezat la o masă în colț, cu o grămadă de hârtii răsfricate în fața lui și ocupat să ia notițe cu meticulozitate. Mai că nu ridică deloc privirea când Grayson se așeză și el.

– Unde-i Harry?

– Habar nu am. Prins cu jocuri de noroc pe undeva, mă gândesc, murmură Kit.

– În partea rău famată a orașului?

– Probabil.

– Jack susține că ar trebui să ne refugiem cât mai departe de țărm. Vine furtuna.

– Și ce are un pic de ploaie și vânt?

– Aparent, de data asta va fi mai mult de atât. Știu că furtunile venite de pe coastă o îngrijorau pe Abbie.

Kit se opri din scris și îl privi pe Grayson. Detesta să vadă compătimirea din ochii prietenului său.

– Te gândeai să mergi s-o avertizezi?

– Dacă s-ar întâmpla să fim prin zonă. Aș putea eventual să-i fac o vizită foarte scurtă, cât să mă asigur că e bine... Își sprijini coatele pe masă și își frecționează fața plimbându-și mâinile în sus și în jos peste ea. Hristoase, mă gândesc neîncetat la ea, întrebându-mă dacă într-adevăr a fost o idee bună să plec. Îi aruncă o privire lui Kit peste vârfurile degetelor. Am impresia că am făcut același lucru pe care îl fac de când mă știu – am întors spatele responsabilităților mele.

– Era o situație dificilă, Gray. Westland a spus că-l va accepta pe copil ca fiind al lui. Deși nu sunt complet obiectiv, cred totuși că, pe termen lung, ai făcut tot ce se putea face în condițiile date.

Grayson încuviință din cap. Spera să aibă dreptate. Împinse o coală de hârtie spre el.

– Ce-i cu toate astea?

În ochii lui Kit se aprinse o lumină.

– Viitorul nostru. Se lăsă pe spate în scaun și își împături mâinile pe masă. Cred că vitele sunt soluția. Discutam mai devreme cu niște domni – oameni care au fost crescători de vite înainte de război. Majoritatea celor care s-au dus să lupte în armata confederată au ales pur și simplu să-și lase animalele libere pe câmp – să meargă unde i-ar duce capul, cum ar veni. Se zvonește că, mai la vest, vitele s-au reprodus în neștire – și nu aparțin nimănui.

– Deci mergi pur și simplu și ți le iei ție?

– Exact.

– Atunci de ce nu face toată lumea treaba asta?

– Cred că o va face toată lumea – la un moment dat. Kit dădu câteva hârtii la o parte și întinse pe masă un exemplar din New York Daily Tribune. Arată spre un articol. În nord e o nevoie disperată de carne de vită. Una dintre vacile pe care le-am văzut umblând de capul lor pe lângă orașul Averea valorează patru dolari aici. Însă dacă reușim să le ducem la o piață din nord, acolo putem lua câte patruzeci de dolari pe una.

– Deci strângi câteva vite...

– O mie. Cel puțin o mie. Le strângem. Le marcăm cu fierul încins ca fiind ale noastre, apoi le mănăm la piață. Răsfoi hârtiile. Firește, pentru atât de multe animale va trebui să ne strângem mai mulți, însă cum investiția va fi a noastră, nouă ne va reveni cea mai mare parte a profiturilor. Vom avea nevoie de materiale. Ridică ochii cu o expresie ușor sfioasă. Am pus la punct aproape toate detaliile. Costurile, hârtile de care avem nevoie, rutele pe care le vom urma pentru a traversa statul Kansas. Își trecu degetul mare peste cicatricea de sub bărbie. Dar ca să facem cu adevărat o avere, va trebui să fim primii.

Grayson studie notițele răsfricate în fața lui. Abilitatea lui Kit de a cuprinde cu mintea și cele mai mici detalii era incredibilă.

– Pare o treabă riscantă.

- Chiar e. De asta sunt sigur că se va dovedi pe gustul lui Harry... ceea ce e bine, fiindcă din fondurile lui vom cumpăra cele necesare.

- Aparent, e o activitate mai puțin dificilă decât cultivarea bumbacului.

- Categoric. Tot ce avem de făcut e să împungem câteva vite, iar instinctul de turmă le va face și pe restul să le urmeze. Nimic n-ar putea fi mai simplu.

Grayson miji ochii. Nu putea să nu-și spună că era mai mult de-atât, iar Kit fie nu știa, fie nu era dispus să îi dezvăluie.

- Când te gândeai să ne apucăm de treaba asta?

- Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Aș vrea să plecăm mâine-dimineață.

Grayson chicoti.

- Nu cumva ești entuziasmat, nu-i așa?

- E ca atunci când faci dragoste cu o femeie pentru prima dată. Nu prea știi la ce să te aștepti, dar știi că va fi o experiență profund satisfăcătoare.

Zona din jurul Market Street îi dădea fiori lui Grayson, făcându-i pielea de găină pe gât și pe brațe. Era un cuib de prostituție, jocuri de noroc și beții, activități ignorate fătăș de șeful de poliție al orașului și de cei aflați în subordinea lui. Toleranța față de acele vicii, lăsate să se dezvolte în voie, era aparent moștenirea unui pirat pe nume Jean Lafitte. Grayson îl urmă pe Kit într-o tavernă cufundată în semiîntineric ce-o făcea pe cea din orașelul Averea s-arate de-a dreptul distinsă. Nu se putu abține să nu arunce o privire circumspectă prin toate colțurile încăperii cât timp își croiră drum spre bar.

Kit îi făcu semn hangiului.

- Îl căutăm pe un prieten de-al nostru. Un flăcău înalt, cu părul negru și barba neagră, pasionat de cărți...

- Vestă roșie și jachetă neagră?

- Da, el e.

Harry își cumpăraseră haine noi de îndată ce sosiseră în Galveston. Simțise nevoia să se descotorosească de imaginea de cultivator de bumbac, după spusele lui.

Cu un gest scurt din încheietură, hangiul trânti prosopul pe tețghea, omorând o muscă.

- L-au dus niște băieți în spate.

Grayson nu fu deloc încântat de acel răspuns, nici de rânjetul batjocoritor de pe chipul bărbatului sau de licărirea de triumf din ochii lui.

Kit se aplecă puțin în față.

– Poftim? În spate?

Hangiul încuviință din cap.

– În spatele taverneli. L-au prins trișând. Când or zbura porcii ar mai îndrăzni să trișeze aici.

Îl găsiră ghemuit într-un colț, sprijinindu-și mâna dreaptă cu stânga.

– Dumnezeu mare, Harry, ești bine? întrebă Kit, lăsându-se pe vine lângă el.

Grayson ingenunche și el, chinuindu-se să nu tragă în piept duhoarea din jurul lor.

– Mi-au rupt mâna, spuse Harry încet, cu vocea gătuită ca și cum s-ar fi luptat cu durerea.

– Ah, Doamne, spuse Grayson, petrecându-și brațul pe după umerii lui Harry. Hai să te luăm de-aici și să te ducem la un doctor.

– Un nenorocit de doctor a fost cel care mi-a rupt mâna. A zis că poate s-o facă astfel încât să nu se mai vindece niciodată cum trebuie. Bastard blestemat! Harry se crispă. Scuze, Gray. N-am vrut să te jignesc.

– Nu m-ai jignit.

– O să te ducem la un doctor care se respectă, îl asigură Kit, ajutându-l pe Grayson să-l ridice pe Harry în picioare. Odată ce terminăm cu asta, vom lua banii tăi și îi vom investi în vite...

– Banii ăia nu există.

Grayson și Kit schimbă o privire nedumerită înainte de a-și îndrepta din nou atenția asupra lui Harry. Grayson știa că ar fi trebuit să își bată capul cu fractura lui Harry, nu cu banii lui...

– Vrei să spui că cei care te-au atacat ți-au furat și banii...

– Nu.

– Ai pierdut o parte din ei la jocuri de noroc, începu Kit.

– Nu! Harry se smulse din mâinile lor. Nu am bani. Nu am avut niciodată bani. Cum naiba crezi că m-a forțat tatăl meu să vin aici?

Gâfâind, se sprijini cu spatele de zid.

- I-am risipit pe toți în Anglia, la jocuri de noroc. O avere, fir-ar să fie! Deja creditorii începeau să mă încolțească. Tatăl meu a promis că-mi va plăti el datoriile dacă voi accepta să vin aici.

- De ce nu ne-ai spus adevărul? vru Kit să știe. De ce ne-ai lăsat să credem...

- Fiindcă am crezut că o să mi se întoarcă norocul... că o să câștig suficient cât să nu trebuiască să aflați niciodată ce mare neghiob am fost.

Se lăsă o tăcere grea, până când Grayson nu mai auzi decât mugețul îndepărtat al valurilor.

- Cum ai reușit să joci jocuri de noroc fără bani?

Harry oftă din adâncul sufletului.

- M-am folosit de mitul aristocratului englez. I-am convins că, fiind fiul unui conte, eram bun de plată.

- Și când vor descoperi că nu e cazul? întrebă Kit.

Harry izbucni într-un râs amar.

- Atunci probabil o să-mi facă de petrecanie.

Grayson se apropie de prietenul său și îi întinse o mână.

- Haide. Să mergem să-ți reparăm mâna. Cică vine furtuna. Cred că ne-ar prinde bine să pornim la drum înainte să înceapă.

Harry făcu un pas în față, clătinându-se.

- Încă nu-i totul pierdut. Dacă sunteți dispuși să ne întoarcem în Avere, cred că știu de unde am putea face rost de fonduri.

- N-am mai fost niciodată la pescuit cu barca!

Abbie îi zâmbi lui Johnny, străduindu-se să nu-și trădeze spaima. Pe uscat, chestia pe care John o numea barcă se clătină dintr-o parte într-alta când urcă Johnny în ea. Nici nu voia să-și închipuie cum avea să fie pe apă.

John probabil avea și el oarecare îndoieli, din moment ce îi interzisese lui Micah să îi însoțească până nu învăța să înoate. Tocmai îi explica lui Johnny cum să folosească vâslele pentru a manevra barca. Johnny dădea din cap atât de rapid și de energic încât Abbie fu surprinsă că nu-i zbură de pe umeri.

John se ridică de unde stătea ghemuit, iar Johnny coborî din barcă.

- Vom fi pescari adevărați, mami.

- Cu siguranță.

John ocoli barca, o luă de mână și o sărută scurt pe obraz.

– Încearcă să te odihnești cât lipsim.

– Ești sigur că nu-i primejdios în barcă?

El îi zâmbi șovăitor.

– Tata mă ducea la pescuit cu ea.

– Credeam că bărcile vechi putrezesc.

– Dacă le lași să stea în apă. Dar pe asta am ținut-o în magazia de lemne. În plus, Johnny știe să înoate.

– Și tu?

Văzu roșeața năpădindu-i chipul. Începea treptat să-și dea seama că John nu fusese singurul care nu oferise deloc afecțiune. Încă mai existau momente de stinghereală între ei, însă făceau amândoi eforturi să îndrepte ce se mai putea îndrepta. Și nu credea că o femeie îi putea cere bărbatului ei mai mult de atât.

– Da, și eu știu să înot.

Ridicând o mână, Abbie și-o puse pavază la ochi și își îndreptă privirea în depărtare. Văzu nori negri începând să se strângă.

– Se pare că s-ar putea să vină furtuna.

John miji ochii.

– Ei, tot așa arată de câteva zile deja. N-o să se întâmple nimic.

– Dacă într-adevăr vine, vei pierde tot bumbacul care a mai rămas pe ogor.

Îl văzu șovăind și își dori să-și fi ținut gura. De câteva zile, Johnny nu făcea altceva decât să turuie neobosit despre cum avea să meargă la pescuit cu tatăl său. Și-ar fi dorit doar să nu mai fie străbătută de fiori de teamă de fiecare dată când se gândea la Johnny într-o barcă pe apă. Era ridicol, la drept vorbind. John era un bărbat puternic și un bun înotător. Și nu ar fi făcut nimic prin care să-și pună fiul în primejdie.

Izbucni într-un râs sec.

– Sunt eu ridicolă. Du-te cu Johnny la pescuit. Eu, Lydia și Micah ne vom plimba pe ogoare...

– Vreau să te odihnești.

Abbie zâmbi, întrebându-se dacă avea să se obișnuiască vreodată cu purtarea lui grijulie. Îl bătu pe umăr.

– Haide, dați-i bătaie! Mergeți la pescuit.

John prinse capătul mai greu al bărcii, iar Johnny pe cel mai ușor și o ridicară de la sol. Abbie îi privi pornind încet spre pădure, tată și fiu.

- Veniți înapoi dacă începe să plouă! le strigă din urmă.

John flutură o mână prin aer, apoi dispărură amândoi în pădure.

Abbie își îndreptă privirea spre sud, sperând că norii întunecați ce se îțeau în partea aceea aveau să se întoarcă de unde veniseră.

- Ei bine, englezule, nu mi-am închipuit niciodată că am să te văd din nou trecându-ne pragul.

Grayson nu-l văzuse în viața lui pe Harry să roșească. I se păru chiar amuzant când îl privi pe Harry îndreptându-se spre Jessye.

- Se spune că glasul inimii nu-l poți amuți, orice-ai face. Jessye, iubito, n-am știut ce înseamnă asta până n-am plecat...

Ea ridică o mână.

- Cu mine nu ține, Harry. Arată spre mâna lui cu un gest scurt din cap. Ce-ai pățit?

Harry își întoarse mâna întâi într-o parte, apoi în cealaltă, ca și cum abia atunci ar fi observat bandajul masiv ce îi ținea oasele laolaltă.

- Jucam niște poker în Galveston și chiar aveam norocul de partea mea, la drept vorbind, când niște băieți...

- Și-au dat seama că trișezi.

Harry își lăsă umerii să-i cadă în față.

- Da.

- Te-am avertizat să nu mai trișezi. Ai al naibii de mult noroc că nu ți-au smuls mâna cu totul.

- Nu-s prea sigur de asta. Doare ca dracu'.

- Ia-ți prietenii și așezați-vă la o masă. Vă aduc niște whisky. Le aruncă o otheadă cu un aer conspirativ. În scopuri medicinale.

Grayson își potrivi pasul cu al lui Kit și îl urmară amândoi pe Harry la o masă din colț. Harry se așeză.

- M-am gândit că aici ar fi cel mai bine. Cât mai departe de urechi ciulite.

Grayson se trânti și el pe un scaun și se aplecă în față.

- Doar nu te gândești să joci poker cu ea și să câștigi...

Harry rânji.

- Firește că nu. Sunt aproape sigur că trișează. Dar îi place să-și asume riscuri și știu sigur că are fonduri însemnate.

- Ea va fi sursa noastră de bani? întrebă Grayson, nevenindu-i să creadă. Abia suportă să te vadă în ochi!

– La fel am crezut și eu cândva despre văduva Westland și sentimentele ei față de tine. M-am înșelat în privința asta, la fel cum te înșeli acum și tu. Harry se ridică de pe scaun, nelăsându-i lui Grayson răgaz să riposteze. Jessye, iubito, stai cu noi o clipă.

Ea puse pe masă trei pahare și o sticlă de whisky.

– Am clienți care chiar plătesc și de care trebuie să mă ocup.

– O clipă doar. Vreau să-ți propun ceva.

Spre uluirea lui Grayson, orice urmă de bună dispoziție dispăru complet de pe chipul ei.

– Ți-am zis, Harry, nu fac așa ceva.

Harry clătină energic din cap.

– Nu, nu-i vorba de genul ăla de propunere. Ci despre o activitate profitabilă. Creșterea vitelor.

Ea își înclină capul într-o parte cu un aer gânditor.

– Creșterea vitelor?

– Da, oferă-ne doar cinci minute. Kit îți poate explica.

Kit își scoase un teanc de coli din jachetă.

– Da, e o idee cât se poate de interesantă și îndrăzneată.

Jessye îi aruncă o privire bănuitoare lui Harry înainte de a se așeza atent pe un scaun.

– În regulă. Explică-mi.

Grayson se lăsă pe spate în scaun. Nu simțea nevoia să asculte explicațiile lui Kit, căci fusese singurul subiect pe care-l discutaseră tot drumul până acolo. Auzi vântul urlând afară, un țipăt grav și care nu prevestea nimic bun. Veniseră dinspre sud și mai că nu făcuse un ocol pe la Abbie, chiar dacă n-ar fi fost decât pentru a o zări o clipă de la distanță. Însă în cele din urmă decisese să nu o facă. Era destul de rău că se afla din nou în oraș – pentru o singură noapte, îi promisese Harry. Apoi aveau să-și vadă de drum...

– Ți-ai pierdut mințile? se răsti Harry.

Grayson își îndreptă din nou atenția asupra persoanelor așezate la masă. Harry arăta ca o capsulă de bumbac pe punctul de a se deschide exploziv.

Jessye își încrucișă brațele la piept.

– Sunt banii mei.

– Dar nu poți să vii la mănăstire de vite cu bărbații.

– De ce nu?

– Pentru că ești femeie. Reputația ta...

- Lucrez într-o tavernă de când aveam doisprezece ani. N-am nici o reputație de protejat.

Harry își flutură în aer mâna sănătoasă.

- Kit, Gray, explicați-i voi de ce nu ne poate însoți.

Ea râse gutural, cum obișnuia.

- Nici în prietenii tăi n-am mai multă încredere decât în tine. N-am de unde să știu dacă nu cumva toată povestea asta e vreo altă potlogărie de-a ta, ca atunci când șterpelești o carte din partea de jos a pachetului. Dacă îmi voi investi banii în asta, atunci am să vă urmez pas cu pas - mă voi ține aproape de voi ca propria umbră. Își împinse scaunul în spate și se ridică. Așa că gândește-te la asta, englezule. Dacă-mi luați banii, mă luați și pe mine.

Porni furtunos spre bar, cu mâinile încleștate în pumni pe lângă corp.

Kit începu să își strângă hârtiile.

- Ei bine, nu s-a ales nimic din ideea asta genială.

Harry se mulțumi să se lase pe spate în scaun și să rânjească.

- Unde se află umbra unui bărbat când doarme?

Zgâindu-se la prietenul său, Grayson strânse din dinți pentru a nu căsca larg gura.

- Doar nu te gândești la modul serios s-o lași să vină cu noi.

Harry ridică din umeri.

- De ce nu? Cunoaște zona. Se descurcă suficient de bine cu un pistol cât să vă poată învăța și pe voi cum să-l folosiți. Și nu face mofturi.

- Ar putea avea de suferit.

- La fel de bine cum ar putea câștiga suficient cât să lase în urmă viața asta.

Grayson se întoarse spre Kit pentru a-i cere ajutorul.

- Tu ce zici?

Acesta își îngustă ochii și strânse din buze.

- Cred că dacă ne-am pune împreună banii câștigați din bumbac...

- Eu nu-i mai am, spuse Harry încet.

Grayson se foi în scaun.

- Ai mei... ai mei i-am trimis lui Westland... ca să acopere cheltuielile...

Kit ridică mâna.

– Ajunge. Înseamnă că nu prea avem încotro. Rareori ne-am străduit să dăm impresia că am fi responsabili. Își îndreptă privirea tăioasă spre Harry. Ultima ta ispravă...

– Nu suport când începi să faci atât de abțir pe sfântul. Presupun că ai să ne spui că tu nu te-ai atins de banii tăi, ripostă Harry.

– Nu, însă ce-am făcut cu banii mei mă privește pe mine, nu pe voi. De-ajuns să știți că a fost nevoie de ei pentru altceva, așa că s-au dus pe altceva.

Harry făcu o grimasă.

– Îmi pare rău. Dacă aș fi fost sincer cu voi și v-aș fi spus că n-am bani, nu mă îndoiesc că i-ai fi păstrat...

– Nu m-am gândit nici o clipă să îi păstrez. Așa că... Își trânti mâinile pe masă. Domnilor, mi se pare că n-avem de ales. Femeia ne va însoți.

Grayson încuviință șovăitor din cap. Nu-i plăcea ideea de a expune o femeie pericolelor – chiar dacă părea capabilă să aibă grijă de ea însăși.

Harry se lăsă pe spate în scaun, ridică un braț și pocni din degete. Jessye își îndreptă privirea spre el cu o expresie care spunea clar „N-ai decât să faci asta până îmbătrânești, că eu nu-s câine”. Harry gemu.

– Doamne, cât e de încăpățânată! Se ridică. Jessye, iubito, hai încoace! Te rog.

Ea porni veselă spre ei, ca și cum ar fi știut deja la ce concluzie ajunseseră în urma discuției lor între patru ochi. Se opri, își împinse un șold în față și își sprijini mâna pe el.

– Da?

Ca niște adevărați gentlemen, Kit și Grayson se ridicară amândoi în picioare.

– Poți să vii cu noi, spuse Harry.

Ea zâmbi radios.

– N-o să vă pară rău.

Kit își dresе vocea.

– Mai avem de pus la punct câteva detalii, dar am dori să plecăm...

În clipa aceea un bubuit asurzitor îi făcu pe toți să arunce o privire în jurul lor. O pală de vânt deschisese ușile batante ale tavernei, izbindu-le de perete.

- Dumnezeu, vine furtuna, spuse Jessye.

Grayson își dădu seama acum că urletul vântului devenise mai puternic. Afară era atât de întuneric încât părea că se lăsase noaptea. Își scoase ceasul din buzunar. Era de-abia trei după-amiaza. Fu zgâlțâit de spaimă.

- Când eram în Galveston, un pescar bătrân mi-a spus că vine o furtună năprasnică, un uragan...

- Dumnezeu bun! Jessye fugi la fereastră și se uită afară. Trebuie să le spunem oamenilor ca s-apuce să-și bată în scânduri ferestrele. Se întoarse să li se adreseze tuturor celor prezenți. Oameni buni! Fiți atenți. Se prea poate să ne lovească un uragan. Trebuie să dăm de veste mai departe.

Spre uluirea lui, Grayson îi văzu pe toți ridicându-se fulgerător de la mese, răsturnând scaunele în graba lor de a ieși pe ușă. Habar nu avea la câte familii puteau ajunge acei câțiva bărbați pentru a le avertiza de primejdie.

- Pornesc călare spre sud, s-anunț familia Westland, spuse Jessye. Ei vor fi primi loviți.

- Vin cu tine, spuse Grayson.

Ochii larg cășcați ai lui Jessye și vocea ei tremurătoare îi spuseră mai multe decât ar fi vrut să știe despre furtuna aceea. Spera doar că n-aveau să ajungă prea târziu.

Capitolul 18

De ce azi? De ce azi? De ce azi?

Biciuită de vânt din toate părțile, Abbie stătea pe prispa din față, întrebându-se de ce nu-și alesese John o altă zi în care să-l ducă pe Johnny la pescuit – ori ieri, ori mâine. Simți picăturile de ploaie mari și grase căzând peste ea din norii negri, amenințători, ce se apropiau și se îngrămădeau unul peste celălalt, ca și cum ar fi încercat să câștige o cursă.

– Mami?

– Du-te înapoi în casă, Lydia.

– Unde-i Johnny?

– O să ajungă. Acum du-te înăuntru.

– Vii și tu înăuntru?

– Într-un minut.

Inima îi bubuia mai asurzitor decât mugetul naturii. Apoi văzu călăreții galopând prin furtună, biciuiți de vânt. Se apropiară, iar Abbie își simți răsuflarea poticnindu-i-se în piept. Nu putea fi...?

Dar, Doamne, Dumnezeule, era!

Zbură de pe trepte direct în brațele lui Grayson, căutând alinare. El o împinse ușor către casă, strigând peste urletul vântului.

– Du-te înăuntru, Abbie.

Ea se înfipse pe picioare și se dădu în spate, clătinând din cap cu asprime.

– John l-a dus pe Johnny la pescuit. Nu s-au întors. Îi aruncă lui Jessye o privire rugătoare. Nu s-au întors.

– Am eu grijă de micuții tăi. Tu ia calul meu.

Jessye îi dădu frâiele și porni în fugă spre casă.

Abbie făcu un pas spre iapa sperioasă și simți pe cineva trăgând-o în spate. Ridicând privirea, dădu ochii cu chipul furios al lui Grayson.

– Ce vrei să faci? tună el.

– Trebuie să-i caut pe John și pe Johnny.

– Îi caut eu. Tu du-te în casă.

– Tu nu știi unde s-ar putea afla. Eu da.

El își răsfră degetele peste abdomenul ei.

– Scumpo, ai să sfârșești ucisă.

Abbie simți lacrimile încingându-i ochii, înțelegând că nu se gândea doar la ea. Dumnezeu bun, cum putea o mamă să aleagă? Nu putea, nu conștient. Știa doar că trebuia să-l găsească pe Johnny.

– Ar fi trebuit să fi ajuns acasă până acum. John mi-a promis că dacă începe ploaia...

– Fir-ar să fie! O ridică în șa. Ține-te aproape! îi porunci Grayson, înainte de a încăleca și el.

Însă ea știa unde trebuiau să ajungă. Dădu piteni calului, aruncând o ultimă privire spre casă și spre cele două chipuri micuțe lipite de fereastră. O văzu pe Jessye aruncând prin casă, trăgând obloanele, baricadând casa în fața furtunii, și știa că cel puțin doi dintre copiii ei aveau să fie la adăpost.

Pălcul de copaci îi proteja într-o oarecare măsură de furtună, trunchiurile groase ale arborilor formând o barieră în calea vântului, însă deasupra capetelor lor crengile se zbăteau violent. Își continuă drumul până ajunseră pe malul râului, în locul unde Grayson se dusesese la pescuit cu băieții nu cu mult timp în urmă. Apa se izbea necruțătoare de mal, ridicându-se peste marginea acestuia. Abbie știa că era doar un preludiu – cea mai cruntă parte a furtunii încă nu sosise.

Urcă spre nord de-a lungul râului ce se lupta el însuși cu furtuna, valurile uriașe când ridicate de vânt, când împinse în jos sub ploaia torențială. Apoi sub ochii ei apărură exact ceea ce se temuse că avea să găsească, o priveriște ce îi îngheță sângele în vine de spaimă.

Rămășițele unei bărci, o mână de scânduri rupte izbindu-se de mal, căutând un refugiu pe care nu aveau să-l mai găsească vreodată. Ochii i se umplură de lacrimi, iar gâtul îi fu cuprins de spasme. Fără a se gândi la ceea ce făcea, fără a-i păsa, sări din șa. Grayson apărură lângă ea înainte să apuce să facă vreun pas.

– E barca lor! strigă ea.

El încuviință din cap și se întoarse la cai, legând hățurile alunecoase de o ramură udă. Abbie porni târâș prin noroi, alunecând, pierzându-și echilibrul, până ajunse la marginea apei.

– Johnny!

Apa era neagră, întunecată ca moartea, iar cerul de un gri amenințător.

– Johnny! strigă ea din nou, cu gâtul sufocat de lacrimi.

– Johnny! îl auzi și pe Grayson strigând. Westland!

Vocea lui era mult mai puternică și ajungea mult mai departe, însă vântul neiertător înghițea sunetul cu totul.

Grayson își petrecu un braț în jurul ei, trăgând-o la pieptul lui, folosindu-și propriul corp pentru a o adăposti de furtună atât cât putea. Abbie îi scrută chipul, căutând un răspuns pe care nu voia să-l știe.

– Se poate ca barca să fi ajuns aici adusă de curent, spuse el încet, cu vocea găuită, suficient de aproape de chipul ei ca ea să-l audă. Se poate ca ei să fi ajuns la adăpost în susul râului.

Ea își îndreptă privirea dincolo de el spre apele tulburi ale râului. Nu cumva mergeau în direcția greșită? Dacă fuseseră și eu duși de curent împreună cu barca, dacă ajunseseră mai jos pe râu?

– Poate-ar trebui să ne despărțim...

Grayson clătină din cap.

– Dar dacă nu sunt acolo?

El nu-i răspunse nimic, cuvintele fiind de prisos. Expresia sumbră din ochii lui albaștri îi spuse că singura lor speranță era să îi găsească mai în sus pe râu. Își înăbuși lacrimile, își strânse buzele într-o expresie hotărâtă și încuviință din cap.

Preț de o fracțiune de secundă, înainte ca el să-i întoarcă spatele, întrezări o lacrimă scânteind în ochii lui.

Ținând frâiele ambilor cai, Grayson o urmă pe Abbie, întinzându-se să o prindă de fiecare dată când aluneca.

– Johnny!

Grayson nu se îndură să îi spună că fiul ei n-ar fi avut cum să-i audă vocea peste urletul vântului. Apoi Abbie se poticni și își încleștă mâna pe cămașa lui.

– Acolo! strigă ea, arătând spre un bolovan uriaș aflat în mijlocul râului.

Cumva, furtuna înfipsese mai mulți copaci în acel pietroi. John părea încâlcit în tufe, în timp ce Johnny se agăța cu disperare de o creangă.

Abbie făcu un pas spre râu, iar Grayson își simți inima izbindu-i-se violent de coaste. O trase înapoi.

– Trebuie să-i ajutăm! strigă ea.

- Îi ajut eu. Tu rămâi aici.

- Ce-ai de gând să faci?

Grayson aruncă o privire peste umăr spre cai și oftă ușurat. Jessye își pusese o frânghie la șa. Ce inspirată fusese!

- Mă duc mai sus pe cursul râului...

- Dar i-am găsit.

- Știu, dar nu pot înota împotriva curentului. Am să merg mai sus și-am să las curentul să mă ducă până la ei.

- Eu ar trebui să merg.

Grayson o conduse de pe mal la un copac care nu oferea decât un minim de protecție. Priponi caii, apoi se întoarse spre ea și îi prinse chipul în palmă, dorindu-și ca mâna să nu-i fi tremurat.

- Tu trebuie să stai aici și să-i aștepti pe Johnny și pe John. Abbie dădu să spună ceva, iar el își puse un deget pe buzele ei. Băgă mâna în buzunarul pantalonilor, își scoase ceasul și-l împinse în palma ei. În caz că se întâmplă ceva... asta a fost al bunicului meu. Dă-i-l copilului meu.

Întinzând mâna în spatele ei, înșfăcă frânghia și porni cu pași mari pe malul râului, încercând să-și dea seama cât de puternic era torentul și cât de mult spațiu de manevră trebuia să-și lase. Începu să descolăcească frânghia. Nu era chiar atât de lungă pe cât sperase. Se opri brusc, estimând distanța.

Își dădu jos hainele, dezbrăcându-se complet, fără rezerve, temându-se că ori băiatul, ori bărbatul avea să-l îngreuneze oricum destul. N-avea nevoie și de haine îmbibate de apă care să-l împovăreze și mai mult. Un fulger spintecă văzduhul, urmat de un tunet asurzitor. Grayson legă un capăt al frânghiei de un copac solid, iar celălalt în jurul propriului trup, și se aruncă în râu.

Curentul se dovedi mai puternic decât se așteptase și nu ținuse cont de faptul că umărul lui nu se vindecase complet. Se luptă cu durerea și curentul năprasnic, înotând spre bolovan în timp ce râul îl trăgea în jos.

Văzu uriașa dală de piatră și făcu un efort herculeean să ajungă la ea, izbindu-se de crengi până reuși să se prindă de una și astfel să se oprească.

- Gray!

Se cățără pe bolovan, ținându-se de crengi până reuși să ajungă la Johnny.

- E în regulă, băiete! Îi strigă el peste mugetul vântului.

– Mă dor brațele... am obosit.

– Mai rezistă încă puțin, bine?

Johnny încuviință din cap. Grayson își dezlegă frânghia de la brâu și o legă sub brațele lui Johnny.

– Dă-ți drumul! îi porunci, trăgându-l pe băiat pe pietroi.

– Cred că tati e mort!

– Ține-te de creanga asta.

Când îl văzu pe băiat agățat zdravăn de creangă, Grayson se aplecă spre John Westland. Bărbatul avea o rană însângerată în lateralul capului și privirea ațintită în gol spre cer. Grayson își strecură mâna sub gâtul lui și simți un puls slab. Westland era prins între crengi, suficient de sus ca apa ce se ridica din râu să nu-l înece.

Grayson se întoarse spre Johnny.

– Nu-i mort. Văzu o expresie de ușurare apărând pe chipul lui Johnny. Am să mă întorc după el. Dar acum hai să te duc la mama ta. Frânghia nu va lăsa curentul să te ducă în jos. Tu doar înoată!

Johnny încuviință din cap.

Grayson înșfăcă frânghia, sperând că avea să-i ofere suficientă susținere cât să nu alunece în jos și să reușească să-l ducă pe băiat pe mal. Se lăsară să alunece de pe bolovan în apă. Dând frenetic din mâini și din picioare, traversară înot râul, frânghia împiedicându-i să fie duși de curent. Gâfâind din greu, ajunseră pe mal. Abbie se aruncă în noroi, prinzându-l pe Johnny în brațe.

– O, Doamne, o, Doamne. Îl privi pe Grayson cu lacrimi în ochi. Mulțumesc.

El dădu din cap, dezlegând frânghia de pe trupul lui Johnny.

– Și John? o auzi întrebând.

– E rănit, dar în viață.

Își încolăci frânghia în jurul taliei și porni târâș înapoi spre punctul din care avea să sară în apă. Cât de mult mai simplu ar fi fost să susțină că John era mort! Grayson s-ar fi ales cu tot ceea ce își dorea, tot ceea ce avea nevoie, cu toți cei pe care îi iubea.

Onoarea era o pacoste teribilă.

Abbie nu-și amintea mare lucru din drumul spre casă. Johnny venise călare cu ea, cu brațele încolăcite strâns în jurul ei. Grayson îl culcase pe John pe celălalt cal și venise pe jos.

Ținea minte că Jessye îl luase pe Johnny deoparte când intraseră în casă. Încălzindu-l cu o ceașcă de cacao fierbinte, începuse să îl usuce și să-l schimbe în haine curate. Grayson o ajutase să se ocupe

de John. John. Acesta zăcea în pat acum, cu ochii ațintiți orbește asupra tavanului, în timp ce ea îi usca părul la vârfuri.

– Johnny zice că ați prins un pește foarte mare, dar v-a scăpat. Își apăsă buzele pe fruntea lui. Trezește-te, John. Nu te mai uita așa în gol. Mă sperii.

Îi aruncă o privire peste umăr lui Grayson, care era ud leoarcă și arăta istovit. Simți lacrimi incingându-i ochii.

– Mai era bumbac pe ogor. Întotdeauna se întâmplă ca o parte din bumbac să se deschidă doar la sfârșitul sezonului. I-am spus că mi se pare că vine furtuna. Mi-a răspuns că va culege mâine bumbacul. Acum e distrus.

Din patru pași mari, Grayson traversă încăperea și o luă în brațe. Se așeză pe podea cu Abbie cuibărită în poala lui. Ea își îngropă fața pe umărul lui și lăsă hohotele dureroase să-i zgâlțâie trupul.

– O, Doamne, i-aș fi pierdut pe amândoi dacă nu veneai tu.

El o legănă încet, mâinile lui dezmierdând-o pe spate.

– Liniștește-te, Abbie. E în regulă acum.

– Am fost înspăimântată de moarte. Temându-mă că aveam să-i pierd. Temându-mă că aveam să te pierd pe tine. Era ca și cum m-aș fi văzut nevoită să aleg, din nou și din nou și din nou...

– Șșșt. Nu mai ai de ales de acum. S-a terminat.

Însă nu se terminase. Abbie auzi vântul urlând, tunetul huruind și ploaia izbind violent acoperișul casei. Pe dinăuntru era înghețată, însă pe dinafară era protejată de căldura lui.

– Trebuie să te schimbi în haine uscate, spuse Grayson.

– Mai ține-mă puțin în brațe.

Brațele lui se strânseseră mai tare în jurul ei.

– Cum de ești aici?

– Pentru vite. Ne vom încerca norocul cu creșterea vitelor și aveam nevoie de cineva care să ne finanțeze ideea.

– Jessye?

– Da, intenționează să vină cu noi.

Abbie zâmbi blând. Dacă era cineva capabil să-i țină în frâu pe acei bărbați cu reputație de ticăloși, Jessye era aceea.

– Haide acum. Ai să te-mbolnăvești dacă nu te schimbi din hainele astea ude, spuse el. Abbie se dădu înapoi, iar Grayson îi oferă un zâmbet șovăielnic. Am s-o trimit pe Jessye să te ajute.

– Astea nu sunt nicidecum cuvinte demne de un derbedeu.

– Ba sunt, când în încăpere se află și soțul doamnei.

Brațele lui se încleștară mai strâns în jurul ei și își apăsă gura pe gâtul ei, în locul unde i se zbătea vizibil pulsul. Abbie îl auzi înghițind un nod înainte de a se retrage.

– Haide. Sus cu tine! spuse el cu vocea gătuită.

Ea se ridică din poala lui.

– Să-ți aduc niște haine de-ale lui John în care să te schimbi.

Grayson încuviință din cap, însă privirea îi alunecă spre soțul ei, zăcând în pat complet nemișcat.

– Știi, Westland, toată treaba asta ar fi mult mai simplă dacă te-ai trezi. Furtuna asta face ravagii. Habar nu am cum să mă descurc cu ea. Mă asculți? Parcă noi doi căzuserăm de acord să o facem fericită pe Abbie. Ei bine, tu nu isprăvești mare lucru în privința asta doar stând acolo și uitându-te la tavan. Eu nu pot rămâne aici la nesfârșit. Prietenii mei și cu mine o să ne apucăm de strâns vite. Nu vreau să ratez ocazia asta... Aruncă o privire peste umăr când Abbie veni lângă pat, aducându-i un set de haine de-ale lui John atent împăturate. Bat câmpii, spuse Grayson.

– Probabil îl ajută să audă o voce. Când m-am lovit eu la cap, auzeam zumzet de voci. Am încercat cumva s-ajung la sunetul ăla și așa m-am trezit. Cred că am să încerc să îi citesc din almanah.

– Hmmm. Pare a fi o poveste fascinantă.

Clătinând din cap, Abbie zâmbi amintindu-și.

– S-a bucurat foarte tare când a aflat că știu să citesc. Până atunci se bazase exclusiv pe abilitatea lui de a citi semnele naturii pentru a decide când să-și planteze culturile. Prima dată când i-am citit din almanah a părut mai fericit decât cel mai bogat dintre oameni.

– Dar era cel mai bogat dintre oameni, Abbie. Te avea pe tine. Iar averea lui nu s-a împuținat cu nimic.

Spunând acestea, luă hainele pe care i le adusese ea și ieși în tăcere din cameră.

Urletele vântului se întetiră. Grayson decise că poate ar fi reușit să se relaxeze dacă ar fi crezut că locuința era capabilă să reziste violenței acelei furtuni. Vuietul vântului ar fi avut, poate, un efect liniștitor, dacă nu s-ar fi auzit din când în când bubuitul asurzitor al vreunui obiect de afară izbindu-se de altceva. Obloanele ferestrelor se zgâlțâiau zgomotos. Vântul șuiera prin coșul casei, strecurându-se prin vatră – deși Grayson închisese clapeta de fum. Jessye stinsese focul și măturase vatra.

— În caz că vom avea nevoie de un loc în care să ne-adăpostim, se mulțumise ea să spună când Grayson îi ceruse explicații.

Cu gura uscată de neliniște, se așezase în fotoliul mâncat de vreme, unde Micah venise să se cuibărească lângă el, cu trupul mititel scuturat de un tremur mărunț, iar acum citea din *Ivanhoe* cu glas întrerupt.

Jessye era așezată pe podea, cu picioarele strânse sub ea și brațele petrecute în jurul Lydiei și al lui Johnny. În ciuda vânătăilor și a zgârieturilor de pe chipul lui, Johnny părea să-și fi revenit remarcabil de bine din coșmarul prin care tocmai trecuse, deși tresărea de fiecare dată când auzea bubuitul tunetului.

Pe de altă parte, Grayson tresărea și el.

Ușa dormitorului se deschise, iar Abbie ieși încet, pășind obosită, cu umerii cocârjați.

Johnny se întoarse imediat spre ea.

— Cum e tati?

Abbie îngenunche lângă el și-l îmbrățișă cu ardoare.

— E... nici nu știu cum e. Doarme, cred.

— L-a lovit ditamai creanga când încerca să mă ducă la pietroiul ăla, îi explică Johnny. Am crezut că s-a zis cu el.

— Poate-ar trebui să merg după doctor, spuse Jessye.

Nevenindu-i să creadă, Grayson se uită la ea, încercând să-și dea seama dacă era curajoasă sau nesocotită.

Abbie clătină din cap.

— Nu, Jessye, am riscat destule vieți pe ziua de azi. Nu cred că doctorul ar avea ce să-i facă acum — adică nu e nimic ce n-ar putea aștepta până după ce trece furtuna.

— Grayson a fost un erou, anunță Johnny.

— Nicidecum, băiete, spuse el, simțindu-se mult mai în largul lui când era descris drept ticălos.

Susținându-i privirea, Abbie zâmbi blând.

— Da, așa e.

Recunoștința din ochii ei, îndreptată asupra lui, se dovedi aproape dureroasă pentru Grayson. Recunoștință pentru că-l salvase nu doar pe fiul ei, ci și pe soțul ei.

Vântul se liniști, ploaia slăbi și se lăsă o tăcere chiar mai asurzitoare decât vuietul furtunii. Grayson își simți mușchii relaxându-se ușor și se prăbuși moale în fotoliu.

— Slavă Domnului, s-a terminat.

– Nu, spuse Abbie încet. Nu încă. Se ridică în picioare. Hai afară cu mine o clipă.

Grayson îl ridică pe Micah din poală, mutându-l în fotoliu, și îi dădu cartea.

– Ține-mi locul.

Copilul îi zâmbi radios, ca și cum tocmai i s-ar fi încredințat sarcina de a salva întreaga lume.

Afară totul era scâldat într-o lumină cenușie ce nu prevestea nimic bun. Tot felul de resturi păreau să se miște de capul lor, fără urmă de vânt care să le împingă. Tăcerea deveni apăsătoare.

– Întotdeauna se lasă un calm sinistru ca acum, îi explică Abbie. E ca și cum furtuna ar sta deoparte, privindu-ne și așteptând.

– Cât e liniște, ar trebui să merg după un doctor...

– Nu. N-ai de unde să știi cât va dura până se va dezlănțui și restul furtunii și nu vreau să fi surprins de urgie.

– Deci stăm și așteptăm.

Ea încuviință din cap.

Abbie stătea atât de aproape de el încât ar fi putut s-o ia în brațe dintr-un singur pas mărunț.

– Cum te-ai simțit în ultima vreme?

– Greața nu mai e la fel de puternică.

– Bun. Mă bucur să aud asta. Nu-mi plăcea gândul că te simți rău.

Își lăsă vocea să i se stingă, descoperind brusc că nu-și mai găsea cuvintele. Atât de multe rămăneau nespuse între ei. Ea îi ceruse să nu-l ucidă pe soțul ei – iar el n-o făcuse. Îi ceruse să plece – iar el o făcuse.

Abbie își îndreptă privirea spre ogorul nimicit de furtună.

– Ai fi putut să-l lași pe John acolo. Nu ar fi supraviețuit furtunii. Ai fi putut să te întorci pe mal și să-mi spui că e mort, iar eu nu aș fi aflat niciodată adevărul. Îl privi atunci, cu lacrimi scânteind în ochii violeti. Cred că m-ai mințit, Grayson Rhodes. Cred că nu ești câtuși de puțin un ticălos.

– Din păcate, scumpo, cred că mă așteaptă multe nopți de singurătate în care voi regreta că n-am fost ticălos.

Abbie oftă în sinea ei. Adoptase o parte dintre obiceiurile lui proaste, iar acum era sfâșiată între dorința de a-l ști fericit și dorința de a nu lăsa pe nimeni altcineva să-i ia locul în inima lui.

Rămase nemișcată timp îndelungat, studiind pur și simplu ceea ce se afla în fața ei, așteptând furtuna, așteptând cuvinte care i-ar

fi ușurat povara din inimă. Cuvintele refuzau să vină. Însă furtuna veni. Îi auzi vuietul, mânia.

– Trebuie să ne întoarcem înăuntru. Se răsuci pe călcâie. Și dădu ochii cu Lydia, stând în prag palidă ca moartea. Lydia, trebuie să intri în casă.

– Dar mami...

Își prinse fiica de umăr, împingând-o ușor.

– Să n-aud nimic. Vine furtuna.

– Dar tati a ieșit pe ușa din spate.

Abbie se întoarse fulgerător, surprinzând cu coada ochiului o urmă de mișcare. O umbră pe ogoare.

– John! Își îndreptă din nou atenția spre Lydia și o împinse înăuntru. Nu cumva să ieși din casă. Ai înțeles? Se uită la Jessye. John e pe ogoare. Trebuie să merg după el. Ai grijă de copii.

– Abbie, lasă-l, îi strigă Jessye, trântind ușa în urma ei.

Îl văzu pe Grayson pornind în fugă spre ogoare, cămașa fluturându-i în vânt ca un steag de pace. Sări de pe prispă. Vântul o izbi violent, făcând-o să se clatine. Dumnezeu bun, cât de rapid reîncepuse furtuna! Și cu câtă ferocitate!

– John!

O luă la goană spre ogoare. Îl văzu pe Grayson prinzându-l pe John de umăr. John se scutură de el. Îl privi pe John înșfăcând smocuri de bumbac mânjite de noroi. Era distrus. Era distrus în întregime. De ce nu-l putea lăsa în pace acum?

Pe când ajunse lângă ei, Grayson și John urlau unul la celălalt, vântul smulgându-le însă cuvintele și făcându-le imposibil de deslușit. Abbie îl prinse pe John de braț.

– John, trebuie să te întorci în casă.

Încercă să îl tragă, însă el se smuci de sub mâna ei.

– Trebuie să termin de cules ogoarele, țipă el, studiind cocoloașele îmbibate de apă și noroi din palma lui. A rămas prea mult bumbac.

– John, tot ce-a rămas e distrus. Vremea culesului s-a terminat...

– Nu! Nu se termină până nu zic eu.

Cuprinsă de groază, Abbie îl privi întorcându-i spatele, căutând rămășițe de bumbac pe un ogor de acum distrus. Simți brațul lui Grayson încolăcindu-se în jurul ei.

– Te conduc în casă, apoi am să mă întorc după el.

Cu trupul lui Grayson servindu-i drept scut fragil împotriva vântului și a ploii biciuitoare, Abbie se lăsă dusă înapoi în casă. Copiii

veniră în fugă la ea, încolăcindu-și brațele în jurul ei, trupurile lor micuțe tremurând lipite de al ei. Auzi vântul urlându-și mânia, simți casa zgâlțâindu-se din temelii. Unul dintre obloanele de la o fereastră fu smuls de furtună. Lydia țipă.

– Abbie, ia copiii și adăpostiți-vă în cămin, porunci Jessye.

– Și cum rămâne cu tine?

– Cel din dormitor are loc doar pentru o singură persoană. Mă duc eu acolo. Își îndreptă privirea spre Grayson. Doar dacă nu-l vrei tu.

– Nu, nu, nicidecum, spuse Grayson.

Abbie își strânse copiii și îi împinse spre cămin, în timp ce Jessye fugi în dormitor.

– Copii, băgați-vă în sobă, le porunci Abbie.

– De ce-i bagi acolo? vru Grayson să știe.

– Am văzut adesea case prăbușite în care soba rămăsese în picioare.

– Slavă Domnului că e atât de mare.

Însă tot nu se dovedi suficient de mare. Copiii se îngrămădiră înăuntru, iar Abbie reuși să se strecoare și ea lângă ei – cu greu. Însă nu mai rămase loc pentru nimeni altcineva. După ce o văzu înăuntru, Grayson o luă de mână.

– Mă duc după Westland.

Abbie își încolăci mâna peste a lui.

– Nu, refuz să-mi asum riscul de a vă pierde pe amândoi. Văzu îndoiala din ochii lui, iar iubirea pe care o simțea față de el se întepi de zece ori. Îi strânse mâna. E mai mare decât tine. Îți va opune rezistență și se prea poate să fiți surprinși amândoi de furtună sub cerul liber. Sper că se va adăposti în șopron.

Grayson încuviință din cap, ca și cum astfel i-ar fi fost mai ușor să accepte să-l lase pe John în pace. Își folosi trupul pentru a forma o barieră protectoare peste gura căminului.

Țipetele vântului se transformară într-un urlet ce le sfredeli timpanele. Abbie își trase copiii în jurul ei, atât cât putea în spațiul mic în care erau înghesuiți. Simți podeaua zgâlțâindu-se, pământul cutremurându-se, și mâna lui Grayson căutând-o pe a ei. Își împleti degetele cu ale lui exact în clipa în care auzi trosnitura asurzitoare și vuietul teribil ce dădeau de veste că iadul își dezlănțuise întreaga furie asupra lor.

Capitolul 19

- Abbie, nu te mișca.

Ea își spuse că probabil n-ar fi putut s-o facă nici dacă ar fi vrut. O dureau toate. Se chinui să deschidă ochii și se strădui să-i zâmbească surorii ei.

- Elizabeth?

- Șșșt. Stai nemișcată până ne-asigurăm că n-ai nimic rupt.

Rupt. Rupt. Minteaa îi fu năpădită de imagini fulgerătoare. Întu-
nericul din cămin, sunetul lemnului sfărâmându-se, vuietul, geamă-
tul de durere al lui Grayson, țipetele copiilor.

Se ridică imediat în capul oaselor.

- Abbie, o muștră Elizabeth.

- Unde sunt copiii?

Privirea i se opri asupra rămășițelor casei ei, fragmente de lemn
împrăștiate în toate părțile.

- Copiii sunt bine. Și Jessye e bine.

Abbie își încleștă degetele pe mâna surorii ei.

- Grayson?

- Trebuie să-ți păstrezi calmul...

- O, Doamne.

Elizabeth o trase la pieptul ei.

- El nu a fost la fel de bine adăpostit ca tine.

- Dumnezeu mare! Se smulse din brațele lui Elizabeth și se ri-
dică stângace în genunchi. Unde e? Unde-i John? Avea impresia că
un alt uragan făcea ravagii în mintea ei, aruncând întrebări, cerând
răspunsuri. Se ridică greoi în picioare. Unde sunt? Vocea ei avea to-
nalitatea stridentă a vântului. Se întoarse spre sora ei. Elizabeth, un-
de-mi sunt copiii? Trebuie să-mi văd copiii?

Sprijinită de Elizabeth, cu picioarele tremurându-i teribil, păși
peste rămășițele casei. Își plimbă agitată privirea în jurul ei, căutân-
du-i pe Grayson, pe John, vreun semn că adevărul nerostit pe care-l
auzise în glasul surorii ei era de fapt o minciună.

Pe copii îi găsi înveliți în pături, îngrămădiți în spatele unei căruțe, mâncând fursecuri de pe o farfurie aflată în mâinile lui Amy. Îl îmbrățișă pe fiecare dintre ei cu ardoare, cu obrajii șiroind de lacrimi. Erau bine. Copilașii ei erau bine.

Se îndepărtă destul de mult de căruță înainte de a se încumeta să întrebe.

– Unde-i John?

Nu primi nici un răspuns.

Se opri brusc și îi aruncă o privire mânioasă surorii ei.

– Elizabeth, refuzul de a-mi spune nu va schimba cu nimic adevărul.

Ea arată spre ogoare.

– E acolo.

Abbie fu surprinsă de calmul care o cuprinsese când se îndreptă spre ogorul distrus de furtună, căci inima ei știa – pur și simplu știa – ce avea să găsească în mijlocul grupului de bărbați așezați în genunchi.

James se ridică, întinzând mâinile spre ea într-un gest implorator.

– Nu vrei să vezi asta, Abbie.

– Nu-mi spune tu ce vreau, James. Dacă acolo zace soțul meu, atunci, pe toți sfinții, vreau să-l văd.

Încuviințând scurt din cap, James se dădu la o parte. Când Abbie îngenunche lângă John, ceilalți bărbați se retraseră în tăcere, lăsând-o singură cu un bărbat care îi oferise tot ce fusese în stare. Îi luă mâna, încheștată în pumn peste smocuri de bumbac, și și-o ridică la buze.

– Ai fost un soț bun, John Westland, un om bun. Lacrimile îi inundară ochii, rostogolindu-i-se pe obraji. N-am reușit să plâng până acum, dar acum pot. De data asta, John, ai murit având în viața ta pe cineva care să te iubească, o iubire mai puțin intensă decât cea pe care ai fi meritat-o probabil, dar totuși iubire. Oftând din adâncul sufletului, îi așeză blând mâna pe piept, împingând bumbacul mai adânc printre degetele lui. Tu și bumbacul tău.

Se ridică nesigură pe picioare și se întoarse spre fratele și sora ei.

– Unde e Grayson?

– De cealaltă parte a casei, răspunse Elizabeth. Ne-am gândit că ar fi mai bine ca micuții să nu vadă...

Abbie nu mai așteptă ca sora ei să termine. Porni hotărâtă să traverseze curtea. Îi văzu pe Harry și Jessye stând nu departe, muștrându-se unul pe celălalt. Erau în viață. Ce motive aveau să se certe?

Imediat ce trecu de molozul din jurul sobei, zări părul auriu-roșcat al lui Kit. Dumnezeuule, și-ar fi dorit să vadă blond ca spicul de grâu! Trecu de colțul clădirii în ruină ce îi fusese cândva casă. Cu inima strânsă într-un ghem de durere, se apropie de bărbatul așezat pe pământ, cu spatele sprijinit de unul dintre hornurile care rămăseseră intacte în ciuda dezastrului.

Pieptul dezgolit îi era înfășurat în bandaje groase. Un fragment de os șocant de alb ieșea la iveală prin carnea sfâșiată și zdrențuită a brațului lui drept. Îl ținuse de mâna dreaptă în timpul furtunii. De ce nu-i dăduse drumul? L-ar fi ajutat cu ceva?

Grayson îi oferă un zâmbet dureros de dulce care îi frânse inima în două.

– Bună, scumpo.

Abbie se lăsă în genunchi lângă el, cu ochii plini de lacrimi.

– Ești frânt peste tot.

– Trupul e. Spiritul s-ar putea să fie în regulă. Doctorul s-a dus să caute ceva ce să-mi pună drept atelă. Nu cred că-i va fi greu să găsească vreo scândură. Folosindu-și mâna teafără, îi prinse chipul în palmă și îi trase capul spre scobitura umărului lui. Dumnezeuule bun, Abbie, n-am fost în viața mea atât de înspăimântat. Ești cu adevărat bine?

– Da. Și copiii la fel. Sunt speriați, dar sunt bine. John... John...

– Știu, scumpo. Am auzit. Îmi pare rău.

Abbie desluși în glasul lui cât de sinceră era durerea lui și își spuse că n-ar fi putut nicidecum să-l iubească vreodată mai mult decât îl iubea în momentul acela. Trecu de cealaltă parte a lui, ca să-i permită s-o cuprindă cu tot brațul, nu doar cu mâna.

– Pentru el, pământul a fost întotdeauna pe primul loc, spuse ea încet. Este cumva firesc, mă gândesc, că a murit tot în brațele pământului.

Își lipi fața de umărul lui, fără să-i pese cine ar fi putut s-o vadă plângând la pieptul lui Grayson.

– Șerpi! Trebuie să fiți atenți la șerpi, îi avertiză Johnny.

Grayson aruncă o privire în jurul lui, deloc încântat să audă așa ceva.

– Șerpi? repetă el, așteptând o confirmare că târâtoarele cu colți existau cu adevărat.

– Erau aici mai devreme, dar de obicei se tem de noi, așa că stau ascunși. Însă pământul se scutură când e furtună, iar ei ies.

– Minunat!

– Și furnicile la fel. E nebunie curată. Vor apărea cu miile în apă, așa că s-ai grijă să nu stai în apă prea mult.

– Furnici.

– Da. Iar vara viitoare vor fi îngrozitor de mulți țânțari, căci își vor fi depus ouăle în tot amarul ăsta de apă.

– De unde știi toate astea?

– Mi-a zis Ezra Jones.

– Ah, da, băiatul cu armele.

– Da.

– Eventual, am putea să-i luăm pușca și să omorâm șerpii cu ea.

Johnny râse cum doar un copil o putea face. Grayson se bucură că cineva găsea umor în acea situație îngrozitoare. Din casă se alesese praful. În mod inexplicabil, șopronul rămăsese intact – în cea mai mare parte. Îi lipseau câteva scânduri pe ici, pe colo, însă era în picioare. Își spuse că vântul trecuse pur și simplu prin clădirea deschisă la ambele capete. Ploaia lovise plantele de pe ogoare cu atâta forță încât le culcase la pământ, ceea ce probabil nu era un lucru rău având în vedere că bumbacul fusese deja cules în cea mai mare parte. Iar Grayson își spuse că solul avea să fie mai bogat grație cantităților însemnate de apă pe care furtuna le revărsase pe pământ.

Dar chiar și-așa – șerpi?

John Westland fusese dus în casa lui Elizabeth. Abbie se afla tot acolo acum, dormind. Grayson venise să vadă ce se mai putea salva din casa ei – dacă mai era ceva.

– Tati al meu e mort, spuse Johnny din senin.

Grayson își îndreptă privirea asupra băiatului.

– Da, băiete, așa-i.

– Crezi că o să rămână mort de data asta?

– Da, mă tem că de data asta n-o să se mai întoarcă.

Johnny încuviință din cap.

– Lydia susține că a ieșit din casă să încerce să oprească furtuna. Crezi că se poate să fi fost așa?

Grayson văzu atât de multă speranță reflectându-se în ochii copilului încât nu se îndură să-i spună adevărul. Tatăl lui ieșise să încerce să salveze bumbacul, nu propriii copii.

– Se poate să fi încercat să oprească furtuna.

– Înseamnă că a fost teribil de viteaz, nu-i așa?

Grayson îi zâmbi călduros.

– Teribil de viteaz.

Johnny porni în fugă spre șopron, fără îndoială având nevoie de câteva clipe de solitudine pentru a reflecta la magnitudinea pierderii pe care o suferise cu o zi în urmă.

Grayson se lăsă pe vine pe ogor și studie mocirla din fața lui. Se simțea la fel de dezrădăcinat ca plantele care zăceau în jurul lui. Abbie avea nevoie de o perioadă de doliu respectabilă. Altfel ar fi dat apă la moară gurilor rele. Însă dacă s-ar fi căsătorit imediat, ar fi putut recunoaște copilul ca fiind al lui, iar micuțul nu ar fi cunoscut niciodată umilința de a fi numit bastard.

Închise ochii. Dacă Abbie avea să accepte să devină soția lui. Ieri fusese zgâlțâit de furtună și pe dinăuntru, nu doar la exterior. Nu se îndoia că Abbie ținea la el. Însă îl mai iubea?

O substanță umedă și urât mirositoare îl izbi în obraz. Deschise larg ochii, ștergându-și noroiul lipicios de pe chip. Dar fu lovit din nou.

Mistuit de furie, se ridică în picioare. Abbie stătea la mică distanță de el, cu mâna mânjită de noroi gros, cu pieptul ridicându-i-se greoi și ochii scuipându-i flăcări.

– Pământul, îi aruncă ea mânioasă. Pământul trebuie să fie mereu pe primul loc, nu-i așa?

– Ce tot spui acolo?

– Ieri am trecut prin iad, iar în dimineața asta când m-am trezit am descoperit că te-ai întors să vezi pământul.

Grayson întinse mâinile spre ea.

– Fiindcă tu dormeai. Nu aveai nevoie de mine cât timp dormeai.

– Vrei pământul? Atunci, pe toți sfinții, ia de-aici! Luă din nou în mână un bulgăre de noroi și îl azvârli spre el. Prea năucit de gestul ei, Grayson simți nămolul izbindu-l în mijlocul pieptului. Pentru John pământul a fost mereu pe primul loc. Și tot pe primul loc e și pentru tine, nu-i așa? Aruncă din nou o mână de pământ spre el, însă de data aceasta proiectilul nu își atinse ținta, căci Abbie se lăsă

să cadă în țărâna udă. Vreau să fiu iubită pentru mine, nu pentru pământ.

Grayson se duse la ea și se lăsă în genunchi în fața ei.

– Dar pentru tine te iubesc.

– Când te-am întrebat, n-ai negat asta. Ți doreai pământul!

Grayson înghiți un nod, gândindu-se cum să-i explice.

– Da, nu pot să neg asta, dar e ceva ce trebuie să înțelegi. În Anglia, dacă un bărbat are pământ, își poate asigura un oarecare respect din partea societății, respect care, adeseori, li se oferă doar aristocraților. Pe drum înapoi, când am văzut atâta pământ, mi l-am dorit cum nu-mi dorisem vreodată nimic altceva... până te-am cunoscut pe tine. Faptul că aveai și pământ era un bonus neașteptat. Însă te-aș fi iubit și fără... și tot mi-aș fi dorit să fi soția mea.

– Dar m-ai fi cerut în căsătorie?

– Dumnezeu mi-e martor că da. Greșeala mea, Abbie, a fost că i-am lăsat pe prietenii mei să creadă că pământul îl râvneam, nu pe tine. Mi-a fost mai ușor să-mi dezvălui lăcomia decât să-mi dezgolesc inima în fața lor. Își închise mâna pe brațul ei. Dă-i pământul lui Johnny sau vinde-l. Vom deveni nomazi. Nu-mi pasă. Câtă vreme te am pe tine, nu-mi pasă.

– Dar unde am locui?

– În căruță?

Abbie își șterse lacrimile de pe față, mânjindu-și obrații cu noroi.

– Vorbești serios? Mă iubești – chiar și fără pământ?

– Din toată inima.

Înmormântarea lui John avu loc trei zile mai târziu, după ce apele ce inundaseră pământul se retraseră puțin, iar pământul se zvântă. Abbie nu se sinchisi de ce ar fi putut să spună vecinii și îi permise lui Grayson să stea lângă ea și copii. Iar când durerea îi stârni în piept o tristețe grea și dădu frâu liber lacrimilor, nu-i păsa dacă aveau să comenteze când Grayson își petrecu brațele în jurul ei. În el găsea tărie și alinare.

Grayson rămase lângă ea, cu mâna sprijinită la baza spatelui ei, și după ce se încheie slujba, iar Abbie stătu lângă mormântul lui John pentru a accepta condoleanțe. Devenise văduvă o dată. Devenise văduvă și a doua oară. Spera că nu avea să mai rămână văduvă vreodată.

După ce pleacă și ultimele rude și prieteni, Abbie îngenunche lângă piatra de mormânt și înfipse o sămânță de bumbac în pământ. Când se ridică, Grayson își petrecu brațul în jurul ei. Ea înălță ochii spre cerul albastru.

– Norii ăștia îmi amintesc de bumbac.

Brațele lui Grayson se strânseseră mai tare în jurul ei, iar ea știe că nu aveau nevoie de cuvinte.

– Când mi s-a spus că a murit în război, nu am plâns. N-am vărsat nici măcar o singură lacrimă. M-am căsătorit cu el la șaisprezece ani. Am fost soț și soție, dar niciodată prieteni. În ochii mei fusese întotdeauna atât de formidabil, atât de puternic, încât mă înspăimânta. Apoi, când s-a întors acasă, mi-am dat seama că era doar un om ca oricare altul. Ridică ochii spre Grayson. Cred că doi soți trebuie să fie și prieteni. M-ai cerut o dată de soție.

Mâna lui coborî să îi acopere abdomenul.

– Și am să te cer din nou după ce se va fi încheiat perioada de doliu.

– Am mai ținut o dată doliu după John și probabil îi voi plânge moartea până în ultima zi a vieții mele, însă te iubesc, Grayson Rhodes, și nu vreau să aștept un an întreg ca să-ți devin soție.

El îi oferă un zâmbet tandru.

– Ce planuri ai pe mâine?

– Și eu vreau să dorm în șopron, anunță Micah cu vocea lui de broscoi.

Grayson își privi soția – soția lui, pe toți sfinții; tatălui său nu i-ar fi venit să creadă – îmbrățișându-l strâns pe micuț.

– Vei putea dormi în șopron mâine-noapte, spuse ea.

– Dar de ce nu noaptea asta?

Abbie fu năpădită de o roșeață profundă.

– Pentru că eu și Grayson avem nevoie de timp între patru ochi ca să ne obișnuim cu viața de soț și soție.

– Și va locui cu noi în casă după ce-o vom construi? întrebă Lydia.

Abbie îi zâmbi ficei sale.

– Da.

Lydia își mută privirea asupra lui Grayson.

– Și-ai să ne citești în fiecare seară?

– În fiecare seară.

Deja comandase mai multe cărți.

– Ar trebui s-organizăm un turnir ca să sărbătorim căsătoria voastră, sugerează Johnny.

Grayson îl bătu pe umăr.

– Da, băiete, așa vom face. Imediat ce se mai zvântă puțin.

– Haideți, spuse Elizabeth. Îmbrățișați-i pe mami și pe Grayson ca să putem porni spre casă.

Copiii făcură ceea ce li se ceruse, apoi se cățără în spatele căruței lui Elizabeth, lângă ficele ei. Elizabeth o îmbrățișă pe Abbie.

– Ești sigură că nu vreți să veniți și voi acasă la mine?

– Sunt sigură, răspunse Abbie.

Elizabeth își îngustă ochii spre Grayson, aruncându-i o privire piezișă.

– O noapte a nunții petrecută în șopron. Ei bine, presupun că veți avea ce să le povestiți nepoților.

– Chiar va fi, o asigură el.

Grayson se gândise să se cazeze cu proaspăta lui soție într-o cameră de la tavernă, însă ideea i se păruse sordidă. Așa că alesese un loc care, surprinzător, fusese cruțat de furia uraganului – un loc plin de amintiri plăcute, podul șopronului lui Abbie.

Plângându-se teribil de mult, Kit și Harry transportaseră un pat adevărat și o saltea în podul respectiv. Jessye atârname draperii de dantelă în dreptul lucarnei. Roșind, îi mărturisise lui Grayson că femeile se dădeau în vânt după dantele și îi ceruse insistent să nu uite acest lucru.

– Doamne, Dumnezeu, arăți aproape respectabil, spuse Harry.

Grayson zâmbi. În cele din urmă, atât Kit, cât și Harry îi fuseseră alături când se legase prin jurământ de Abbie. Cumva așa păruse firesc.

– Nu cred că am sărutat mireasa, spuse Kit întinzându-se spre Abbie.

Grayson își închise o mână pe umărul lui.

– Ba ai sărutat-o.

– Ești sigur?

– Categorie.

Și nici nu fusese un sărut mărunț pe obraz, ci unul serios, pe gură, care îl făcuse pe Grayson să-și dorească să-i dea un pumn prietenului său.

– Și nu te-a părăsit pentru mine? Incredibil. Îi aruncă o ocheadă lui Abbie. Fii fericită, Abbie, și nu-l face să renunțe la toate comportamentele lui rușinoase.

Zâmbind, ea își împleti brațul cu cel al lui Grayson.

– Ba chiar cred că pe unele voi insista să le păstreze.

Kit râse, după care strânse mâna lui Grayson.

– Noi vom pleca mâine.

Grayson simți în piept o strânsoare ce n-avea nimic de-a face cu fașele ce îi țineau laolaltă coastele încă în curs de vindecare.

– Anunțați-mă dacă reușiți să încropiți o cireadă.

– Așa vom face. Tu gândește-te dacă vei dori să ne însoțești când ne vom pregăti să le mănăm spre nord. Fără îndoială e mai ușor decât să cultivi bumbac.

– Am să mă gândesc, dar cred că e puțin probabil să vă însoțesc. Din ce informații ați strâns voi până acum, am impresia că e o activitate potrivită mai degrabă pentru un bărbat care n-are nici soție, nici copii. Își îndreptă privirea asupra lui Abbie. Iar acum am și una, și alta.

Grayson și-ar fi dorit s-o ducă pe Abbie în pod purtând-o în brațe, însă nici coastele, nici brațul încă nevindecat nu i-ar fi permis să o facă. Odată ce terminau de construit casa și după ce era pe deplin însănătoșit, avea s-o poarte peste prag și s-o ducă în camera lor, o cameră pe care aveau s-o împartă pentru tot restul vieții.

Însă deocamdată fu nevoit să se mulțumească s-o urmeze pe scara ce ducea în pod. Când ajunse sus, o găsi stând în picioare în dreptul lucarnei, sub razele lunii care, strecurându-se prin și pe lângă perdelele de dantelă înfiorate de briză, o scăldau într-o lumină diafană.

– Cred că aici m-am îndrăgostit de tine, spuse el încet, apropiindu-se de ea. Când te-am văzut ținând în mâini cartea mea, atingând-o... mi-am dorit să mă atingi pe mine.

Întinzând o mână spre el, Abbie își lăsă degetele să-l dezmierde pe obraz înainte de a-și încolăci brațul pe după gâtul lui, pășind în îmbrățișarea lui stângace.

– Eu cred că m-am îndrăgostit de tine când te-am văzut învățându-l pe Micah cum să se bărbierească. Înclină capul într-o parte cu un aer gânditor. Sau poate a fost în acea primă noapte când m-ai surprins îmbăindu-mă... și ai pus prosopul exact atât de departe cât să nu pot ajunge la el. Mi s-a părut ceva neobrăzat, tipic pentru un derbedeu. Am fost surprinsă că n-ai rămas să mă privești ridicându-mă din apă ca să-mi iau prosopul.

– Ba am rămas.

Ochii ei se întunecară, iar fruntea i se încreți într-o expresie încruntată.

– Ce?

– M-am retras în întuneric doar atât cât să nu mă poți vedea. Apoi am așteptat. Și te-am privit. Când te-ai ridicat din apă, mi-am spus că în toată viața mea nu mai văzusem ceva atât de frumos. Începu să-i descheie nasturii. A fost tortură curată să stau acolo și să nu te ating. Îi deschise atent corsajul rochiei, dând la iveală rotunjimile blânde ale sânilor ei. Slavă Domnului că nu voi mai fi nevoit niciodată să mă abțin să nu te ating.

Își coborî gura pe carnea ei ispititoare, blestemând atela ce îi stîngherea mișcările mâinii drepte când îi prinse sânul în căușul palmei și își trecu ușor degetul mare peste sfîrcul ce începuse deja să se întărească. Mirosea a trandafiri, ogoare de bumbac, săruturi dulci-acrișoare de copii și senzualitate parfumată de femeie. Își lăsă buzele să alunece pe coloana gâtului ei, o mușcă mărunț de bărbie și își apăsă gura peste a ei într-un sărut posesiv.

Era a lui, complet, absolut. De acum înainte era a lui. Nu se așteptase la senzația de ușurare care îl năpădisese când preotul rostise acele cuvinte – când Abbie le repetase. Iar el își jurase, pe tot ce-avea mai sfînt, că nimeni nu avea să i-o mai răpească vreodată. Nimeni.

Avea să fie a lui până în ceasul morții. Și avea de gând să se asigure că avea să treacă mult timp până atunci.

Îi simți degetele ocupate să-i descheie nasturii. Se dădu în spate pentru a-i lăsa suficient spațiu să îl dezbrace.

– Mă tem că sunt puțin limitat de rănilor mele, spuse el, privind-o dându-i jos pantalonii.

Ea îi zâmbi obraznic.

– Mie nu-mi pari deloc limitat.

El izbucni într-un rîs sonor, profund.

– Doamne, Abbie, cred că devii mai neobrăzată decât mine.

– Până să te cunosc pe tine, n-aveam habar că jocurile astea interzise pot fi atât de distractive.

Îl îmbrânci ușor, iar Grayson căzu pe pat, savurând senzațiile în timp ce ea îl dezbracă și de restul hainelor.

Apoi ea se îndepărtă, dădu la o parte draperiile până fu inundată de lumina lunii și începu să se dezbrace și ea.

Abbie văzu o sclipire admirativă strecurându-se în ochii soțului ei, îi auzi răsuflarea accelerându-se și îi văzu mâna teafără înclștându-se pe așternuturi, așezat pe pat cu privirea ațintită asupra ei. Crezuse că a fi independentă însemna a-ți trăi viața fără un bărbat alături. Însă a fi independentă însemna a-ți-o trăi alături de bărbatul potrivit.

Cu Grayson era pe poziție de egalitate, îi era parteneră. Virtuțile ei temperau slăbiciunile lui și invers. Zâmbi în sinea ei. Asta dacă ea avea vreo slăbiciune.

– Vino încoace, Abbie, spuse el răgușit când ea rămase goală pușcă, toate hainele zăcându-i la picioare.

Ea păși între coapsele lui desfăcute și îi prinse capul în mâini, în timp ce el își îngropă chipul în adâncitura dintre sânii ei. Abbie își dădu capul pe spate când el presără săruturi pe rotunjimile cărnii ei, gemând gutural când limba lui începu să deseneze cercuri, apoi gura lui se închise în jurul sfârcului, sugând blând.

Grayson își încolăci brațul în jurul ei, strângând-o la piept când se întinse pe saltea, trăgând-o după el. Se retrase stângaci spre capul patului, iar ea își dădu seama că simțea un oarecare disconfort de-abia când îi văzu grimasa de durere.

Încălecându-l în dreptul șoldurilor, își apăsă o mână pe pieptul lui, chiar deasupra bandajelor.

– Grayson, nu-i nevoie să facem asta.

El chicoti încet.

– O, ba da. Ridică mâna teafără și îi prinse obrazul în căușul palmei. Te iubesc.

– Oh, Grayson.

Își coborî gura peste a lui, spunându-și că n-avea să se sature niciodată să audă acele cuvinte, n-avea să se plictisească niciodată să se știe dorită de el. Cu Grayson alături, nu avea să mai fie singură niciodată, nici să se simtă însingurată.

Se ridică, susținându-i privirea, învăluită de umbrele nopții.

Dându-se jos de pe el, dispăru din pat. Grayson se întoarse spre ea.

– Ce faci?

Fără grabă, Abbie îndepărtă complet draperiile de dantelă ce acopereau lucarna.

– Știu că intențiile lui Jessye au fost bune, însă prefer lumina în locul întunericului.

Se întoarse în pat, se întoarse la el.

– Mi-a zis că femeilor le plac chestiile de dantelă, spuse Grayson.

– Așa e, însă dacă am de ales între dantelă și a te privi pe tine în lumina lunii... Zâmbi seducător. Te prefer pe tine.

– Slavă Domnului!

Măinile lui asprite de bătători alunecară mângâietor pe trupul ei. N-ar fi dat acea atingere aspră nici pe cea mai fină mătase. Grayson îi prinse șoldurile, ridicând-o. Degetele lui se înfipseră în carnea ei când Abbie își coborî bazinul, înghițindu-i bărbăția în întregime.

Abbie auzi un suspin profund desprinzându-se de pe buzele lui, aducând mai degrabă a geamăt, când Grayson închise ochii pentru o clipă, și fu recunoscătoare pentru scânteierea generoasă a lunii, ce îi dezvălui pasiunea din ochii lui când îi deschise din nou.

Rămânând cu mâna rănită pe șoldul ei, și-o folosi pe cealaltă pentru a-i prinde chipul în palmă și o trase în jos, peste gura lui, într-un sărut devastator, o explozie de iubire și nerăbdare. Ea își legănă șoldurile peste el, iar sărutul se adânci, limbile lor împletindu-se la fel ca trupurile lor.

Abbie își smulse gura de pe a lui, răsufând sacadat, savurând propria lui răsufare găfăită. Se abandona senzațiilor ce creșteau în ea asemenea bobocilor de bumbac deschizându-se peste noapte.

Grayson îi prinse sânul în palmă, urmărindu-i conturul, modelându-l, jucându-se cu sfârcul întărit, stârnindu-i valuri de plăcere în cascadă. Trupul ei se încordă până se simți asemenea unei capsule de bumbac gata să se deschidă, așteptând, așteptând...

Apoi senzațiile ajunse la o intensitate extremă se dezlănțuiră și explodară, dând la iveală splendoarea albă a satisfacției depline. Arcuindu-și spatele, auzi geamătul de triumf al lui Grayson, îl simți împlântându-se în ea pentru ultima dată și simți tremuratul

ce îi zgâlțâi trupul, potrivindu-se perfect cu cel care îi înflora propriul trup.

Abbie se prăbuși peste el, ascultându-i răsuflarea chinuită, simțindu-i sub obraz bubuitul rapid al inimii. Măinile lui zăceau grele pe umerii ei.

Vara se sfârșise și o briză răcoroasă adia peste trupurile lor, jucându-se în picăturile de sudoare strânse pe pielea lor umedă și caldă. Abbie fu cuprinsă de un fior, iar Grayson trase pătura peste ea.

– Sunt prea grea? întrebă ea somnoroasă, spunându-și că, și dacă răspunsul ar fi fost afirmativ, nu prea ar fi avut ce să facă, fiindcă în ruptul capului nu se simțea în stare să se dea jos de pe el.

– Nu, oftă el, părând în egală măsură satisfăcut și relaxat.

Își petrecu mângâietor degetele peste creasta formată de coloana ei vertebrală. Abbie își simți ochii închizându-i-se. Își spuse că, dintre toate lucrurile pe care le adora la Grayson, probabil cel mai mult îi plăcea faptul că prelungea gesturile de tandrețe și după ce pasiunea lor atinsese punctul culminant – răsfățând-o cu atingeri blânde și mângâieri delicate ca și cum ar fi detestat și el la fel de mult ca ea separarea trupurilor nu demult devenite unul.

– Abbie?

– Mmm?

– Cred că încă nu m-am obișnuit cu viața de soț și soție.

Făcând un efort uriaș, ea înălță capul și zâmbi.

– Înseamnă că va trebui să mai lucrăm la asta.

– O, scumpo, asta n-a fost muncă. A fost plăcerea mea.

– Și a mea, șopti ea, coborându-și gura peste a lui într-un sărut tandru, însămânțând ogorul pentru un nou sezon de pasiune.

Epilog

22 octombrie 1865

Ducelui de Harrington

Dragul meu tată,

Mi-ai spus că aici voi găsi un tărâm al oportunităților. Mare dreptate ai avut. Iar pământul meu este deosebit în această privință.

Da, îți vine sau nu să crezi, am devenit moșier. Nu e nicidecum un domeniu întins, însă mă consider cel mai bogat dintre pământeni.

Presupun că ar trebui să îți spun și că m-am căsătorit. Am o soție minunată și trei copii. În curând va veni pe lume și cel de-al patrulea. Mi-am închipuit mereu că acest copil va fi o fetiță, însă Abbie mă asigură că e băiat.

Am învățat să am încredere în judecata ei.

Am înfruntat împreună numeroase furtuni, ea și cu mine, și am devenit astfel mai puternici. Deși ea mă asigură că, în adâncul sufletului, sunt tot un derbedeu, dar mă iubește oricum – sau poate anume pentru asta.

Dacă vei avea vreodată ocazia să ne vizitezi, fii sigur că îți vom găsi un loc în care să-ți întinzi oasele obosite, cum ar spune Abbie.

Cu toată afecțiunea,

Grayson.

15 decembrie 1865

Dragul meu Grayson,

Citirea scrisorii tale mi-a oferit o bucurie imensă – o bucurie cum n-am mai cunoscut din acea primă clipă în care te-am ținut în brațe.

Ai reușit ceva ce alți bărbați, mai puțin puternici decât tine – printre care și eu – n-ar fi putut să facă niciodată. Sunt teribil de mândru că mama ta mi-a dăruit nu doar iubirea ei, ci și pe tine drept fiu.

Îmi doresc adesea ca lucrurile să fi stat altfel, însă, vezi tu, obligațiile sunt uneori o povară blestemat de grea.

Ai mare grijă de soția ta, căci iubirea unei femei e adevărata bogăție a unui bărbat, iar iubirea copiilor săi îl face nemuritor.

Cu profundă iubire,

Tatăl tău.

– Grayson?

Auzind glasul blând al soției sale, Grayson puse deoparte scrisoarea tatălui său. O știa pe de rost, oricum. Se ridică din scaunul de la fereastră, se duse la pat și se întinse lângă Abbie. Răsfrându-și degetele pe abdomenul ei, așteptă să simtă mișcările copilului său.

– Crezi că tatăl tău va veni vreodată să ne viziteze? întrebă ea, jucându-se cu degetele în părul lui.

– Poate. Mi-ar plăcea ca tatăl meu să-mi vadă pământurile.

Folosise banii pe care i-i dăduse lui Westland pentru a cumpăra ferma vecină când proprietarul acesteia hotărâse să se mute de acolo.

– M-am tot gândit, spuse ea.

Grayson ridică privirea, ațintind-o în ochii ei violeti, spunându-și cât de mult adora profunzimea emoțiilor pe care le vedea adesea reflectate în ei.

Abbie se linse pe buze.

– Cred că ar trebui să-i însoțești pe Kit și Harry la primăvară – când vor mâna vitele spre nord.

– Habar nu am cât timp vor fi plecați. S-ar putea să dureze câteva luni. Vreau să fiu de față când va veni pe lume copilașul nostru.

– Dar va fi palpitant – o aventură complet nouă.

– Viața alături de tine mi se pare suficient de palpitantă, mulțumesc.

– Și e pe cale să devină și mai și.

El arcui o sprânceană.

– Oh?

Încuviințând din cap, Abbie scoase un măr de sub pătură. Cu un gest foarte lent și atent, îi răsuci codița până se rupse. Apoi și-o băgă în gură.

Propria lui gură se uscă instant și, cu inima bubuindu-i, îi privi obrajii formând gropițe, buzele când strângându-i-se, când ieșind în afară. Cu o luminiță triumfătoare în ochi, Abbie își apăsă degetele pe buze și scoase codița înnodată.

Grayson simți un nod în stomac, iar răsufierea i se poticni în piept.

– Dumnezeule!

Ea îi oferă un zâmbet delicios de senzual.

– Ar trebui să vezi ce altceva știu să fac cu limba.

Grayson veni mai aproape, prinzându-i obrazul în căușul palmei.

– Ah, scumpo, am impresia că va fi o adevărată plăcere să descopăr.

– Ești atât de incredibil de obraznic, toarse ea.

– Incredibil de obraznic.